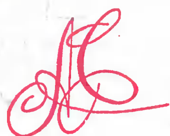
Lilian Cheatham

196

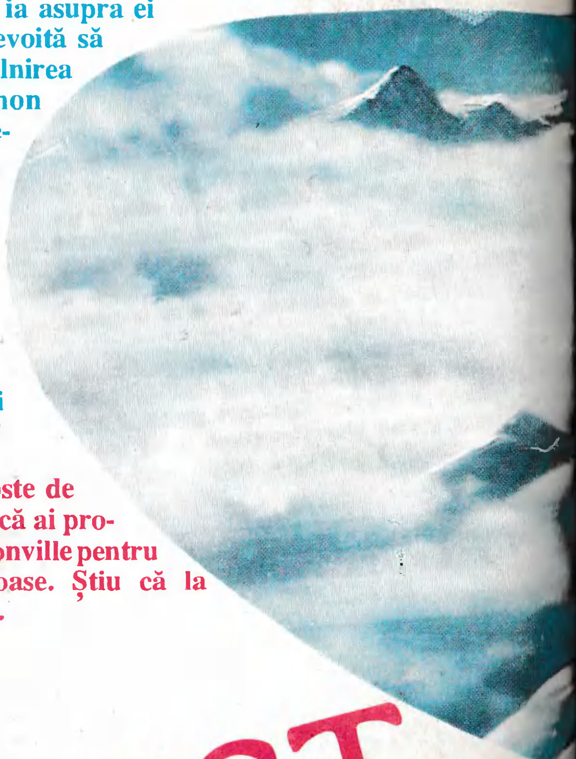
Inimă de gheață

Editura ALCRIS

De la șaptesprezece ani, Meg are grijă de sora ei vitregă, Carol, pentru care părăsește școala și se angajează la un restaurant. Când Carol are necazuri mari cu poliția, Meg ia asupra ei vina surorii sale și este nevoită să plece din orașul natal. Întâlnirea cu faimosul scriitor Simon Egan îi schimbă cursul vieții: el o ia de soție cu gândul să o pedepsească pentru presupusa ei vină! Izolați într-o casă de munte, în apropiere de Denver, el își pune planul în execuție... Va avea Meg tăria să treacă peste toate obstacolele pentru a-i dovedi că este nevinovată?

— N-ai mai făcut dragoste de mult, nu-i așa? Sunt sigur că ai profitat de lipsa mea din Jacksonville pentru a-ți potoli poftele nesățioase. Știu că la Denver doreai să ne iubim.

THE BEST

ISBN 973-580-194-9

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

LILIAN CHEATHAM

INIMĂ DE GHEAȚĂ

ALCRIS

CAPITOLUL I

Meg Somers învârti cheia în broască și împinse ușa cu piciorul, pătrunzând în apartament. Ajunsese destul de târziu acasă, după ce-și făcuse cumpărăturile în magazinele deschise toată noaptea. Mașina șefului său, Pierre Frontand, o lăsase în fața ușii de la intrare. Meg lucra la restaurantul lui Pierre de la prânz până seara și se întorcea în apartamentul ei înainte de miezul nopții, dacă el o lua cu mașina.

Luminile din hol erau aprinse, iar în apartament nu era nimeni ; Carol lăsase radioul deschis, ca întotdeauna când pleca în grabă la o întâlnire. În aer se simțea miros de țigară, dar fumul dens dispăruse, alt semn că sora ei vitregă nu se afla acasă.

Aruncând o privire în dormitorul lui Carol, Meg scoase un oftat de nemulțumire : un maldăr de haine acoperea patul iar șifonierul era deschis și în dezordine.

Meg strânse prosoapele ude și închise ușa șifonierului. apoi se duse în baie și făcu un duș. După ce-și puse cămașa de noapte, se așeză în fața oglinzii să-și perie părul.

Briza uşoară aducea, prin ferestrele deschise, mirosul iodat al mării. În sudul Floridei, nopţile erau calde chiar şi acum, la începutul primăverii.

De obicei, pieptănatul o calma pe Meg, dar în seara aceasta oboseala nu-i îngreunase pleoapele. Grijile o făcură să se încrunte. Meg tresări, spunându-şi că necazurile îi vor spori pistruii şi, la douăzeci şi patru de ani, numai asta îi mai lipsea. Oglinda îi reflecta chipul drăguţ şi trupul slăbuţ dar armonios. Ochii ei verzi şi schimbători ca marea erau trişti. Meg era apreciată de conducerea restaurantului cât şi de lucrători, pentru eleganţa naturală şi distincţia de care dădea dovadă. Clienţii se obişnuiseră să fie serviţi de tânăra care se mişca graţios, având mereu un zâmbet cald pe buze.

Meg ar fi putut deveni manechin, dar se mulţumise să fie apreciată de clientela bogată a restaurantului franţuzesc, socotind că sora ei vitregă, în vârstă de optsprezece ani, este mult mai frumoasă. Aceasta îi reproşase că are părul roşcat şi că în fiecare vară îi apar pistrui pe faţă. Carol avea plete aurii şi un chip drăgălaş, iar ochii ei albaştri exprimau nevinovăţia. Sora ei era convinsă că va deveni un manechin faimos.

Meg se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre bucătărie. În drum, ea stinse luminile. Apartamentul nu era mare ; două dormitoare, baie, bucătărie şi o sufragerie. Mobila aparţinea mamei lui Meg, iar apartamentul fusese cumpărat de mama sa vitregă la moartea lui Arnold Somers. Bucătăria era cea mai luminoasă încăpere din casa construită în stil spaniol, cu jaluzele violete şi cu un ceas galben în perete. Meg se uită la

ceas, clătinând din cap. Era ora unu și jumătate, iar Carol nu se întorsese încă acasă. Sora ei fusese întotdeauna încăpățânată și făcea tot ce vo'a, fără să asculte sfaturile celorlalți. Carol refuzase să discute despre iubitul care-o scotea la dans. Meg venea târziu și nu avea posibilitatea să-l întâlnească. Gândindu-se la ce se poate întâmpla în lipsa ei de acasă, Meg simți că i se pune un nod în gât. Ulcerul ei o necăji din nou și își turnă un pahar cu lapte pentru a-și calma durerile. Îngrijorată de comportarea lui Carol, ea constată, cu amărăciune, că nu prea știa ce face sora ei vitregă. Iarna trecută fusese chemată la poliție, deoarece Carol avusese nesăbuința să fure dintr-un magazin.

Directoarea școlii unde învăța Carol o sfătuise pe Meg ca sora ei să lucreze pentru a avea bani să-și cumpere lucrurile pe care le dorea. Meg se bucurase știind-o pe Carol ocupată, în timp ce ea era la restaurant, numai că slujba o transformase complet pe sora sa. Carol se întorcea târziu acasă, nu-i spunea ce face și refuza să discute cu ea. Săptămâna trecută, îngrijorată de întârzierea lui Carol, Meg formase numărul de telefon al familiei Hardwick, pentru a se interesa dacă sora ei era acolo. Menajera, care-i răspunsese la telefon, o anunțase că nici o fată cu numele de Carol Smith nu avusese grijă de copiii familiei.

Carol izbucnise în reproșuri dure, când Meg o întrebase unde lucrează.

— Cum de ți-ai permis să întrebi unde mă aflu ? Vrei să-mi pierd slujba ?

— Ce slujbă ? se miră Meg. N-ai fost niciodată la familia Hardwick, deși mi-ai spus că acolo lu-

crezi. Carol, m-ai minţit ! Vreau să aflu adevărul, dacă nu, mă duc la directoarea şcolii şi-i spun tot. Poliţia ţi-a atras atenţia că eşti sub directa ei supraveghere.

Carol se potoli, adăugând pe un ton spăşit :

— Să ştii că lucrez la familia Hardwick. Dacă nu mă crezi, poţi să-i telefonezi domnului Hardwick, la biroul său din oraş. Soţia lui a fost bolnavă şi a lipsit de acasă. Menajera nu ştie cine sunt. Meg, nu vreau să telefonezi la familia la care lucrez, pentru că îmi creezi necazuri. Cei la care mă duc îşi vor spune că este ceva în neregulă cu mine...

— Toată lumea poate şti că ai optsprezece ani şi că sunt responsabilă...

Carol o întrerupse iritată.

— Nimeni nu are răspunderea mea. Îmi port singură de grijă.

— Asta s-o crezi tu ! Eu sunt însărcinată cu supravegherea ta, Carol, se răsti Meg pe un ton răspicat. Trebuie să-mi mărturiseşti cine este băiatul cu care vorbeşti.

— Băiat ? se miră sora ei, râzând. Nu fi naivă ! Meg, este vorba de un bărbat. Nu mă întâlnesc cu băieţii, pentru că aceştia nu-mi pot oferi ceea ce-mi doresc. Băieţii de vârsta mea sunt timizi şi stângaci, habar n-au să iubească ! Am cunoscut un bărbat cu experienţă, care are şi bani !

— Eşti prea tânără, protestă Meg. Ce fel de bărbat este acela care iese cu o elevă de optsprezece ani ?

— Mie îmi place de el, se împotrivise Carol, ridicându-se de la masă.

Singurul moment când cele două surori erau împreună, era micul dejun. Carol se îndreptase grăbită spre uşă.

— Îmi pare rău, Meg, dar trebuie să ajung la şcoală.

— Nu te las până nu-mi spui cu cine te întâlneşti.

Meg o prinse pe sora ei de braţ, neştiind cum să reacţioneze faţă de încăpăţânarea fetei.

— Nu pot să te las pradă unui bărbat care profită de vârsta şi de lipsa ta de experienţă.

Carol chicoti, amuzată de vorbele ei.

— Lipsă de experienţă ? Meg, nu ştii despre ce vorbeşti ! Nu ai nici un drept să mă opreşti ! Nu eşti rudă cu mine. De fapt, tu n-ai nici un prieten !

Meg ridicase tonul, indignată :

— Până vei termina şcoala, eu sunt tutorele tău legal.

— Este o minciună ! exclamase Carol cu voce triumfătoare. După moartea mamei mele, în loc să declari reprezentantei serviciului social că eu sunt sora ta vitregă, ai pretins că suntem surori bune. Doamna Mc Neely mi-a spus că tu, ca soră bună, vrei să ai grijă de mine, astfel că i-a anunţat pe şefii ei că eu sunt sub supravegherea ta. Ştii că acest lucru a fost ilegal. Nimeni nu m-a întrebat dacă eu sunt de acord cu acest lucru ! Toată lumea te-a ascultat doar pe tine. Acum am optsprezece ani şi vreau să-mi trăiesc viaţa. Doresc să călătoresc şi să cunosc o mulţime de locuri, Hollywood şi New York în primul rând. Vreau să scap de această cocioabă ! adăugase ea pe un ton vehement.

Nu era prima dată când Carol se arăta nemulțumită de condițiile în care locuia, dar Meg nu se așteptase ca sora ei vitregă să fie atât de nerecunoscătoare. Motivul pentru care declarase că este sora lui Carol fusese tocmai dorința de a căpăta o casă în care să locuiască cu biata orfană.

— Mă mâhnește faptul că-mi reproșezi că am avut grijă de tine, spusese Meg.

— M-am săturat să-mi faci morală ! țipase Carol. De atâția ani te străduiești în zadar să mă transformi într-o fată model, ca tine ! Țin să te anunț, Meg, că nu urăsc nimic mai mult decât să semăn cu tine ! Aș vrea să părăsesc școala și să devin manechin. Ce-mi folosește școala la Hollywood ? Nu vreau să-mi stai în cale, Meg !

Discuția avusese loc săptămâna trecută, iar de atunci, Carol fusese mai liniștită, întorcându-se devreme acasă. Meg sperase că sora ei renunțase la visurile de a deveni artistă la Hollywood și se simțise mai bine, deși durerile de stomac nu încetaseră cu totul. Doctorul o avertizase, cu un an în urmă, că ar putea face ulcer, dacă se enervează prea tare. Tot el o sfătuise să facă mai mult pentru sine...

— Nu-ți dai seama, îi spusese medicul, că tu ții locul părinților ei ? De la șaptesprezece ani ai rămas fără mamă. Când ai fost ultima dată la o petrecere ? De când nu ți-ai mai cumpărat o rochie nouă ? Privațiunile la care te-ai supus îți dăunează sănătății.

Meg recunoscuse că doctorul avea dreptate, dar nu putuse să-și schimbe obiceiurile ; tatăl ei se căsătorise cu Alice Smith și ea se îndrăgostise de mama ei vitregă și de fiica acesteia;

în vârstă de doi ani. Meg avea pe atunci opt ani și se comportase ca o mamă cu Carol.

Meg împlinise treisprezece ani când tatăl ei murise, iar Alice o crescuse ca pe propria fiică. Nici o altă rudă nu-și manifestase dorința de a o crește, așa că Alice rămăsese singura ființă apropiată.

Amândouă o răsfățaseră pe Carol care era o fetiță dulce și mofturoasă, obișnuită să i se satisfacă toate capriciile. Alice observase că Meg se atașase puternic de fiica ei, considerând că frumusețea acesteia o cucerise pe sora ei vitregă. Când Meg avea șaptesprezece ani, Alice își găsise moartea într-un accident de mașină. La o intersecție, un șofer trecuse pe culoarea roșie a semaforului, ciocnindu-și mașina de cea la volanul căreia era Meg. Ultimele cuvinte ale lui Alice fuseseră o rugăminte ca ea să aibă grijă de Carol. Asta însemnase un mare sacrificiu din partea lui Meg, fiind nevoită să renunțe la bursa de la școala de artă. Năruindu-și visurile de viitor, ea nu ezitase să se angajeze la restaurantul franțuzesc ca să câștige bani pentru întreținerea casei.

Cu toate sacrificiile pe care le făcuse, Meg nu reușise să câștige încrederea lui Carol, care-i reproșa că, dându-se drept sora ei bună, o împiedicase să fie adoptată de o familie bogată. Fusese o absurditate, bineînțeles, dar fetița nu-și schimbase părerea de-a lungul anilor, chiar dacă argumentele lui Meg fuseseră pline de bun-simț.

Recent, Carol o acuzase că acționase împinsă de gelozie și că o invidiase pentru că era mai frumoasă !

Scoțând un oftat, Meg se ridică și-și spălă paharul, apoi stinse lumina, îndreptându-se spre dormitor. Ajunsă în sufragerie, auzi pe cineva bătând puternic în ușă. Uitându-se pe fereastră, Meg nu zări nici o mașină parcată în fața casei. Ezitând să deschidă, se apropie de ușă. Vocea lui Carol o făcu să tresară.

— Meg ! Meg ! Fie-ți milă și deschide-mi ușa !

Meg se repezi să execute rugămintea surorii sale.

— De ce n-ai folosit cheia ?

— Am uitat-o acasă ! răspunse Carol, închizând ușa.

Meg se uită înmărmurită la ea. Sora ei era zgâriată pe brațe și pe picioare, iar rochia îi era mototolită, pătată de sânge și de noroi. Avea vânătăi pe față și lacrimi în ochi.

— Dumnezeule, Carol, ce s-a întâmplat ?! exclamă Meg, înspăimântată.

Carol se prăbuși pe canapea și spuse printre suspine :

— Oh, Meg, câtă dreptate ai avut !

Meg îi puse o pernă sub cap și alergă în bucătărie după apă.

— Bea, te rog. Ce-ai pățit ?

Carol bău repede, ținând paharul în mâinile care tremurau. Meg aștepta cu sufletul la gură ca sora ei să-i relateze ce se întâmplase, fără să aibă intenția s-o certe pentru că-i nesocotise sfaturile. În sinea ei, luase deja hotărârea de a-l pedepsi pe bărbatul care-o violase pe Carol.

Sora ei începu să plângă în hohote. Meg se duse la baie şi reveni cu un lighean şi un prosop. După ce-i şterse lacrimile şi urmele de sânge de pe braţe, Meg o mângâie, rugând-o să vorbească.

— Meg, vreau să-ţi mărturisesc totul.

— Te ascult, draga mea.

Carol luă un şerveţel de hârtie de pe masă şi-şi suflă nasul...

— Oh, Meg, ai avut dreptate. M-ai prevenit, dar... dar eu nu te-am ascultat. Am greşit, Meg, şi regret amarnic.

— Nu-mi face nici o bucurie să aud lucrul acesta, spuse Meg, îmbrăţişând-o pe Carol. Eşti în stare să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, sau preferi să amânăm discuţia până mâine dimineaţă ?

Carol se uită la ea ruşinată, fără să spună o vorbă.

— Unde s-a întâmplat ? o întrebă Meg.

— În apropierea casei familiei Hardwick. Şoseaua face o cotitură, mergând de-a lungul lacului. Era întuneric şi noi tocmai ieşeam din casă...

— Care noi ?

— Tony Hardwick şi cu mine. El s-a oferit să mă conducă acasă pentru că era târziu.

— Numai el te-a violat ?

— Să mă violeze ? protestă Carol. Meg, nu înţelegi. Tony a murit. Sunt atât de speriată !

— A murit ? L-ai ucis ?

Carol păli.

Ce tot vorbeşti ? A fost un accident ! Tony era la volan şi la cotitură am simţit că zbor prin aer ! Din cauza vitezei, maşina a derapat şi ne-a

aruncat prin parbriz. Din nefericire, Tony a aterizat în cap ! M-am speriat şi am început să ţip când am văzut că era scăldat în sânge.

— Şoseaua era alunecoasă ?

— Meg, nu am nici o vină, suspina Carol. A fost un accident, aşa cum s-a întâmplat când ai condus maşina şi mama mea a fost ucisă. Niciodată nu te-am acuzat că ai omorât-o ! Mi-ai spus că n-ai fost vinovată şi eu te-am crezut. Îţi aminteşti, nu ?

Carol îşi aţinti privirile nevinovate spre Meg care se mira că sora sa, chiar în aceste momente dramatice, îi reamintise că ea fusese cea care o lăsase orfană.

— Nu eu am condus, adăugă Carol şi Meg îşi dădu seama că este o minciună. Tony era la volan. Era băut şi...

— Dacă nu erai tu la volan, nu ai de ce să te temi, spuse Meg, gândindu-se că sora sa nu are permis de conducere. Ce a constatat poliţia ?

Carol mormăi ceva şi începu din nou să plângă.

Meg înţelese că poliţia nu fusese anunţată şi că sora ei alergase pe şosea până ajunsese acasă.

— Dar dacă Tony este mort ?

— Oh, a murit, susţinu Carol. Era plin de sânge şi nu mai respira.

— Trebuie să anunţ poliţia, zise Meg punând mâna pe receptor. Să sperăm că altcineva a anunţat poliţia şi că nu eşti acuzată de părăsirea locului accidentului.

— Nu, nu suna ! o rugă Carol, prinzând-o de braţ. Nu, Meg ! Nu vreau să fiu anchetată !

— Trebuie să sun, Carol. Nu te-a văzut nimeni cu Tony ? Unde este poșeta ta ? Ai lăsat-o acolo, nu ?

Carol rămase înmărmurită și Meg ridică receptorul fără ca sora ei să se mai opună.

Sergentul de serviciu fu foarte amabil și spuse că va trimite pe cineva să vorbească cu Carol. Tot el o informă că dorește să afle amănunte în legătură cu accidentul de la sora ei, și că Tony Hardwick este mort. Meg avu impresia că polițistul îi ascunde ceva.

— Am știut eu ! țipă Carol. Acum poliția va da vina pe mine din cauză că am fost prinsă furând din magazin. Meg, să nu mă părăsești ! I-ai promis mamei mele că vei avea grijă de mine, nu ? În noaptea asta mi-ai distrus viața ! Ți-am spus să nu anunți poliția !

Meg încercă s-o liniștească, dar Carol continuă pe un ton isteric :

— Totul se datorează faptului că am cazier ! Nu înțelegi ce înseamnă asta ? Poliția mă poate acuza ușor, pentru că am antecedente. Crezi că familia bogată a lui Tony nu va profita, punând accidentul în spatele unei fete lipsite de apărare ? Pentru membrii familiei lui Tony nu sunt decât o servitoare. Ei vor susține că eu eram la volan. Oh, Meg, ce naivă ești ! Crezi că poliția nu greșește niciodată și că un cetățean nevinovat nu poate fi acuzat pe nedrept ? Ești atât de proastă !

Meg se simți stânjenită. Să fi avut Carol dreptate ? Oare poliția o va acuza pe sora ei, din cauză că furase cândva din magazin ? Dacă se dovedea că băuse, ceea ce părea adevărat, Carol risca închisoarea.

— Îmi pare rău, murmură Meg. Am crezut că fac ceea ce este corect să fac.

Carol hohotea disperată și Meg încercă s-o încurajeze.

— Aş face orice să te ajut, draga mea, dar...!

Carol tresări şi se opri din plâns.

— Vrei să mă ajuţi cu adevărat, Meg ? Vrei să faci orice pentru a mă salva ? Oh, te rog, declară că tu ai fost cu Tony ! Meg, te rog ! suspină Carol înfricoșată. Totul va fi ușor, pentru că tu nu ai cazier. Toată lumea te va crede. Nu te costă nimic dacă declari că ai fost în mașina lui Tony.

— Carol, este o nebunie ! protestă Meg indignată. Cum pot susţine că am fost cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată în viaţa mea ? Nu ştiu nimic despre el şi nici ce s-a întâmplat...

— Îţi spun eu ! o întrerupse Carol. Pot să-ți dau toate amănuntele legate de Tony și de accident. Ai să vezi ce ușor te vei descurca. Te rog, Meg, ajută-mă ! Îmi ești **datoare** !

Meg se strădui s-o liniștească, dar eforturile sale erau zadarnice. Carol părea ca scoasă din minţi, susţinând că ea poate s-o scoată din încurcătu·ă. Printre lacrimi şi suspine, ea îi spuse că dacă ar iubi-o cu adevărat, ar face totul ca s-o scape de închisoare. Meg se sprijini cu spatele de perete, simţind că se învârteşte casa cu ea. Argumentul ei că familia Hardwick nu se va lăsa păcălită, nu o descu· ă pe Carol care insista s-o salveze.

— Nu vei fi nevoită să răspunzi la întrebările părinţilor lui Tony. De fapt, am folosit numele tău pentru a obţine slujba, pentru că eu am cazier. Am folosit cartea ta de asigurări sociale.

Toți cei din casa familiei Hardwick știu că numele meu este Meg Somers. De aceea ți-a spus menajera că nu cunoaște pe nimeni cu numele de Carol Smith.

Meg făcu ochii mari, nevrând să-și creadă urechilor.

Carol clănțănea din dinți și avea niște priviri de om nebun.

— Adu-ți aminte de mama mea ! Meg, i-ai promis că vei avea grijă de mine, nu ? Poți să declari că ai fost cu Tony, de dragul ei ! Dacă îmi faci acest serviciu, îți promit că nu-ți voi mai face necazuri. Meg, promit să mă schimb. Voi fi cuminte, Meg !

Până la urmă, Meg cedă rugăminților lui Carol și le declară polițiștilor care sosiră peste o oră că ea fusese cu Tony. Aceștia se arătară mulțumiți, pentru că numele ei fusese menționat de membrii familiei Hardwick atunci când anunțaseră persoana cu care fusese Tony. Polițiștii nu insistară atunci când ea refuză să dea o declarație în legătură cu accidentul, deși nu părură convinși că ea nu-și mai amintește nimic din momentul când zburase prin parbriz. Pentru că nu era vorba decât de un accident, se gândi ea, polițiștii trebuiau să accepte explicațiile ei. Acest lucru îl susținuse și față de Carol, căreia îi spusese că nu va semna o declarație falsă și că nu va apărea la tribunal ca martor mincinos. Meg știa că sora ei asculta după ușă conversația ei cu polițiștii și se ruga ca aceștia să nu-i ceară să dea o declarație, pentru că n-ar fi acceptat să scrie un neadevăr.

De fapt, temerile ei se dovediră nefondate. Înainte de a pleca, poliţiştii o liniştiră, afirmând că se convinseseră de adevărul spuselor ei. Meg îl întrebă pe cel mai în vârstă dintre ei :

— Cum a primit familia Hardwick vestea accidentului ?

Ofiţerul de poliţie se uită dezaprobator la ea.

— Doamna Hardwick a suferit un şoc. Având în vedere împrejurările în care s-a produs tragedia, am chemat un doctor înainte de a-i spune că soţul ei a murit.

După ce poliţiştii plecară, Meg se răsti la Carol, care-şi făcuse apariţia în sufragerie :

— De ce nu mi-ai spus că Tony a fost însurat ? !

— N-are nici o importanţă, afirmă Carol. Trăiau separat. Au avut o căsătorie de convenienţă.

— Adică ?

— Nu dormeau împreună, deşi locuiau sub acelaşi acoperiş. Aşa procedează oamenii bogaţi când nu vor să împartă averea, adăugă Carol.

— De unde ştii tu că dormeau în camere separate ? întrebă Meg nedumerită.

— Am lucrat în casa aceea şi am văzut că au dormitoare separate.

— Şi copiii ? Nu ai fost angajată să-l supraveghezi pe unul dintre ei ?

Carol se albi la faţă.

N-au avut copii. Tony mi-a cerut să-i ţin companie soţiei sale, Barbara, care fusese bolnavă şi avea nevoie de ajutor. Nu făceam mare lucru, o îmbrăcam şi-i duceam tava cu mâncare.

Barbara s-a purtat urât, răstindu-se la mine, astfel că în urmă cu două zile am părăsit slujba.

Meg rămase uluită de mărturisirile surorii sale, neputând crede că aceasta îi spusese adevărul.

— Oricum, Barbara a fost șocată de moartea soțului său, semn că ținea la el.

— De fapt, continuă Carol, soției lui Tony îi place să fie compătimită. S-a prefăcut bolnavă pentru a-l face pe soțul ei să se simtă vinovat ori de câte ori ieșea în oraș fără ea !

Meg nu îndrăzni s-o contrazică pe Carol care era renumită pentru minciunile pe care le spunea fără să clipească. Cât de mult se schimbase fetița dulce de odinioară. Dacă într-o bună zi i-ar spune că vrea să plece din casă, Meg nu s-ar opune. Nu mai avea ce s-o învețe și nu spera ca sfaturile ei vor fi ascultate.

Amănuntele accidentului fură prezentate publicului în pagina a doua a ziarului local. Numele lui Meg nici măcar nu era menționat. Anunțul mortuar preciza că Anthony Hardwick avusese treizeci și doi de ani și că singura rudă era soția sa. Meg ar fi vrut să-i prezinte condoleanțe sărmanei văduve, dar renunță la acest gând absurd. Barbara Melton Hardwick n-ar fi primit cu bunăvoință vizita surorii fostei sale însoțitoare. Meg ar fi pus-o pe Carol într-o situație delicată, pentru că Barbara ar fi fost în stare să se răzbune pe cea care fusese în mașină cu Tony. Cel mai bine, își spuse Meg, este să nu se implice prea mult în această problemă.

*

* *

În ziua următoare, ea primi vizita unui avocat al firmei de asigurări care-i spuse că trebuie să semneze o declarație. Din nou ea refuză să semneze un act oficial, ceea ce trezi bănuielile avocatului, astfel că Meg acceptă să facă un consult medical pentru a prezenta un certificat semnat de un doctor.

Aceasta părea să fie ultima neplăcere, dar peste câteva zile, pentru Meg se declanșă o adevărată furtună.

Citind ziarul de dimineață, ea văzu pe prima pagină fotografiile soților Hardwick. Barbara era blondă și avea o privire pierdută, iar Tony era chipeș și surâdea. Titlul articolului anunța : „O văduvă îndurerată se sinucide !" Meg citi cu atenție conținutul articolului : „Văduva îndurerată a domnului Hardwick s-a sinucis după ce a aflat că acesta a avut o legătură cu tânăra care-o îngrijea. Trupul neînsuflețit a fost descoperit, ieri după-amiază, de avocatul său, Charles Shaw, care venise..."

Meg scoase un suspin, tulburată de ceea ce citea. Barbara Hardwick își luase viața după ce lăsase două scrisori adresate fratelui său și poliției, în care scrisese că nu mai dorește să trăiască, știind că soțul ei o înșelase cu Margaret Somers, tânăra angajată s-o îngrijească. Meg rămase uluită văzându-și numele în ziar. Știrea sinuciderii soției unui bărbat bogat va declanșa cu siguranță o emoție vie în rândul publicului.

Barbara fusese diabetică, scria ziarul, dependentă de injecția zilnică de insulină pentru a

supravieţui, şi-şi iubise la nebunie soţul. Rămasă fără speranţe şi sprijin, ea dăduse drumul tuturor servitorilor şi îşi făcuse o injecţie cu o doză mărită de insulină, găsindu-şi moartea.

Părinţii Barbarei erau morţi şi singurul membru în viaţă al familiei era fratele său care locuia undeva în America de Sud. Avocatul ei declara că doamna Hardwick îi spusese cu două zile în urmă că pleacă să stea la nişte prietene. Întâlnindu-se cu una dintre prietenele victimei, avocatul a intrat la bănuieli şi s-a dus să vadă dacă era acasă. Tot avocatul afirma că văduva o acuzase pe Margaret Somers de moartea soţului său, fiind convinsă că tânăra fusese la volanul maşinii când avusese loc accidentul.

Ţârâitul telefonului o făcu pe Meg să tresară. O voce feminină o întrebă :

Domnişoara Somers ?

Da.

Domnişoara Margaret Somers ?

Da. Ce doriţi ?

Sunt de la ziarul „Daily News", domnişoara Somers. Aş dori să-mi spuneţi, ce credeţi despre moartea doamnei Barbara Hardwick ?

Meg ridică tonul, indignată.

De ce nu mă lăsaţi în pace ?

Domnişoară Somers, vă sfătuiesc să fiţi amabilă cu presa. Aveţi nevoie de un articol favorabil, pentru că cititorii doresc să afle ce credeţi de sinuciderea doamnei Hardwick. Este adevărat că eraţi în maşină când a avut loc accidentul ? Pot să scriu că vă simţiţi vinovată şi că aveţi remuşcări...

Meg trânti receptorul în furcă.

— Cine a fost ? o întrebă Carol, încă somnoroasă, din pragul uşii.

Meg îi spuse ce se întâmplase şi Carol se întunecă la faţă de teamă. După câteva clipe, ea izbucni, furioasă :

— Ai văzut ce mi-a făcut bestia ? Anume s-a sinucis ca să mă nenorocească pe mine ! A ştiut că Tony mă iubeşte. El o neglija. Tony s-a căsătorit cu ea doar pentru bani. Când a observat că el mă iubeşte, i-a făcut scene îngrozitoare, rugându-l să se întoarcă la ea. Oh, cât de mult o urăsc pentru ce a făcut ! S-a folosit de boala ei pentru a-l face pe Tony să se simtă vinovat. A vrut să-l păstreze cu orice preţ. Nu mă poţi acuza, Meg, că o urăsc ! Nu a fost corect din partea ei să jinduiască după banii lui Tony...

— Mi-ai spus că ea avea avere, o întrerupse Meg, nedumerită.

— Am greşit, da, ea era bogată, continuă Carol netulburată. Sărmanul Tony, trebuia să aibă o compensaţie pentru sacrificiul pe care-l făcuse, însurându-se cu ea. Tony m-ar fi luat pe mine de nevastă, ştiu că asta ar fi vrut să facă, numai că ea s-a agăţat disperată de el. Ea l-a chinuit toată viaţa. A refuzat divorţul. Ea este vinovată de moartea lui, nu eu ! De aceea s-a sinucis ! A ştiut că ea l-a împins la moarte !

Meg fu scandalizată de răbufnirea lui Carol faţă de durerea Barbarei. Se vede că sora ei nu înţelesese cât de mult suferise soţia lui Tony. Chiar dacă Tony o iubise pe Carol, oare drama Barbarei nu contase deloc ? Meg se întrebă dacă greşise cumva, răsfăţând-o pe Carol. Întotdeauna

îi îndeplinise orice dorinţă şi acum regreta că nu fusese mai aspră cu ea. Oare Carol îl moştenise pe tatăl său, care-o părăsise pe Alice înainte de naşterea fetiţei ? Deşi părăsirea familiei de către tatăl lui Carol nu era un indiciu decisiv, caracterul surorii sale se formase cu mult timp înainte ca Meg să încerce s-o crească conform normelor moralei.

Meg se pregăti să facă faţă asaltului ziariştilor, trăgând perdelele şi refuzând să răspundă la telefon. La ora trei îi telefonă şeful ei, Pierre Frontand.

— Meg, ce s-a întâmplat ? Restaurantul este plin de reporteri care vor să stea de vorbă cu tine în legătură cu femeia care s-a sinucis.

— Trebuie să vin diseară la muncă ?

— Dumnezeule, nu ! Vreau să vorbim. Trec pe la tine după ce închid localul.

Meg se gândi că, până la miezul nopţii, vor renunţa s-o mai aştepte, astfel că Pierre va veni fără probleme.

Aşa se şi întâmplă. Pierre sosi fără incidente. Poftindu-l în sufragerie, ea îi oferi o ceaşcă de cafea.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Meg, o rugă el.

Pierre era un francez chipeş, în jur de patruzeci de ani, al cărui farmec contribuia la renumele restaurantului său. Cu o lună în urmă, Pierre îi propusese să se mărite cu el, mărturisindu-i că astfel vor putea să se ocupe mai bine de afacerea care prospera. Acum, Pierre era furios că scandalul îi va alunga clienţii.

Ştiu că nu tu ai fost angajată la doamna Hardwick şi că nu ai fost în maşina soţului ei,

pentru că eu te-am condus acasă. Le-am spus reporterilor că nu ai nici un amestec în accident, dar ei nu m-au crezut, aşteptând ca tu să mărturiseşti adevărul. De ce n-ai dat nici o declaraţie ?

Meg îi explică motivul tăcerii ei. Pierre era la curent cu furtul lui Carol din magazin, pentru că poliţia sunase la restaurant să vorbească cu Meg.

— Nu eşti în toate minţile ! exclamă Pierre uimit. Vrei să iei asupra ta răspunderea care aparţine surorii tale nesăbuite ?

Meg oftă, trecându-şi degetele prin părul răvăşit. Dimineaţa nu avusese timp să-şi perie pletele mătăsoase şi după expresia nemulţumită din ochii lui Pierre, ea ştia că arată groaznic. Era obosită, îndurerată şi indignată, dorind din toată inima ca Pierre s-o ia în braţe şi s-o consoleze.

— Nu pot s-o las pe Carol pe mâna poliţiştilor, spuse Meg cu glas stins. Sunt sigură că la volan a fost sora mea. Mai mult, Carol băuse înainte. Dacă se află aceste amănunte, Carol va ajunge la închisoare. Ştii că nu are permis de conducere.

El se încruntă şi mai mult.

— Ai înnebunit, rosti el apăsat. Dacă nu vrei să spui adevărul, te anunţ că nu mai poţi lucra pentru mine, deoarece proasta publicitate pe care o faci restaurantului meu este un lucru peste care nu pot trece.

Pierre plecă imediat, uitându-se mânios la Carol care stătea de vorbă la telefon. Meg se simţi şi mai nefericită. Modul brutal prin care Pierre renunţase la ea îi sporise chinul. Lucrase la restaurant de la şaisprezece ani şi nu se aştep-

tase ca Pierre să n-o ajute, mai ales că el o ceruse în căsătorie. Sperase că o va înțelege, deoarece nu era vinovată. Ea trânti cu năduf ușa în urma lui, simțind că un capitol din viața ei luase sfârșit pentru totdeauna.

Când Meg se duse la culcare, Carol vorbea încă la telefon. A doua zi dimineața, Meg se sculă devreme, după o noapte frământată și o găsi pe sora ei în bucătărie, veselă, în pijama roz și cu picioarele goale.

— Îți cauți altă slujbă ? o întrebă Carol.

- Bineînțeles, răspunse Meg. Ne trebuie bani.

— Aici am vrut să ajung, zise Carol pe un ton suav. Nu vreau să mai fiu o povară pentru tine. Mă mut chiar azi, adăugă ea, punând o felie de pâine la prăjit.

— O povară ? repetă Meg uimită.

— Dacă scapi de grija mea, vei putea avea timp să te ocupi de tine. Poți să te întorci la școală sau să faci altceva.

— Să mă întorc la școală ? La douăzeci și patru de ani ? se îndoi Meg.

Carol insistă, dorind să plece cât mai repede din casă.

A fost doar o sugestie, poți să alegi ce vrei. Nu trebuie să-ți mai baţi capul cu mine ! Am crezut că te vei bucura, acum ai ocazia să te gândești la viitorul tău.

Meg nu mai spuse nimic, dar Carol adăugă cu voce spășită :

Meg, recunosc că te-am supărat mult în ultima vreme, dar nu mai pot suporta să stau aici. Scandalul iscat de moartea lui Tony mă sperie de moarte. Mi-e frică să nu cedezi insis-

tențelor ziariștilor și să spui adevărul. Aseară l-am auzit pe șeful tău îndemnându-te să dai totul în vileag.

— Nu voi spune nimic, o liniști Meg.

— Ce bună ești ! Îți mulțumesc, se însenină Carol. Nu mai pot îndura să stau cu inima strânsă. Aseară am vorbit cu un prieten și el va veni aici peste o oră.

— Foarte bine, spuse Meg pe un ton rece. Fă-ți bagajele. Și eu mă gândesc să plec pentru câtva timp de aici.

Carol se miră.

— Unde te duci ?

— Nu este cazul să-ți dau socoteală. Ultimul telefon din partea ziariștilor m-a pus pe gânduri. Sunt nevoită să stau cât mai departe de ei.

— Îmi dau seama, șopti Carol.

Prietenul acesteia sosi într-o rablă ruginită. Abia se oprise mașina în fața casei, că sora ei ieși din dormitor, ducând două mici valize.

— Meg, te las cu bine. Kit mă așteaptă afară. Ce faci cu mobila ? O vinzi ?

— Desigur, răspunse Meg.

— Banii de pe mobilă sunt ai tăi, nu-i așa ?

— Mobila este a mamei mele, rosti Meg cu voce calmă. La revedere, Carol. Îți doresc mult noroc.

— Ești gata, Carol ? întrebă Kit luând o valiză.

Carol mormăi ceva și-l urmă pe Kit. Meg se uită pe fereastră până când mașina coti, dispărând din raza ei de vedere.

Meg vându mobila la prânz, apelând la un negustor care acceptase să cumpere întreaga garnitură. A doua zi dimineața, muncitorii încăr-

cară mobila, iar Meg făcu curățenie în casă și-și făcu bagajul. Cu o valiză în mână, ea se urcă în taxiul care-o duse la bancă unde își lichidă contul. După ce predă cheile casei la oficiul social de la primărie, Meg se duse la stația de autobuz.

După o oră, ea călătorea spre nord, având ca țintă Jacksonville, fără să regrete că părăsise orașul în care trăise, pentru că nu avea pe nimeni căruia să-i ducă dorul.

CAPITOLUL II

În Jacksonville, Meg găsi o cameră ieftină la un motel şi dormi douăsprezece ore. Când se trezi îşi spuse că trebuie să se intereseze dacă poate să urmeze cursurile şcolii de artă. Sfatul lui Carol ar fi putut avea şanse de realizare. Singura ei reţinere de a-şi relua cariera artistică, întreruptă de moartea mamei sale, era dată de posibilitatea ca talentul său să se fi stins. Îi vor ajunge economiile pentru casă şi taxele şcolare? Trebuia să se întreţină singură şi de aceea avea nevoie de o slujbă în afara cursurilor, care să-i permită să trăiască decent.

Ea se îmbrăcă şi se interesă la recepţie de şcoala de artă. Funcţionara îi spuse că există o şcoală de stat cu renume care asigură plasamente bune absolvenţilor ei. Din fericire, chiar în ziua aceea începea un nou trimestru şi Meg se înscrise fără probleme, apoi, pe drumul spre motel, îşi cumpără cele necesare picturii.

Nu mai luase pensula în mână de mulţi ani şi Meg era neliniştită să vadă dacă mâna o mai asculta. Spre surprinderea sa, tabloul pe care-l schiţă în cameră era destul de reuşit.

A doua zi dimineaţa, Meg se duse la şcoală ca orice elevă conştiincioasă. La sfârşitul verii, termină cu succes şcoala, fiind prima din clasa sa. Helen Rogers, cea care se ocupa de găsirea locurilor de muncă, îi spuse, în ultima zi de şcoală :

— S-a întâmplat ceva neobişnuit. Un bărbat celebru mi-a cerut să caut o persoană pricepută, dar mi-a interzis să fie fetişcană zvăpăiată. M-am gândit imediat la tine. Partea proastă este că slujba îţi va răpi tot timpul, dar este temporară — cel mult trei luni — iar salariul este extrem de bun. Te interesează ?

Meg fluieră încântată.

— La banii pe care mi-i oferă, bineînţeles că vreau să lucrez, chiar şi numai trei luni.

— Ai auzit de Simon Egan ? o întrebă Helen a doua zi când Meg se aşezase în faţa biroului.

Meg făcu ochii mari.

— Scriitorul ?

Helen dădu afirmativ din cap.

— Cine nu-l cunoaşte ? adăugă Meg cu respect.

— Nouăzeci la sută din absolvenţii şcolii noastre, zise Helen pe un ton glumeţ. Helen era o văduvă de vreo cincizeci de ani, care ştia foarte bine ce cultură au adolescenţii. Meg era o excepţie şi Helen îi propusese fără ezitare să colaboreze cu faimosul scriitor.

— Sunt sigură, continuă Helen, că elevii şcolii noastre au văzut unele filme inspirate din cărţile lui Simon, dar nu cred că au deschis o carte de a sa. Află că el se află în oraşul nostru şi este

în căutarea unei dactilografe care să-l ajute să scrie un nou roman. Îți dai seama ce recomandare vei avea peste trei luni ?

— Bineînțeles. De ce nu are o secretară ?

Helen ridică din umeri.

— Simon mi-a spus că bate la mașină cu două degete, dar că este presat de timp și are nevoie de o dactilografă care să-i redacteze textele pe care le-a notat în agenda sa. Cu banii pe care îi vei obține, vei putea să trăiești două luni până îți iei o slujbă cu program redus.

— Ai dreptate.

— Nu poți refuza oferta lui, dacă vei fi obligată să lucrezi și noaptea. Simon locuiește într-un hotel de lux de la malul oceanului. Mi-ai spus că vrei să te muți de la motel, nu-i așa ?

— Tocmai mă întrebam unde voi locui.

— Acum nu mai sunt mulți turiști, pentru că a trecut perioada vacanței, așa că pot să-ți găsesc un hotel ieftin, în apropiere de cel al lui Simon.

— Îți mulțumesc, Helen.

— Nu-mi mulțumi înainte de a vedea dacă-ți place scriitorul. Am fixat o întâlnire cu el, după care îmi vei spune dacă ești de acord să lucrezi cu Simon. Mie mi-a făcut o impresie deosebită și sper să nu-l găsești prea autoritar. Succes, draga mea.

Meg surâse.

— Cu salariul pe care mi-l oferă, poate să fie și un despot.

Meg își cumpără din ultimii bani o rochie nouă, un pulovăr crem și o curea care-i punea în evidență talia subțire. Rujul discret de pe

buze și părul roșcat strâns într-un coc îi dădeau o înfățișare distinsă, așa cum bănuia că dorește Simon Egan să găsească o secretară.

Intrând în hotelul luxos din apropierea oceanului, Meg fu întâmpinată de un portar în uniformă care folosi telefonul din hol înainte de a-i permite să urce în liftul care-o duse rapid spre ultimul etaj, acolo unde locuia Simon Egan.

După experiența tristă cu ziariștii, ea aprecie hotărârea lui de a nu fi deranjat de nimeni. Un scriitor de talia lui, care scoate o carte de succes pe an și ale cărui romane sunt ecranizate imediat ce apar pe piață, știe că lucrul cel mai prețios pentru un creator este liniștea.

Meg își aduse aminte că ziarele prezentaseră personalitatea lui ca extrem de patetică, deși Simon păstra o tăcere totală în privința vieții sale particulare. Meg era o admiratoare a talentului lui și-i citise toate cărțile, intuind ce fel de persoană era Simon. Romanele lui aveau o intrigă antrenantă care-i ținea pe cititori cu sufletul la gură până la ultima pagină. Articolele din reviste menționaseră că Simon se documentează temeinic, călătorind în Africa sau în regiunile îndepărtate din nordul înghețat, pentru a reda culoarea locală în operele sale. Meg îl suspecta pe Simon că este puțin cam masochist, pentru că femeile jucau un rol minor în romanele lui. În acest caz, își spuse ea, Simon nu va avea ce să-i reproșeze, pentru că era o fată harnică, departe de blonda răpitoare care era prezentată alături de el în ziare și care nu lucrase niciodată. Oricum, Meg era departe de a-și imagina cum se va desfășura întâlnirea de la restaurant.

Ea își aminti că văzuse o fotografie recentă a lui, care-l înfățișa la poalele unui munte. Simon avea expresia hotărâtă a unui bărbat căruia îi place să domine și să comande. Ochii lui negri se armonizau cu zâmbetul care-i înflorea în colțul gurii. Buzele sale senzuale dovedeau că este un bărbat sentimental. Meg știa că Simon era egoist și înfumurat, dar capabil să fascineze orice femeie.

Ușa liftului se deschise brusc, făcând-o pe Meg să tresară. Un bărbat în uniformă se înclină, invitând-o să intre în apartamentul lui Simon.

— Intrați, domnișoară Smith.

Ea făcu câțiva pași și auzi vocea servitorului :

— Am avut dreptate, domnule Egan...

— Foarte bine. Selby. Lasă-ne singuri.

Meg întoarse capul spre locul unde auzise glasul lui Simon și-l zări pe scriitor într-un fotoliu, stând picior peste picior. Privirea lui rece o făcu să se înfioare, înghețându-i zâmbetul pe buze.

— Domnișoară Somers, remarcă el pe un ton tăios, ai venit mai repede decât mă așteptam.

— Da, și-mi cer scuze, murmură ea încurcată. Ardeam de nerăbdare să vă cunosc, domnule Egan. Nu am ocazia să întâlnesc în fiecare zi un scriitor celebru.

El rămase impasibil la remarca ei.

— Îți plac scriitorii celebri ?

Ea clipi din ochi, intimidată.

— Desigur. Mărturisesc că am citit toate romanele dumneavoastră.

— Într-adevăr ?! exclamă el. Urmează-mă, domnişoară Somers.

Simon se ridică din fotoliu şi intră în sufrageria mobilată cu gust, care avea o vedere extraordinară spre ocean.

— Ia loc, domnişoară Somers. Avem multe de discutat.

Ea se aşeză pe marginea scaunului, cu inima cât un purice.

Simon luă loc la rândul lui, ţinând în mână o cutie cu bere.

— Doamna Rogers m-a asigurat că te pricepi să baţi la maşină. Ai aflat de ce am nevoie de tine ?

— Da, ştiu că scrieţi un nou roman.

— Aşa este. Acţiunea cărţii se va desfăşura în Florida. Este o regiune cu o tradiţie veche. Sunt multe subiecte interesante pentru un roman. De fapt, le cunoşti foarte bine, nu ?

El o ţintui cu privirea, remarcând atenţia cu care ea îl asculta. Fiind originară din Florida, ea cunoştea foarte bine trecutul regiunii aflate pe vremuri sub stăpânirea Spaniei. De când era mică, auzise poveşti cu piraţi, răufăcători şi sclavi... Un roman istoric se potrivea foarte bine stilului folosit de Egan şi Meg se bucură că poate să-i fie utilă faimosului scriitor.

Am nevoie de cineva care să-mi bată la maşină însemnările. Am adunat o grămadă de date, adăugă el arătând biroul acoperit de hârtii. Crezi că eşti în stare să mă ajuţi ?

Ea îşi trase răsuflarea şi spuse :

Nu munca mă sperie.

Atunci ce ?

— Nu-mi convine să lucrez noaptea.

El surâse amuzat.

— Am o soluţie pentru asta.

— Ce soluţie ? întrebă ea încet.

— Să locuieşti aici. Apartamentul meu mai are un dormitor şi astfel voi putea termina mai repede romanul. În felul acesta vei economisi banii pe cameră. Ştiu că acest lucru este important pentru o fată ca tine.

Meg se ridică, indignată de propunerea lui Simon. La restaurant fusese de multe ori ţinta invitaţiilor clienţilor, dar îi refuzase cu multă fermitate. Mândria ei rănită o împiedica să fie amabilă cu scriitorul, chiar cu riscul de a nu obţine banii de care avea atâta nevoie.

— Domnule Egan, izbucni ea furioasă, am impresia că este o neînţelegere la mijloc. Ştiu că doamna Rogers v-a spus că sunt în căutarea unei slujbe, dar acest lucru nu înseamnă că accept să fac orice pentru bani. Sunt o fată descurcăreaţă, adăugă ea pe acelaşi ton demn, şi-mi câştig existenţa de la vârsta de şaptesprezece ani. Nu sunt o prostituată...

El rămase impasibil la cuvintele ei, ba mai mult, izbucni în râs.

— Domnişoară Smith, nu cumva te uiţi sub pat înainte de culcare ? o întrebă Simon ironic.

Ea îşi plecă privirile ruşinată. El făcuse aluzie la faptul că ea şi-ar închipui că există fantome şi spiriduşi în spatele draperiilor sau sub pat. Îi făcuse impresia că era suspicioasă şi nevricoasă

Meg stătu câteva clipe pe gânduri, apoi spuse, mânioasă :

— Mi-aţi propus să locuim împreună !

— Doar să dormi în celălalt dormitor, o corectă el cu blândețe, pentru a economisi ceva bani. Ce rău vezi în asta? Liniștește-te, domnișoară Somers. Bine, bine, îmi reformulez invitația. Vrei să lucrezi cu mine, fără să locuiești aici?

Meg se simți stânjenită. Crezuse că el se va enerva, dar nu-și imaginase că se va amuza de mânia ei. Hotărâtă să nu se lase bătută, îi spuse pe un ton iritat:

— Mai doriți să mă angajați?

El surâse din nou, mijindu-și ochii.

— De ce nu? Nu fi prea severă, domnișoară Somers. Ești o fată isteață și-ți datorez scuze. Te rog să mă ierți dacă te-am supărat. Ești de acord să lucrezi cu mine?

Ea se gândi că scuzele lui nu înseamnă nimic, dar murmură, cu voce scăzută:

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Egan.

— Te rog, spune-mi Simon. Pot să-ți spun Meg? Nu-mi plac formalitățile.

Ea dădu afirmativ din cap, iar el îi explică în amănunțime condițiile contractului de muncă. La sfârșit, rămase stabilit ca ea să înceapă lucrul a doua zi. În lift, Meg se gândi că Simon este un bărbat inteligent, care-o dezarmase cerându-și scuze chiar în momentul când ea era pe punctul să plece. Oare își dăduse seama de intenția ei? Desigur. Simon era prea subtil pentru a nu-și da seama că reacția ei fusese declanșată de pudoarea unei fete nevinovate. Carol îi spusese adesea că oamenii își dau seama imediat ce caracter are. Avusese o ieșire nervoasă față de Simon care profi-

tase de mânia ei şi acum se întreba dacă el o socotise cam sălbatică.

Meg era neajutorată când era vorba de bărbaţi. Nu avusese nici un prieten, pentru că muncise din adolescenţă. Aluziile clienţilor de la restaurant o făcuseră să-i trateze pe bărbaţi cu cea mai mare răceală. Pierre avusese grijă ca nimeni să n-o jignească, iar inocenţa ei îi atrăsese respectul şi mai târziu dorinţa de a o lua de soţie. Meg nu era obişnuită să discute cu un bărbat inteligent ca Simon şi recunoştea în sinea ei că se purtase cam aspru cu el.

În aceeaşi zi găsi o cameră cu o mică bucătărie, la un motel din apropiere. Deşi nu avea luxul din hotelul unde locuia Simon, ea se declară mulţumită, mai ales că piaţa şi magazinele erau la doi paşi.

După-amiază ea îşi aduse lucrurile şi o sună pe Helen ca s-o anunţe că obţinuse slujba, apoi făcu câteva cumpărături, printre care şi ultima carte a lui Simon, intitulată „Dorinţă arzătoare".

Uitându-se la chipul lui de pe ultima copertă, Meg se întrebă ce fel de om este. Cu siguranţă că nu putea avea încredere în el, dar dorea să lucreze, pentru că banii pe care-i câştiga îi vor ajunge pentru un an. În felul acesta, va putea să urmeze cursurile de pictură. Meg ştia că experienţa prin care va trece nu va fi uşoară, mai ales că Simon era un om exigent, care-i va pretinde să lucreze din greu. Oricum, ea dorea să-i dovedească faptul că este pricepută şi că poate conta pe colaborarea ei.

Prima zi de lucru îi arătă lui Meg cum se vor desfăşura celelalte : un bilet pe uşă o anunţa să

intre și să înceapă să bată la mașină, fără să dea importanță faptului că Simon dormea.

Ea găsi materialul de bătut pe masă și lucră până la amiază când el se trezi și după ce-și făcu toaleta, apăru în sufragerie cu o ceașcă de cafea în mână, răspândind un parfum discret.

— Voi spune să-mi aducă micul dejun : două ouă, șuncă, pâine prăjită și suc de fructe. Te rog să comanzi ce vrei. Pentru tine este deja ora prânzului.

— Ai lucrat mult aseară ? întrebă ea, în timp ce-i întindea telefonul.

— Până la patru în zori.

Un chelner aduse căruciorul cu felurile de mâncare și le ură poftă bună, apoi se retrase din cameră. Simon îi vorbi lui Meg de scenariul pe care-l scria pentru televiziune după romanul său, „Dorință arzătoare", mărturisind că nu-i place să lase pe altcineva să se ocupe de asta, pentru că i-ar schimba conținutul. Meg, care terminase de citit cartea seara trecută, era numai ochi și urechi, dorind să afle cum reușește Simon să transforme subiectul cărții într-un serial de trei episoade, fiecare de câte o oră.

A doua zi, el zăbovi mai mult la cafea, dezvăluindu-i că are de gând să schimbe unele scene din scenariu, apoi se interesă de cărțile pe care ea le citise. Meg îi destăinui că-i plac romanele de dragoste, că se duce la filmele marilor regizori și că ascultă muzică atunci când simte nevoia să se relaxeze. Simon se arătă interesat de preferințele ei, încurajând-o să se simtă bine în compania lui.

Peste câteva zile, Simon o reținu la cină, rugând-o să mai lucreze puțin. Ea pregăti câteva

gustări savuroase, iar el o felicită pentru talentul gastronomic. Meg îşi petrecea toată ziua în apartamentul lui Simon, lucrând până seara târziu, bucuroasă că-l poate ajuta să termine scenariul de televiziune.

La sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Meg era cu totul subjugată de farmecul lui Simon. Dimineaţa se scula cu dorinţa de a ajunge cât mai repede în apartamentul lui, aşteptând răbdătoare până ce el se scula şi venea să vadă ce lucrase. Vorbele lui îi umpleau sufletul de o căldură pe care n-o resimţise niciodată în viaţa ei. Simon o stimula să fie eficientă iar remarcile lui binevoitoare o încântau mai mult decât orice pe lume.

De ani de zile, Meg dusese o existenţă monotonă, fiind nevoită să muncească de la vârsta de şaptesprezece ani. Nu-şi terminase liceul, pentru că slujba de la restaurantul lui Pierre o acaparase cu totul. Mediul pe care-l cunoscuse era alcătuit din şoferii care aduceau proviziile şi din celelalte chelneriţe. Acasă, Carol discuta mai mult despre ea însăşi, fără să fie interesată de problemele surorii sale.

Acum, o altă lume i se deschidea în faţă. După ce cunoscuse numai oameni mediocri, conversaţia strălucită cu Simon Egan o tulburase mai mult decât crezuse. Având o fire independentă, apropierea de Simon se dovedea din ce în ce mai periculoasă pentru ea. Nu i se mai întâmplase să se îndrăgostească de un bărbat. Îşi pierduse capul atât de tare, încât de câteva ori se gândise cât de mult îi va lipsi Simon, o dată ce va înceta colaborarea cu el. Simon era seducător şi ea îl găsea superior tuturor celorlalţi bărbaţi.

Cu atât mai mare fu surpriza ei, luni dimineața, când auzi țârâitul telefonului. Intrase cu cheile pe care i le dăduse Simon și se așezase la masa de lucru, remarcând că el nu scrisese nimic de vineri seara. Din baie se auzea apa susurând, semn că Simon făcea duș. Ridică receptorul și o voce suavă o întrebă :

— Pot vorbi cu Simon Egan ?

— Este la baie.

— Nu eram sigură că s-a întors la hotel, continuă femeia de la celălalt capăt al firului, fără să arate nici un semn de mirare că-i răspunsese o femeie în loc de Simon. Spune-i, te rog, că mi-am uitat trusa de machiaj în baie. Cravata lui este la mine. O va putea lua diseară. Nu este necesar ca el să-mi aducă trusa. O voi lua eu, când voi trece pe la hotel.

Meg puse receptorul în furcă, gândindu-se că femeia telefonase doar pentru a o anunța că fusese cu Simon în weekend.

Indispusă de vestea aflată, Meg se așeză la masă și începu să bată la mașină, străduindu-se să nu se mai frământe din cauza lui Simon. Acesta ieși din baie, proaspăt ras și cu părul încă ud. Meg remarcă în treacăt că este bronzat, semn că făcuse plajă.

— Nu ai prea lucrat în ultimele zile, spuse ea.

— N-am avut chef, mormăi el, gustând cu poftă din preparatele pe care Meg le comandase pentru micul dejun.

Simon părea obosit, cu cearcăne la ochi.

— Am avut un mesaj pentru tine, continuă ea pe un ton reținut.

— Da ? făcu el surprins.

— O femeie mi-a transmis să-ţi spun că diseară te aşteaptă să-ţi iei cravata pe care ai uitat-o la ea.

— Mulţumesc, spuse el, începând să facă unele corecturi cu creionul pe pagina proaspăt bătută la maşină.

— Ai avut un weekend agitat ?

— Da, răspunse el fără să ridice ochii.

— O cunoşti de mult ?

Simon îşi înălţă privirile surâzând.

— Nu. De ce ?

— Am fost curioasă. Ştiam că nu cunoşti pe nimeni din oraş.

— Este uşor să faci cunoştinţă cu o fată ca Cindy. Să revenim la oile noastre, adăugă el. Vreau să schimb ultimul paragraf. Am scris cu creionul frazele pe care le vei adăuga.

Până la amiază, munca la manuscris îi absorbi cu totul.

— Mă duc să fac o scurtă plimbare, spuse el ridicându-se de la masă. Mă duc până la restaurantul de alături. Vrei şi tu o pizza cu ciuperci şi ardei iute ?

— Da, mulţumesc.

Era prima dată când Meg rămăsese singură în apartament. Curioasă, ea pătrunse în camera lui Simon. Patul fusese făcut de cameristă, păstrând încă forma trupului lui. Surprinsă de faptul că el dormise aici, în ciuda celor spuse la telefon de Cindy, ea netezi perna pe care dormise Simon.

— Ce cauţi aici ?

Meg tresări, speriată.

Simon se afla în pragul uşii, având o figură amenințătoare. Meg se albi la față și bâigui încurcată :

— De ce te-ai întors așa de repede ?

El se apropie, fixând-o cu ochii săi negri.

— Mi-am uitat banii. Nu mi-ai spus ce faci în camera mea.

— Eu... eu...

Meg nu fu în stare să articuleze o frază coerentă. El nu mai părea atât de supărat, dar aştepta nerăbdător să audă răspunsul ei.

— Cindy mi-a spus că a uitat aici trusa de machiaj. Eu... eu am căutat-o... pentru...

— În patul meu ? o întrebă el pe un ton dojenitor. Înțeleg să fi căutat cerceii, dar ce să caute trusa în pat ? Nu poate fi aici. Te-ai uitat în baie ?

Ea se îmbujoră de ruşine.

— Eu... nu. Mă duc să verific, spuse ea dintr-o suflare.

Meg făcu un pas înainte, dar el o prinse de braț cu putere.

— Ce ai căutat aici ? se răsti el. N-ai vrut să vezi unde-mi țin banii ? Ai bănuit că-mi țin portofelul sub pat ?

— Cum ?

Meg începu să tremure din tot trupul. El își miji ochii și observă că ea era într-o stare de șoc.

— Dacă n-ai căutat bani, ce ai vrut să vezi ? continuă el s-o întrebe. Ai vrut să verifici dacă am dormit noaptea trecută cu Cindy ? Ai sperat să găsești un cercel de-al ei ? Vrei să mă șantajezi, domnișoară Somers, sau... ești geloasă ?

— Șantaj ? repetă descumpănită. Nici vorbă de aşa ceva !

— Atunci înseamnă că gelozia te-a îndemnat să intri în camera mea, afirmă el surâzând amuzat.

Meg oftă stânjenită şi el se grăbi să spună :

— Am avut dreptate, nu ? Eşti geloasă, ceea ce mă face să trag concluzia că ţii la mine. Este posibil să fi trecut peste neîncrederea de la început ?

— Te rog ! zise ea, smucindu-se să scape din strânsoarea lui. Eu... eu... am greşit pătrunzând în această cameră. Te rog, lasă-mă să trec.

— Nu te las să pleci, murmură el îmbrăţişând-o. De fapt, este primul lucru bun pe care l-ai făcut de când am început să lucrăm împreună. Ai fost o continuă ispită, domnişoară Somers, stând la maşina de scris zi de zi. Nici eu nu ştiu cum m-am abţinut să te sărut. De când te-am cunoscut, am simţit că mă atragi mai mult decât oricare femeie. Când ai făcut gestul de a abandona totul din cauza unei regretabile confuzii privind locul unde vei dormi, am crezut că m-am înşelat şi că nu-mi acorzi nici o atenţie. Acum îmi dau seama că am avut dreptate, nu-i aşa ?

Simon o sărută pe buze, făcând-o să tremure şi mai tare. Căldura gurii lui o înfioră şi Meg suspină de plăcere.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea ? şopti el. Nu vrei să te sărut ?

Ea nu spuse nimic, ştiind că orice cuvânt ar fi fost inutil. Cât de bine cunoştea el femeile, îşi spuse ea, hotărâtă să nu se lase sedusă ca fluşturatica de Cindy.

Cum ea făcu o mișcare să se îndepărteze, Simon o strânse mai tare în brațe. Trupul lui fierbinte și sărutările apăsate îi deșteptară dorința de a fi iubită. Mâinile lui îi mângâiau coapsele și spatele, făcând ca sângele să-i pulseze mai tare. Ea nu făcu nici o mișcare, intuind că orice împotrivire l-ar fi îndârjit și mai mult. El îi trase fermoarul de la rochie și-și strecură mâna sub sutien. Pentru prima dată în viața ei, simțea dezmierderea mâinii unui bărbat pe sâni. Simon se aplecă și o sărută pe pielea catifelată a pieptului. Meg se înfioră și gemu ușor, închizând ochii. O sărută pe gene, apoi pe obraji.

— Ești atât de frumoasă, șopti el. Nespus de frumoasă.

Buzele lui îi pecetluiră gura într-o sărutare dulce și gingașă.

— Cuprinde-mă cu brațele, murmură el într-un târziu, retrăgându-și capul. Mângâie-mă !

Meg îl ascultă vrăjită și-și înlănțui brațele în jurul gâtului lui, mângâindu-i părul negru, apoi degetele ei alunecară de-a lungul gâtului, oprindu-se în dreptul bărbiei. Simon o privi drăgăstos.

Brusc, ea simți că este ridicată de pe podea, dar nu protestă, lăsându-l s-o ducă la pat. Dorința îi ardea trupul, împiedicând-o să reacționeze cu calm.

Simon o întinse pe pat, îi scoase rochia și-i desfăcu sutienul, lipindu-și gura de sânii ei tari. Ea își răsuci capul, cufundându-și fața în pernă. Aroma plăcută a loțiunii lui pe care o dăduse după ras se amestecă pe dată cu parfumul suav lăsat de o femeie. Meg își încordă corpul într-o tresărire involuntară.

El se ridică într-un cot şi-i ridică bărbia.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă mirat.

— Dă-mi drumul, Simon. Am făcut o greşeală, dar acum pot să mă stăpânesc.

— Să nu te gândeşti că vei scăpa aşa uşor, o ameninţă el în glumă.

— M-am răzgândit, spuse ea disperată. Ai de gând să mă iubeşti împotriva voinţei mele ?

El îşi micşoră ochii şi clătină din cap.

— Niciodată n-aş face aşa ceva. Pot fi acuzat de viol, nu ?

Meg roşi.

— Ai tot dreptul să fii furios pe mine, dar nu poţi să mă acuzi de toate relele, spuse ea, gâfâind. Nu... nu pot să fac dragoste în patul care păstrează parfumul altei femei.

El insistă blând :

— Te doresc. Ce trebuie să fac ca să accepţi să ne iubim ?

— Nimic ! ţipă Meg mânioasă. Nu rămân în patul tău. A fost o neînţelegere. Nu sunt o femeie uşoară, dornică de o aventură de o noapte, oricare ar fi impresia ta despre mine.

— Nici mie nu-mi plac aventurile, ripostă el imediat. Am trecut de vârsta când doream să am cât mai multe femei doar pentru o noapte. Deoarece nu eşti nevasta mea...

— Nu vreau să mai discut cu tine ! se răzvrăti Meg, care tresări când îşi dădu seama de semnificaţia ultimelor cuvinte... Este mai bine să lucrăm.

— Crezi că numai dacă suntem căsătoriţi putem să facem dragoste ? o întrebă el pe un ton sarcastic.

— Ce rău vezi în căsătorie ? se supără ea. Bine că nu sunt logodită cu nimeni.

— Nici eu nu sunt logodit ! râse el bine dispus, ridicându-se din pat. Îmbracă-te, adăugă el, aruncându-i rochia pe care o culese de pe covor. Să ne întoarcem la treabă. Ai multe pagini de bătut. Eu mă duc după pizza. Te rog să comanzi prânzul pentru tine.

— Am înțeles, șefu' ! zise ea, trăgându-și rapid rochia, stânjenită de privirile lui. După ce-și aranjă ținuta, Meg se așeză la mașina de scris.

— Nu mă mai întorc, o anunță el din pragul ușii. După ce termini paginile pe care ți le-am dat, ești liberă astăzi. Nu mai am nevoie de tine.

Ea dădu din cap și începu să bată prima pagină, gândindu-se că stricase totul din cauza curiozității sale stupide. Ce-i venise să intre în camera lui ? Simon o acuzase de furt, de șantaj, ba chiar de a-l fi amenințat cu plângere pentru viol, și nu putuse să-l înfrunte. Se purtase ca o proastă ! Remarca ei despre căsătorie pusese capac la toate. În zilele noastre, fetele nu le mai cer adoratorilor lor să le ia în căsătorie, doar pentru că doresc să facă dragoste ! Concepția asta era la modă pe vremea bunicii. Purtarea ei îl supărase pe Simon, care preferase s-o șteargă din cameră decât să discute despre căsătorie.

Meg se opri din lucru, uitând cu totul de prânz. Tulburată de cele petrecute, își reproșa comportamentul rigid care-l impresionase negativ pe Simon. Ar fi dat oricât numai să poată fugi cât mai departe de el. Remușcările nu-i dădeau pace, însă rațiunea învinse până la urmă : nu putea să-l

părăsească pe Simon, deoarece el devenise pentru ea tot atât de necesar ca aerul pe care-l respira.

Singura ei dorință era să-i recâștige încrederea și buna apreciere de odinioară. Hotărâtă să-și încerce șansa din nou, Meg se concentră asupra materialului pe care trebuia să-l bată la mașină.

CAPITOLUL III

Duminica următoare fu o zi rece, cu vânt, anunțând cum va fi vremea iarna în acest oraş din nordul Floridei. Meg îşi puse o pereche de blugi şi pulovăr roşu-deschis şi, cu caietul de schițe sub braț, se îndreptă spre plajă. Vântul îi răvăşi părul, dar între dune nu era atât de frig, aşa că începu să facă schițe cu peisajul marin, apoi cu doi pescăruşi care-şi disputau un înveliş colorat de bomboană. Când termină, se declară mulțumită : păsările aveau în ochi o expresie crudă, iar oceanul agitat accentua dramatismul confruntării lor.

— Bună ! Ce faci aici ?

Meg înălță capul, speriată. Simon se afla în fața ei, în pantaloni scurți şi un pulovăr tricotat de mână, cu privirile aplecate asupra caietului ei de desen.

— Desenele sunt foarte bune, afirmă el.

Meg se simți stânjenită de aprecierea lui, amintindu-şi că în urmă cu câteva zile, băuseră cafea în bucătărie şi el purta un halat de casă, sub care nu avea nimic.

— Ești talentată, adăugă el. De ce lucrezi pentru mine în loc să fructifici darul pe care ți l-a dat Dumnezeu ?

— Trebuie să câștig ceva bani, spuse ea.

— Nu te tângui de pomană, replică el. Talentul poate să-ți asigure existența. De ce nu ai încredere în tine ?

— Știu că am talent, protestă ea. Vreau să mă dedic carierei artistice, dar acum vreau să fac rost de bani pentru a putea urma cursurile școlii de artă.

— Atunci de ce-ți pierzi timpul la școala de stat ?

— Este o poveste lungă, afirmă ea, știind că e greu să-i explice lui Simon motivele care-o determinaseră să accepte o slujbă în loc să se consacre picturii. Meg moștenise hărnicia de la mama sa și se gândise să aibă o profesie, în caz că nu reușește în lumea artistică.

— Cu alte cuvinte, consideri că o slujbă este mai sigură decât arta ? replică el ironic.

— Nici vorbă de așa ceva ! ridică ea tonul. Este... este greu să-ți explic.

Simon răsfoi caietul și exclamă, surprins :

— Ce sunt aceste schițe ?!

Ea se inspirase din romanul istoric pe care el îi scria și desenase câteva scene din trecutul Floridei : o corabie cu pânze, un fort în construcție, un copac de care atârnau trupurile unor pirați spânzurați și un peisaj sălbatic, cu palmieri și dune de nisip.

— M-am gândit la cartea ta, spuse ea încurcată.

— Sunt imaginile la care m-am gândit, susținu el. Vreau să te pun la încercare. Nu departe de aici este un pod vechi pe care doresc să-l desenezi.

Ea se ridică și-și scutură nisipul de pe pantaloni, bucuroasă că era în compania lui Simon. Toată săptămâna fusese îngrijorată din cauza purtării ei, dar el n-o concediase și nu-i mai amintise de incident, deși se purtase destul de rece cu ea. Ea suferise de dorul lui, amintirea buzelor fierbinți nelăsând-o să doarmă liniștită. Nu se putuse împăca să fie doar colaboratoarea lui, după ce fusese pe punctul de a face dragoste. Pentru el se părea că scena de tandrețe nu avusese nici o importanță, dar pentru ea, îmbrățișările lui pasionate reprezentau cel mai plăcut moment din viața ei. Nu știa dacă era îndrăgostită de Simon și nici nu dorea acest lucru, conștientă că iubirea ei nu putea fi împărtășită, dar figura lui nu-i ieșea din minte. Dorea cu disperare să-i câștige prietenia și întâlnirea cu el era doar începutul eforturilor de a reînnoda înțelegerea care domnise între ei.

Toată ziua, Meg făcu zeci de desene, apoi luă masa cu Simon la un restaurant mic aflat lângă țărmul oceanului.

Pe când se îndreptau spre casă, Meg își făcu curaj și-l rugă, pe un ton timid :

— Te superi dacă te invit la cină ? Pregătesc niște spaghete. Sper să-ți placă.

Ochii lui negri sclipiră și spuse zâmbind :

— Nu mă îndoiesc că ești pricepută și la bucătărie.

Meg avea emoţii, pentru că nu ştia cum va reacţiona Simon. El se declară mulţumit de camera mică dar cochetă şi o lăudă pentru că ornase interiorul cu gust. Meg puse pastele făinoase la fiert şi încălzi sosul pe care-l lăsase în frigider. Înainte de a pleca spre plajă, făcuse curat în încăpere şi aranjase patul căruia îi dăduse aspectul unei canapele, adăugând câteva perne colorate. Fotoliile le acoperise cu un material înflorat, iar pe măsuţa din faţa oglinzii pusese câteva fotografii de familie, alături de un vas chinezesc cu crizanteme galbene.

Simon luă fotografia care-i înfăţişa pe părinţii ei şi o întrebă când fusese luat instantaneul. Meg sporovăi veselă cu el în timp ce pregătea salata şi aşeza masa, povestindu-i de nunta mamei sale şi de cea de-a doua căsătorie a tatălui său.

El luă altă fotografie.

— Aceasta este mama ta vitregă ?

În fotografie se aflau Alice şi Carol, care avea unsprezece ani. Meg dădu afirmativ din cap.

— Fetiţa este surioara ta vitregă ?

— Da.

— Este mai mare ca tine ?

— Nu, mai mică. Carol are optsprezece ani.

— Unde locuieşte ?

— La Miami.

— La rude ?

— Nu, spuse ea. Nu mai avem pe nimeni.

Simon simţi că ea nu doreşte să-i dea mai multe amănunte legate de familia ei, dar insistă :

— Are trăsături foarte frumoase. Este tot aşa de drăguţă ?

— Da.

— Cu se ocupă ? Este la liceu ? Lucrează ? S-a măritat ?

— Habar n-am ce face.

— Cum se poate să nu știi ? se miră el. Nu ai păstrat legătura cu ea ? Are numai optsprezece ani și este încă o copilă și...

— Nu, nu mai știu nimic de ea ! Ultima dată când am văzut-o a plecat însoțită de un bărbat ! Ești mulțumit ? spuse ea punând farfuriile pe masă. Carol este în stare să-și poarte singură de grijă. Te asigur că nu are nevoie de ajutorul meu. Oricum, nu mă privește ce face ea !

— Ai dreptate. Asta este problema ta. Iartă-mă că m-am băgat unde nu-mi fierbe oala, spuse el pe un ton indiferent.

Meg consideră că fusese prea aspră cu sora ei și adăugă, justificându-se :

— Bineînțeles că mă frământă ce face Carol, numai că ea...

Simon îi tăie vorba :

— Nu trebuie să-mi dai nici o explicație. Am spus că nu este treaba mea, așa că schimbăm subiectul. Nu vreau să mai discutăm despre sora ta.

Meg se supuse dorinței lui, deși ar fi vrut să-i mărturisească toată tărășenia cu Carol, sperând că va avea altă ocazie să-i spună lui Simon că plecase de acasă tocmai pentru că sora ei o băgase într-o încurcătură primejdioasă.

La plecare, el o sărută tandru pe obraji și-i ură noapte bună, iar ea dori să-i întoarcă sărutul, dar el se depărtă neplăcut suprins, ca și cum uitase că-i trezise dorința de a fi mângâiată.

— Mâine mă duc la San Augustin. Vrei să vii cu mine?

Meg înţelese că invitaţia lui însemna un acord tacit de a dormi în acelaşi pat.

— Aş vrea să aflu părerea ta despre fortul vechi de acolo, adăugă el, văzând că nu spune nimic Bineînţeles că te voi plăti pentru această deplasare şi voi achita costul camerei tale.

Meg exclamă bucuroasă:

— Mi-ar plăcea să desenez vechiul fort! Nu te va costa nici un ban, rosti ea înainte de a-şi da seama că fusese de acord cu propunerea lui.

Simon zâmbi satisfăcut şi plecă imediat. Meg rămase pe gânduri, conştientă că gestul ei însemna recunoaşterea că-l iubea pe Simon. Era prea târziu pentru a-i spune că se răzgândise: dragostea era mai puternică decât ea. Ştia că n-o iubeşte, dar crezuse de cuviinţă să profite de acest prilej pentru a face dragoste cu el. Ar fi regretat tot restul vieţii dacă nu l-ar fi iubit măcar o dată. Chiar dacă asta ar fi însemnat sfârşitul colaborării cu el, ea ştia că nu avea dreptul să dea cu piciorul norocului.

— Ai mai fost la San Augustin? o întrebă a doua zi, în maşina care mergea pe şoseaua ce şerpuia de-a lungul coastei.

— Nu, niciodată. Ochii ei verzi aveau o lucire şăgalnică. Toate incertitudinile şi îndoielile ei dispăruseră aşa cum se risipeşte fumul la adierea vântului. Simon îi dăduse de înţeles că o doreşte şi ea se gândea numai la fericirea pe care o va cunoaşte în braţele lui. Asta era tot ce conta pentru ea în momentul de faţă.

Pe drum, se opriră la un magazin cu suveniruri turistice și făcură pariu pe costul mesei de prânz cu găsirea celui mai urât obiect. Ea alese un crocodil din plastic care avea un ceas deșteptător în gură, și spera că va câștiga pariul, dar Simon veni cu o antenă parabolică ținută în gură de un crocodil, făcând-o să se recunoască învinsă. Simon comandă un cârnat cu muștar și se murdări pe bărbie iar Meg îl șterse cu șervețelul, amuzată de stângăcia lui.

Bucuria plimbării cu Simon îi dădea lui Meg un aer nostim. Expresia feței ei era zâmbitoare ca soarele care-i însoțise tot drumul. La hotel, Simon ceru două camere alăturate, apoi cei doi luară liftul și ajunși în dreptul ușilor stabiliră ce vor face până la cină. Simon îi spuse să se odihnească puțin și intră în camera lui.

Meg rămase descumpănită, neașteptându-se ca el să se poarte atât de rece. Nu crezuse că vor împărți aceeași cameră, dar sperase că el va fi mai tandru cu ea. Așadar, își spuse ea, Simon intenționa să se arate mai drăgăstos după cină. Meg se hotărî să fie cât mai provocatoare și-și puse o rochie neagră, vaporoasă și-și alese niște cercei mari. După ce-și perie părul care-i cădea pe umeri, se declară mulțumită de ținuta sa. Decolteul larg îi punea în evidență pieptul plin, iar rochia lăsa să se vadă picioarele lungi și zvelte. Machiajul discret îi sublinia culoarea ochilor, iar rujul aplicat pe buze aducea o pată binevenită tenului ei alb. Coborî în hol ținând o jachetă pe braț, dorind ca el să-i admire ținuta.

Aruncându-și privirea în jur, ea îl zări pe Simon discutând cu directorul hotelului. Simon era

îmbrăcat cu un costum închis și atrăgea privirile tuturor femeilor. Era încântată că numai ea va avea ocazia să se apropie de el.

Pentru prima dată îl vedea stând de vorbă în public și-i admiră expresia sigură și autoritară. Dacă trăsăturile lui nu erau prea regulate, prestanța de care dădea dovadă îl făcea interesant în ochii femeilor. Meg își spuse cu amărăciune că nu are nici o șansă de viitor cu el și se îndreptă spre recepție, făcând zgomot cu tocurile pe pardoseala de marmură. El întoarse capul și-i adresă un zâmbet fermecător.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să mă aștepți.

— A meritat să întârzii, spuse el examinând-o din cap până-n picioare. Arăți foarte bine. Acum ești mai atrăgătoare. Așa ar trebui să te îmbraci mereu. Blugii te fac să arăți ca un băiețoi.

— Mă simt bine în blugi, dar orice fată dorește să poarte rochii elegante și să folosească un parfum scump.

— Unele fete exagerează, remarcă el ironic. Singura lor scuză ar fi să fie la fel de frumoase ca tine.

Meg se strădui să nu dea atenție înțepăturilor lui, dorind ca seara să fie o sărbătoare de care-și va aduce aminte întotdeauna. Ce păcat că el nu se purta mai drăgăstos cu ea. Era dezamăgită și intrigată, pentru că intuia că el nu avea de gând să facă dragoste cu ea în această seară. Cu ce greșise ea ?

Cina o luară pe o terasă unde se serveau mâncăruri de pește, nu departe de hotel. În depărtare se zăreau turnurile vechiului fort Castillo

de San Marco, dominând priveliştea. După cină, Simon o conduse la barul hotelului pentru a bea un lichior, apoi îi spuse că este bine să se culce devreme, deoarece a doua zi avea să lucreze. Ea se duse în cameră urându-i noapte bună, iar el rămase să-şi termine băutura.

Sculată de dimineaţă, Meg se întâlni cu Simon la micul dejun, apoi se duseră la fort unde ea făcu câteva schiţe de care el se arătă foarte mulţumit.

Simon îi propuse să se plimbe pe străduţele pitoreşti ale satului San Augustin Antiquo. Încântaţi, ei ajunseră la poarta de intrare a cetăţii de odinioară, în spatele căreia se întindea strada cea mai veche din localitate. Casele erau construite din piatră în stil spaniol şi aveau uşi masive, iar balcoanele erau pline de flori plăcut mirositoare.

Masa de seară o luară într-un loc recomandat de prospectele turistice. Preparatele se dovediră a fi la înălţimea reclamei şi Meg îşi spuse că însuşi Pierre Frontand n-ar fi putut alcătui un meniu mai sofisticat. După ce le servi o gustare din crabi, chelnerul aduse o friptură apetisantă, chateaubriand cu garnitură de cartofi şi morcovi. În loc de desert, Simon alese brânză topită cu struguri şi mere, dar Meg preferă o salată de fructe Amaretto. Simon comandă la urmă lichior şi cafele. Meg se uită pe listă şi-i ceru chelnerului să aducă două pahare din faimosul lichior Grand Marnier.

Când ieşi în aerul răcoros al nopţii, Meg simţi o uşoară ameţeală şi se sprijini de braţul lui Simon.

— Oh, ce bine-mi face aerul curat, murmură ea

El râse şi o ajută să intre în maşină.

— Cred că lichiorul nu-ţi face bine, dar poţi fi liniştită, pentru că mă ai pe mine alături, spuse el ironic sărutând-o uşor pe buze.

— Mai mult mi-e frică de ceea ce va urma, şopti ea neliniştită.

El surâse amuzat.

— Să-mi aminteşti să te iau în braţe când vom ajunge la hotel...

Meg aşteptă cuminte până ce uşile liftului se închiseră şi el o îmbrăţişă cu pasiune. Sărutarea lui o înfioră şi-şi înlănţui mâinile în jurul gâtului lui, lipindu-se de trupul lui fierbinte.

Când liftul se opri, abia reuşi să facă un pas, apoi se prăbuşi în braţele lui Simon care-o ajută să ajungă la uşa camerei ei. El îi mângâie pielea catifelată, trezindu-i dorinţa de a fi iubită.

— Ce dulce eşti, murmură el. Nespus de dulce...

Simon deschise uşa şi o împinse uşurel în cameră, apoi spuse pe un ton sarcastic, petrecându-şi degetele peste faţa ei aprinsă :

— Te vei trezi cu o durere groaznică de cap. Dacă ai nevoie de mine, sau de o aspirină, în timpul nopţii, ştii unde mă găseşti...

Simon închise uşa, lăsând-o pe Meg singură. Înfuriată că el îi stârnise dorinţa fără să aibă de gând să facă dragoste cu ea, scoase un suspin.

Ducându-se în baie, ea văzu că trăsăturile ei apăreau ca ale unei străine. Roşie în obraji şi cu priviri aprinse în ochi, Meg arăta ca o femeie mai mult decât dezamăgită. Gura îi tremura, iar

părul îi cădea în dezordine pe pieptul care sălta spasmodic. Rochia îi era mototolită, iar un sân era descoperit, cu sfârcul întărit. Brusc, imaginea din oglindă o trezi și aburii alcoolului se risipiră, făcând loc unei lucidități nemiloase.

Aceasta să fi fost ființa care dorea să meargă în camera lui Simon ? Parcă în oglindă apăruse un strigoi ! Meg își aminti cum arătase cu trei ceasuri în urmă și se rușină de înfățișarea sa. Fusese atât de beată încât să-l **roage** pe Simon să facă dragoste cu ea ? Gura ei făcu o strâmbătură de dezgust. Poate că pasiunea de moment ar fi aruncat-o în brațele lui, dar după aceea ce s-ar fi întâmplat cu ea ? Așa dorise ea să cunoască dragostea, pe jumătate amețită, fără pudoare și dorind să se lase umilită ? **Nu !** își spuse ea. Mulțumesc, Doamne, că m-ai salvat de la dezonoare.

Simon știa că-l dorește și totuși nu profitase de slăbiciunea ei. Nu-și dăduse seama ce motiv îl determinase pe el să se stăpânească, dar acest lucru o salvase.

Meg se hotărî să facă un duș rece pentru a se trezi complet, mulțumind Cerului că-i acordase șansa de a rămâne demnă în aceste momente dificile.

A doua zi dimineața, la micul dejun, Simon apăru cu fața obosită și încruntată, iar Meg se întrebă dacă el așteptase până târziu ca ea să se ducă în camera lui. În acest caz, de ce o lăsase singură ? Nu-l credea așa meschin, dar îl lăsă să vorbească primul, pentru a afla ce crede el despre toată această întâmplare.

O chelneriță le turnă cafea aromată în cești. Sorbind din băutura fierbinte, el spuse cu voce calmă :

— Ne întoarcem la Jacksonville imediat după micul dejun. Trebuie să prind avionul de Denver.

Meg rămase înmărmurită. Oare mândria ei îl rănise atât de mult încât el voia să-și ia rămas-bun așa de curând ? Găsindu-și cu greu cuvintele, ea zise :

— De ce te duci la Denver ?

— Acolo este casa mea, ce-ai crezut ? replică el amuzat privind-o în ochi.

— Te întorci ? întrebă ea.

Lui Meg i se tăie pofta de mâncare, dar el termină de mâncat tot ce comandase.

— Nu știu, zise el. Depinde.

— Depinde de ce ?

— De multe lucruri. Vrei să mă întorc ? o întrebă blând, remarcând că ea roșise.

Meg uită de orice mândrie și-i mărturisi fără nici o reținere :

— Da. Te rog să revii.

— Nu știam că-ți pasă dacă nu sunt cu tine.

Ea își plecă privirile rușinată.

— Cum pot să dovedesc că țin la tine ?

El zâmbi malițios.

— M-am gândit la ceva...

Așadar, el este ca toți bărbații !

— Nu pot să fac asta, se indignă ea.

El surâse și se ridică de la masă.

— Mă voi întoarce, fii liniștită. Am de rezolvat câteva treburi în Colorado. Ai o mică vacanță. Te rog să-ți strângi lucrurile.

Pe drumul de întoarcere, el îi spuse că o lasă la motel, pentru că se grăbea să ajungă la aeroport şi trebuia să înapoieze maşina imediat. Meg primi cecul cu banii pe luna următoare, bucurându-se că acest gest însemna că Simon se va întoarce.

Deoarece nu mai avea de lucru la cartea lui, se gândi să-şi umple timpul în mod util, urmând cursurile şcolii de artă. De câteva ori merse la cinema cu colegele de clasă, iar serile le consacra picturii ; subiectul desenelor sale îl constituia chipul lui Simon, surprins în cele mai diverse ipostaze. O dată luă masa cu Helen, iar în fiecare zi aştepta o veste de la Simon. Nu ştia cum să ia legătura cu el, pentru că uitase să-i ceară adresa din Denver.

Luna noiembrie se apropia de sfârşit şi Meg începu să-şi piardă speranța de a-l revedea pe Simon. Se apropia ziua Recunoştinței şi singurul ei gând era să petreacă Crăciunul cu Simon. Meteorologii anunțaseră că ningea în Colorado și el îi mărturisise că-i place să schieze. Noaptea Meg visa că este cu el la Aspen, pe pârtia de schi, și că făceau dragoste după cină.

Bineînțeles că el nu avea nici un motiv să dorească s-o revadă. Simon era un bărbat cu o personalitate puternică, spiritual şi fără complexe. El îşi dăduse seama că ea este o fată cu principii demodate care nu putea decât să-l stânjenească. De aceea, o părăsise fără regrete. Era mai bine aşa decât să creadă prosteşte că el se va îndrăgosti de ea. De ce să sufere degeaba ? Nu, își spuse disperată. El nu se va mai întoarce !

Cufundată în gânduri, tresări când auzi țârâitul telefonului. Se ridică și alergă spre telefon, trântind un scaun în drumul ei, din cauza întunericului.

— Alo ?

— Unde ai fost ?

Era vocea lui Simon. Meg mulțumi Domnului și se așeză pe marginea patului, închizând ochii.

— Ce s-a întâmplat, draga mea ? De ce nu răspunzi ?

De multe ori îi spusese „draga mea", fără ca aceste vorbe să fie altceva decât un un mod de exprimare.

— Când te întorci ?

— Vrei să mă întorc ?

— Știi foarte bine că da, răspunse ea. Mă plictisesc fără tine. Nu am nimic de lucru.

— Foarte bine, am picat la țanc !

— Ești aici ? se miră ea. La Jacksonville ? Când ai sosit ?

Simon râse.

— Îți povestesc mâine dimineață. Unde ai fost ? Este trecut de zece !

— Am luat masa cu Helen. Cu doamna Rogers.

— Mă bucur că te-am auzit, rosti el pe un ton grav. Ne vedem mâine dimineață.

A doua zi, el îi deschise ușa, dar n-o sărută pe obraji. Îi spuse că schiase, dar nu în stațiunea Aspen.

— De ce m-ai întrebat dacă am fost la Aspen ? Sunt atâtea stațiuni montane. Ți-ar plăcea să fii la Aspen ?

— Nu, spuse ea repede pentru a nu fi nevoită să-i destăinuiască visele.

— Păcat, remarcă el, pentru că voi pleca din Florida. Am venit două zile pentru a lichida toate problemele. Mă întorc în Colorado, unde-mi voi petrece iarna și voi scrie romanul.

Meg îl asculta cu inima cât un purice, simțind că-l pierde. Plecarea lui însemna moartea ei. Disperarea o făcu să găsească o soluție. Să plece cu el. Trebuia să lase mândria deoparte. Orice ar spune lumea, trebuie să fie alături de el. Chiar dacă asta ar însemna să facă dragoste cu el, nu ar avea ce regreta. Absolut deloc. Când el se va plictisi de ea, despărțirea nu i se va părea de nesuportat. De altfel, el se convinsese că era o bună colaboratoare și că-l ajuta mult să-și termine cartea. Avea nevoie de o secretară, nu ? Dacă-și păstrează sângele rece, ar putea s-l roage s-o ia cu el... Poate că asta era șansa vieții ei...

— Nu ai nevoie de o secretară, nu ? îl întrebă zâmbind.

— Nu, răspunse el pe un ton categoric.

Ea răsuflă adânc.

— Îmi dau seama. Poate îți trebuie o bucătăreasă sau o amantă ? Te asigur că nu-ți voi sta în drum și voi pleca atunci când îmi vei spune.

El o privi mirat.

— Vrei să fii amanta mea ?

— Da, susţinu ea, tremurând din tot corpul.

— Îţi aminteşti de seara petrecută la San Augustin ? Am aşteptat să baţi la uşă şi să ceri o aspirină, dar ai preferat să rămâi în camera ta, adăugă el cu o voce zeflemitoare. De ce ţi-ai schimbat atitudinea ?

— Oh, nu ştiu. Cred că m-am îndrăgostit de tine. Despărţirea de tine m-a chinuit mai mult decât mă aşteptam. Mi-a fost dor de tine.

— Şi eu am simţit acelaşi lucru, se destăinui el cu părere de rău. Ce să-i faci, şi eu m-am îndrăgostit !

— Meg făcu ochii mari de uimire.

— Cum ?

Simon surâse cu căldură şi Meg avu impresia că toată lumea este la picioarele ei.

— Prostuţo, nu înţelegi ce vreau să spun ? Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, când ea exclamă în culmea bucuriei :

— Mă ceri în căsătorie ?

— Nu fi aşa de surprinsă, continuă el pe un ton şăgalnic, sărutând-o pe buze. N-ai simţit că sunt îndrăgostit de tine ?

Meg îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui.

— Nu ! N-am ştiut că mă iubeşti. Eşti sigur că te-ai îndrăgostit de mine ? Vreau să repeţi ce ai spus, pentru că mi se pare că visez.

El o sărută gingaş pe obraji.

— Draga mea Meg, nu fi ridicolă. De ce nu recunoşti că ai avut o bănuială atunci când am renunţat să te seduc şi te-am părăsit brusc ? Am dorit să fiu cât mai departe de tine, pentru a-mi analiza în linişte sentimentele. Am vrut să am

certitudinea că te iubesc. Acum știu că singura mea dorință este să fii soția mea. Să știi că sunt o persoană dificilă și că...

Ea zâmbea fericită, nedorind să audă decât glasul iubirii.

— Nu-mi pasă, îl întrerupse voioasă, strângându-l în brațe.

— Nu te superi nici dacă voi lucra la roman, neglijându-te ?

— Nu.

— Te vei ocupa de casă și-mi vei găti ? Știi că nu-mi place să fiu deranjat când lucrez. De aceea nici nu angajez pe cineva în perioada când scriu o carte.

Meg se depărtă puțin și-l privi în ochi.

— Acesta este lucrul cel mai rău pe care poți să-l faci, domnule Egan ? îndrăzni ea să-l întrebe.

— Nu, zâmbi el malițios. Dă-mi timp și te vei convinge că sunt mult mai rău decât par.

— Foarte bine, mai întâi să ne căsătorim, pe urmă vom vedea cum ne împăcăm !

— Dar domnișoară Somers, n-ai răspuns dacă ești de acord să fii nevasta mea ! îi reaminti el. Te rog să-mi dai un răspuns clar.

— Da, da, da ! exclamă ea, sărutându-l. De o mie de ori, da ! Ah, începe să-mi placă să locuiesc în Colorado !

Simon o privea încântat. Meg îl schimbase într-o ființă fermecătoare, radiind fericire și bunătate. El o asculta zâmbind. Meg își făurea planuri de viitor ca orice mireasă. Când termină, el o mângâie pe păr și-i spuse care sunt planurile sale. Vor pleca la Denver cât mai repede, pentru a ajunge la casa bunicilor lui înainte de

căderea zăpezii. Acolo își vor petrece luna de miere. El o va învăța să schieze. Deși avea o locuință în Denver, casa bunicilor săi i se păruse locul ideal pentru începutul căsniciei lor ; Meg îl asculta vrăjită, fără să-i pună nici o întrebare.

— Îmi închipui, zise ea, că suntem deja acolo și că la lumina lunii ne uităm pe fereastră cum ninge. Vreau să ningă atât de tare încât să nu mai putem coborî de la munte.

— Vrei să rămânem acolo ? ! exclamă el vesel. Poate că dorința ta se va îndeplini. Am aranjat casa bunicilor tocmai în intenția de a te cere de nevastă. Ce crezi că am făcut în aceste săptămâni ? Am adus un frigider, o mașină de spălat și am reparat soba ?

— Dacă refuzam să mă mărit cu tine ? îl tachină ea.

— Atunci aș fi petrecut singur iarna sus la munte, scriind romanul și suferind în tăcere, răspunse el trist. Nu-ți retragi cuvântul, nu-i așa ?

— Bineînțeles că nu ! afirmă ea fericită. Să știi că am visat că eram la Aspen și că te-am întâlnit însoțit de o fată.

El râse.

— Iar te gândești la Aspen. Singura fată pe care o doresc este în fața mea. Să știi că nu renunț la burlăcie pentru orice fată.

Meg se posomorî imediat și spuse pe un ton sincer :

— Atunci nu trebuie să te însori cu mine. Știi foarte bine că ai fi putut să faci dragoste cu mine înainte de a ne căsători. Am fost conștien-

tă că atracția pentru tine este mai puternică decât principiile mele. Nu mi-e rușine să-ți mărturisesc acest lucru.

El o privi drăgăstos.

Nimeni nu-și poate înfrâna pornirile inimii. Nu ai de ce să te rușinezi, draga mea. Vreau cu adevărat să mă însor cu tine. Mi-am făcut planuri...

— Planurile pot fi modificate, îi tăie ea vorba.

— Te-ai răzgândit cumva ? Dorești să nu mai scriu romanul ? Atunci mă voi ocupa eu de hrană și de casă...

— Nu, nu, Simon, te rog ! Rămâne cum ai stabilit. Dragul meu, ce mă fac, pentru că nu am haine de nuntă ? Voi avea timp să-mi cumpăr înainte de plecare ?

— Nici gând, Meg ! De ce să le cărăm de aici ? Așteaptă până ajungem în Colorado. Pregătește-te, pentru că mâine plecăm.

— Așa repede ? Îți promit că voi fi gata până mâine

— Ultima ta misiune ca secretară este să cumperi biletele de avion. Pe urmă fă-ți bagajele. Mâine în zori o luăm din loc. Ne căsătorim la Denver și vom ajunge la căsuța de la munte la sfârșitul săptămânii.

CAPITOLUL IV

Meg își cumpără o rochie albă de mireasă de la magazinul din apropierea motelului. Tot acolo găsi o poșetă albă și pantofi cu tocuri înalte. Dorind să aibă ceva de culoare albastră, ea se gândi la batista pe care o avea de la mama sa și o puse în poșetă.

Helen o sună și-i ură fericire, apoi îi telefonă profesoara de desen recomandându-i un profesor renumit din Denver. Masa de seară o luă cu Simon la un restaurant franțuzesc care-i reaminti de localul lui Pierre. Simon o conduse la motel și o sărută tandru înainte de a-i spune noapte bună.

În avion, el îi dărui un inel, minunat, cu diamant, pe care Carol l-ar fi invidiat, cu siguranță. Simon părea fericit de încântarea cu care ea privea inelul ce strălucea pe inelarul ei de la mâna stângă.

Patru zile mai târziu, se căsătoriră în Denver și porniră imediat spre Brennan's Pass, o mică localitate din apropierea munților, unde își vor petrece luna de miere. Meg se bucură că avusese loc ceremonia, pentru că dormise singură patru zile la motel. Simon dormise în casa lui și nu o invitase niciodată să-l viziteze, iar ea

nu îndrăzni să-l întrebe motivul pentru care se ferește să-i arate locuința. Tot el îi impusese să aibă răbdare și să nu facă dragoste decât după căsătorie, mulțumindu-se s-o sărute pe frunte și pe obraji. Ea înțelese cât de greu îi venea și lui să se abțină, dar îi admiră hotărârea de a nu ceda ispitei.

În celelalte privințe, Simon era un bărbat desăvârșit, generos și atent. O îndemnase să-și aleagă singură verigheta și cheltuise o mulțime de bani pe hainele ei de iarnă. Ea își luă tot echipamentul de schi : pantaloni, bocanci, pulovere, ochelari, șosete de lână și mănuși căptușite, cu un singur deget. Meg nu mai purtase până atunci mănuși și nu văzuse cum arată un hanorac. În regiunea ei natală din sudul Floridei, nu existau articole de îmbrăcăminte pentru iarnă și-l lăsă pe Simon să aleagă hainele, deși îl tachină că face pregătiri pentru o expediție polară.

Din banii ei, își luă lenjerie călduroasă și o cămașă de noapte, precum și câteva halate groase pentru serile reci, deși nu credea că în timpul lunii de miere va avea loc vreo furtună de zăpadă.

În ajunul căsătoriei, ea se gândise să-i ia lui Simon un cadou și alese un prespapier din cristal care-o ușură de toate economiile. Dorea ca el să-și amintească de ea în timp ce scria la roman și nu-i păru rău deloc pntru bani.

În dimineața următoare, temperatura coborî sub zero grade. Mașinile aveau geamurile acoperite cu o crustă albă, iar apa din lac avea o pojghiță de gheață. Meteorologii anunțaseră că timpul se va răci și că ninsoarea se va așterne în oraș. Simon

veni la hotel îmbrăcat în pulovăr şi pantaloni groşi, hanorac şi bocanci, arătând mai mult a locuitor de munte decât a mire. Văzând-o în rochie albă şi pantofi albi, el exclamă iritat :

— De ce nu ţi-ai pus ceva mai gros ? Va trebui să te întorci la hotel şi să te schimbi. Nu poţi călători aşa !

Meg rămase surprinsă de ieşirea lui nervoasă. Era ziua cea mai importantă din viaţa ei şi trebuia măcar prin îmbrăcăminte să arate ca o mireasă. Nu va asista nimeni la ceremonie, nici prieteni nici rude, nu vor fi flori şi felicitări. De fapt, totul se desfăşură fără nici un martor, iar Simon se uita mereu la ceas, îngrijorat că din cauza ninsorii nu vor ajunge pe lumină la destinaţie. Când terminară de semnat în registrul de căsătorii, el îi şopti nervos :

— Apropo, Meg, am uitat să-ţi spun că numele meu este Melton, nu Egan. Egan este numele de fată al mamei mele şi l-am folosit ca pseudonim literar. Numele meu adevărat este Melton.

Meg avu o tresărire neplăcută şi se uită la el uluită.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte ?

— Are vreo importanţă ? replică pe un ton rece.

— Bineînţeles că are ! protestă ea indignată.

— De ce ?

Ea clătină din cap, incapabilă să exprime prin cuvinte ceea ce simţea în acel moment. Nu se aşteptase ca el să-şi ascundă numele adevărat, punând-o în faţa unei situaţii neplăcute. Meg semnă în registru, căutând să uite acest incident.

Pe viitor va mai avea parte de surprize, își zise ea, cu un soț care-și dezvăluia puțin câte puțin personalitatea.

Întorși la hotel, cei doi miri nu zăboviră prea mult în cameră. Simon alese pentru ea câteva haine călduroase, zicându-i pe un ton aspru :

— Trebuie să te îmbraci gros dacă nu vrei să răcești. Te aștept în hol cu bagajele. Schimbă-te cât poți de repede.

Meg încercă să fie cât mai expeditivă, dar nu reuși să se descurce fără ajutorul lui Simon. Prezența și încurajările lui ar fi ajutat-o foarte mult. De fapt, el n-o mai sărutase de la ceremonie și ea dorea mai mult ca orice să fie alintată în această zi. Desigur că el avea un motiv serios să se grăbească. O avertizase că dacă se așterne un strat de zăpadă gros, nu vor mai putea urca putea urca până la casa din munți. Gândul că vor avea timp să se iubească îi dădu puteri noi. Se preocupase deja, ca o gospodină grijulie, de provizii, de electricitate și de căldură, întrebându-l dacă totul este în ordine. El îi explicase că nu este pericol ca electricitatea să nu funcționeze, deoarece cablul este subteran. Meg se temuse că viscolul va distruge instalația electrică și că vor rămâne fără nici o sursă de energie electrică.

Ea se schimbă și coborî în hol. Simon o conduse la mașină. Jeep-ul este făcut pentru drumurile de munte, își spuse Meg, dar nu este o mașină pentru miri.

Simon porni motorul și în curând munții apărură la orizont. Meg mai văzuse munții din Carolina de Nord și din Tennessee pe când era fetiță, dar acum crestele semețe și stâncoase, acoperite de zăpadă, o copleșiră cu măreția lor. Meg fu cuprinsă de teamă. Cât de mult ar fi dat ca Simon să-i vorbească și s-o încurajeze, dar el păstra o tăcere nefirească, fiind atent la șosea.

Abia când opriră să ia o gustare, Simon deschise gura, amintindu-i de San Augustin și de faptul că el se murdărise cu muștar pe bărbie. Meg îl văzu din nou surâzând și temerile ei dispărură în grabă. Liniștită, adormi cu capul pe umărul lui, ascultând muzica de la radioul din mașină.

Când se trezi, soarele timid apusese, iar umbrele înserării făceau ca peisajul din jur să pară întunecat și amenințător. Un panou de la marginea drumului anunța cu litere mari : „Brennan's" Pass. 274 de locuitori" și ea își dădu seama că ajunseseră la destinație.

Vocea meteorologului de la radio îi prevenea pe șoferi că sunt condiții dificile de drum. Zăpada căzuse la nord de localitate și călătorii care doreau să meargă mai departe erau sfătuiți s-o facă acum, chiar dacă se lăsa noaptea.

— Și eu am de gând să ne continuăm drumul, murmură Simon, aruncând o privire către Meg. Ai dormit bine ?

— Da, zise ea, căscând și întinzând brațele pentru a se dezmorți. Mă simt vinovată că te-am lăsat numai pe tine la volan.

Meg știa că el nu-i va permite să conducă mașina, mai ales că ea nu mai ținuse volanul în mână de la moartea mamei sale vitrege. Și acum

avea o teamă paralizantă ori de câte ori se gândea că ar putea să se așeze pe scaunul șoferului.

— Mai este mult până la casa bunicilor tăi ?

— Nu. Este cocoțată pe versantul muntelui din față.

Meg nu mai spuse nimic, dar îndoielile sale căpătară un contur clar când el opri în fața unui magazin, ieșind cu două cutii mari cu alimente, urmat de vânzător cu altă cutie mare în brațe.

— Încotro mergeți ? întrebă vânzătorul. punând cutiile în spatele mașinii.

Simon încercă presiunea în pneuri și spuse sec :

— La casa bătrânului Egan.

Simon porni mașina și ea avu timp să vadă expresia de uimire de pe fața vânzătorului.

— De ce a fost surprins vânzătorul ?

— Deoarece crede că suntem niște nebuni, răspunse el sarcastic.

— Nebuni ?

— Da. De ani de zile n-a mai locuit nimeni în casa bunicului meu.

— **Ani ?** se miră Meg.

— Da. surâse el. Cred că nu ți-e frică de muncă.

Meg se uită nedumerită la el. Avusese impresia că se poate circula până la casa de pe munte tot timpul iernii, și acum aflase că locul era izolat de lume. Asta însemna că o aștepta o corvoadă enormă în loc de giugiuleli și plimbări. Casa este plină de mucegai și de praf ? Cum vor face rost de o sursă de căldură ?

Simon nu era în toate mințile, alegând pustietatea pentru luna lor de miere ?

Meg se interesă de căldură și el o liniști.

— Soba funcționează perfect. Este cam veche, dar am verificat-o luna trecută. Am luat un frigider și l-am umplut cu alimente. În cutiile din spate sunt provizii care nu au nevoie să stea la rece : ouă, lapte, salată și legume. Când le terminăm, vom trece la proviziile din frigider.

Meg rămase consternată.

— Cât de mult... vom sta aici ?

— Oh, toată iarna. Ce zici, nu este minunat ? zâmbi el.

— Da... cred că da, spuse ea fără convingere.

— Mă întreb dacă vei avea aceeași părere și luna viitoare, adăugă el sec.

Meg schiță un surâs, deși era îngrijorată.

Simon coti la stânga și pătrunse pe un drum de munte. Zăpada se așternuse peste tot, dar nu era prea groasă, iar piscurile amenințătoare rămăseseră în dreapta lor.

După câțiva metri. drumul deveni din ce în ce mai abrupt. Simon mergea cu viteză redusă și ea scoase un suspin de teamă când roțile mașinii se învârtiră în gol înainte de a trece peste o băltoacă înghețată. Curbele deveniră din ce în ce mai numeroase și mai periculoase. Se uită pe geam și văzu șoseaua care șerpuia până la poalele muntelui. Simon îndreptă mașina spre culmile înzăpezite și ea avea senzația că drumul nu se va mai termina niciodată. Motorul era puternic și mașina înainta trecând peste orice obstacol. Cu fiecare metru, aerul devenea mai rece. Meg simțea că se apropiau de muntele stâncos pe care i-l arătase Simon cu câtva timp în urmă.

Trupul ei tremura de spaimă, iar senzația de greață deveni insuportabilă. Își înfipse unghiile în palme până la sânge, dorind să reziste până la capăt. Ar fi vrut să-l roage să întoarcă mașina, dar tăcu pentru a nu-i distrage atenția. Viețile lor depindeau de măiestria cu care el stăpânea volanul, dar fiecare curbă o îngrozea teribil. Până la urmă, ea își acoperi ochii cu mâinile.

— Nu te simți bine ? o întrebă el.

— Ce se întâmplă dacă întâlnim altă mașină ?

— De ce întrebi ? Nu ți-e teamă cu mine, nu ? remarcă el ironic.

În acel moment, ea simți că-l urăște.

— Mi-e frică de-mi vine să mor, articulă ea cu greu.

— Ai rău de înălțime ?

— Nu, de accidentele rutiere. Am trecut printr-o spaimă asemănătoare când a murit mama mea vitregă. Eu eram la volan. De atunci mi-e teamă când urc într-o mașină. Cred că aș muri de frică dacă aș conduce jeep-ul.

— Ce lucruri interesante aflu de la tine, remarcă el. Nu ai de ce să te temi. Nu este nici o șansă să întâlnim altă mașină. Urmele cauciucurilor pe care le vezi au fost lăsate de jeep-ul meu și de alte două camioane care au adus cumpărăturile pe care le-am făcut în urmă cu câteva săptămâni. Zăpada n-a acoperit încă drumul, adăugă el, arătând fulgii de nea care pluteau în aer.

— Asta înseamnă că nu avem vecini, nu-i așa ? se interesă Meg.

— Ai dreptate. Suntem singurele ființe omenești care îndrăznesc să-și petreacă iarna pe aceste meleaguri.

— De ce trebuie ca noi să iernăm aici ? întrebă Meg deznădăjduită.

— Este foarte simplu, scumpa mea. O dată ce urcăm aici, nu mai putem coborî decât la sfârşitul iernii. Dacă viscolul se declanşează, aşa cum a prevăzut buletinul meteorologic, vom rămâne blocaţi până la ivirea primăverii.

De aceea se uitase vânzătorul la noi, îşi zise Meg. Simon ştiuse de patru zile că viscolul va bântui acest ţinut.

— De ce nu mi-ai spus ce ne aşteaptă ? ridică ea tonul. M-ai lăsat să cred că vom sta aici numai două săptămâni, atât cât durează luna noastră de miere.

— Ai uitat că o lună are patru săptămâni ? o ironiză el.

Meg îşi dădu seama că el ştiuse de la început că vor fi blocaţi cel puţin până la dezgheţ. Ce urmărise Simon ? se întrebă ea, neîndrăznind să se certe chiar în ziua nunţii lor.

— Nu te-ai gândit că unul dintre noi poate să se îmbolnăvească ? îl întrebă ea furioasă.

— Avem telefonul la dispoziţie. Dacă linia este întreruptă, am o staţie de emisie. Oricând, un elicopter poate aduce un doctor. Mai ai alte întrebări ?

Meg clătină din cap şi el adăugă :

— Poţi să-ţi iei mâinile de la ochi. Am ajuns aproape de casa bunicilor mei.

Meg zări o clădire modernă, cu ferestre mari şi zugrăvită în culori calde. Zăpada care cădea îi dădea un aspect de ilustrată de Crăciun.

Ea scoase o exclamaţie de bucurie.

— Este fermecătoare ! Îmi place mult, Simon !

— Regret că te dezamăgesc, draga mea, dar casa pe care o vezi este casa vecinilor noştri, care vin rar pe aici. Casa noastră se află mai sus.

După o cotitură, Simon opri motorul.

— Aceasta este casa în care vom locui.

Locul era stâncos, fără arbori, izolat şi întunecat. Drumul până în dreptul porții era frământat de cauciucurile camioanelor dar zăpada începuse să uniformizeze gropile. Simon coborî din maşină şi începu să descarce bagajele şi cutiile cu alimente. Când coborî și ea, vântul rece o lovi în obraji, făcând-o să clipească repede până se acomodă cu temperatura de afară. Curioasă, se uită la locuința în care va sta.

Era o casă veche, ridicată din piatră cenușie pentru a face față vânturilor puternice. Urâțenia ei nu putea fi atenuată nici măcar de zăpada din jur.

— Casa a fost construită în anii douăzeci, spuse Simon, a cărui răsuflare se transformase în aburi în contact cu aerul rece. Mama s-a gândit că pe timpul verii, eu şi sora mea putem să stăm aici, la bunici. Casa era locuită doar în anotimpul cald. Mama angajase un om din oraş să aibă grijă de locuință. Acesta venea săptămânal aici.

Meg luă o valiză şi-l urmă pe Simon care deschise uşa casei. Aprinse lumina şi ea rămase dezamăgită văzând holul în care intrase : întunecat și cu crăpături în duşumea. Uşa se închise cu zgomot, ridicând praful din colțurile holului.

Simon pătrunse în camera de alături, care avea praf pe mobile, şi aprinse focul.

Meg lăsă valizele din mână, uitându-se în jur. Încăperea, care fusese folosită drept sufragerie, avea o canapea cu tapiţeria mâncată de molii, câteva fotolii din lemn masiv, un dulap cu uşi care nu se mai închideau şi lămpi cu abajururi din hârtie colorată. Chiar şi căminul era mic, iar izul de mucegai făcea aerul de nerespirat.

— Vrei să vezi bucătăria ? o întrebă Simon.

Meg îl urmă fără chef şi primul lucru pe care-l văzu fu o sobă veche cu plită.

— Nu-ţi fă griji, o asigură el, am adus un reşou cu o butelie de gaz, până te obişnuieşti să faci focul în sobă.

În bucătărie se mai aflau un frigider la fel de vechi ca mobila, o chiuvetă ciobită şi un dulap mic în care era ţinută vesela. Tigăile şi oalele erau agăţate deasupra sobei şi aveau un aspect jalnic. O masă mare, acoperită cu ziare îngălbenite pe care se aflau căni şi o conservă deschisă, era lipită de perete.

Meg clătină din cap la vederea mizeriei din bucătărie.

— Este o mică problemă cu încălzirea, o anunţă el. Să nu te sperii, dar instalaţia este veche şi nu dă destulă căldură, dar avem la dispoziţie lemne şi cărbuni. Nimic nu este mai bun decât un foc de lemne în cămin, declară el pe un ton nu prea convingător. Îmi amintesc că bunica făcea pâine de casă, frământând coca pe masa aceea veche. Meg, te pricepi să faci pâine ?

— Nu, răspunse ea sec.

— Trebuie să caut cartea de bucate, replică el, deschizând uşa frigiderului. Mirosul de ali-

mente alterate pătrunse în nările ei și Meg se strâmbă.

— Dacă îl spălăm, frigiderul va funcționa perfect, adăugă el privind-o în ochi.

Era atât de obosită, încât nu dorea altceva decât să doarmă. Învingându-și un căscat, ea se gândi că trebuie să-l liniștească pe Simon în privința condițiilor neprielnice pe care i le oferise. Nu era bărbatul pe care-l iubea și căruia îi jurase credință până la moarte ? Nu era de datoria ei să fie alături de el și la bine și la rău ?

— Nu este nici o nenorocire, Simon. Mă voi strădui să iasă totul bine.

El se întunecase la față și părea stânjenit.

— Vrei să vezi restul casei ?

— Nu, dacă arată la fel ca și ceea ce am văzut până acum. Să aducem lucrurile în casă până nu se face întuneric.

— Mă îngrijesc eu de ele, spuse el pe un ton mai vesel. Te rog să alegi camera în care vei sta. Dormitoarele se află la etaj.

Meg deschise prima ușă de pe hol. Înăuntru se afla un dormitor care avea o baie alăturată. Camera părea curată față de sufragerie. Patul de o singură persoană avea cearșafuri noi și pături colorate. Într-un colț, ea zări mașina de scris a lui Simon.

— Ți-ai ales camera ? o întrebă el aducând o cutie pe care o puse pe hol.

— Este drăguță, dar are numai un singur pat.

— Sus se află o cameră cu două paturi.

— Sper să fie aerisită, spuse Meg indispusă.

— Totul este în ordine, o liniști el. Am adus lenjerie nouă de pat săptămâna trecută. Am dus

lucrurile în încăperea cea mai mare, dar tu vei hotărî unde vei dormi. Până vei alege odaia, eu pregătesc ceva de mâncare, apoi voi duce maşina în şopron. Voi găti numai în seara aceasta. Apoi, tu te vei ocupa de pregătirea meselor.

Meg zâmbi şi urcă la etaj. Primul dormitor nu arăta rău şi avea patul făcut. Bagajele ei erau în mijlocul camerei. Perdelele şi draperia nu erau murdare. Meg se gândi că puţină curăţenie şi un foc zdravăn vor face odaia destul de plăcută.

Celălalt dormitor, mai mic, se afla în partea cealaltă a coridorului. Câteva trepte duceau la uşa podului. Lângă dormitor se afla baia. Meg spălă chiuveta şi cada cu detergent, făcându-le să strălucească. Din fericire, apa caldă de la boilerul electric era din abundenţă, înlesnind munca. În baie era cald, căci radiatorul electric funcţiona. Îşi încălzi mâinile îngheţate la radiator, spunându-şi că baia este cea mai plăcută încăpere din casă.

Punându-şi un halat gros, dar croit cu gust, luă cadoul pentru Simon şi coborî în sufragerie. Simon mutase masa mai aproape de foc şi ea se aşeză pe un scaun, punând cadoul lângă tacâmul lui. Simon aduse din bucătărie un castron cu supă fierbinte şi câteva sandvişuri în farfurii de carton.

— Ce este asta ? o întrebă el.

— Cadoul de nuntă, spuse zâmbitoare. Este un fleac, adăugă ea, scoţând prespapierul din cutie. M-am gândit să-ţi fac un dar util. Îl vei putea folosi când scrii.

Ea se opri când îi văzu mutra îmbufnată.

— Te-ai grăbit, rosti el morocănos. Relația care există între noi nu poate favoriza schimbul de cadouri.

Ea tresări, neplăcut impresionantă de vorbele lui.

— D... dar eu am vrut... Tu mi-ai dat un inel atât de scump, mi-ai luat o groază de haine...

— Tot ce ți-am cumpărat este făcut cu un scop bine determinat, replică el pe un ton cinic. Inelul face parte din ritualul căsătoriei, iar hainele groase te vor proteja să nu îngheți. Iarna aici este foarte geroasă.

Așadar, el căuta cearta cu lumânarea, își spuse ea, mâhnită că luna lor de miere începuse prost.

— Nu-i nimic, spuse ea cu voce caldă, mie-mi plac darurile tale, oricare ți-ar fi fost gândurile când le-ai cumpărat. Îmi place și dormitorul nostru, adăugă ea, zâmbind.

— Dormitorul **tău**, o corectă el sec. Eu voi sta în dormitorul de lângă scară.

Meg se uită la el mută de uimire, neștiind ce urmărește. El avea o privire rece, ostilă. Meg se întrebă cu ce greșise, pentru a-i atrage mânia. Intuiția îi spunea că Simon îi ascunsese un lucru îngrozitor.

— Ce înseamnă asta, Simon? îl întrebă, descumpănită. Eu... nu pricep. Fă-mă să înțeleg.

— Ba înțelegi foarte bine, doar nu ești proastă, Meg. De la început n-am dorit să fac dragoste cu tine și nici nu vreau să dormim în același pat. Trebuie să recunosc că hotărârea asta a fost greu de luat, deoarece farmecul tău este evident. Cu toate acestea, pot să mă abțin, draga mea. Când mă gândesc la dezgustul care m-ar copleși după ce te-aș iubi, mă simt în stare să mă stăpânesc.

Meg avu senzaţia că inima încetase să-i bată. Cuvintele lui erau tot atâtea pumnale înfipte în inima ei iubitoare. Umilinţa la care era supusă întrecea orice înjosire imaginabilă. Căutând să nu arate ce chin cumplit o apasă, se strădui să afle motivul pentru care el o trata mai rău decât pe o răufăcătoare.

— Atunci, pentru ce te-ai însurat cu mine, Simon ? Este mai bine să aflu chiar acum adevărul.

El râse sarcastic.

— Ţi-am spus totul atunci când ai aflat numele meu, dar se pare că n-ai dat importanţă acestui lucru.

Meg îşi încruntă sprâncenele, căutând să-şi dea seama ce legătură are numele lui cu tratamentul umilitor la care era supusă.

— De ce numele Melton ar fi ceva neobişnuit ?

— Bineînţeles că pentru tine nu înseamnă nimic. Nici măcar n-ai reţinut numele surorii mele căreia i-ai distrus viaţa cu sânge rece, o acuză el, ridicând tonul.

— **Sora ta ?** Ai înnebunit, Simon. Nici măcar n-am cunoscut-o ! Eu...

— Nici acum nu-ţi aminteşti de ea, îi tăie el vorba. Gândeşte-te, draga mea, la femeia nevinovată şi bolnavă căreia i-ai sedus soţul. Nu tu l-ai ucis, conducând maşina ca o nebună ? Ca şi cum această crimă n-ar fi fost de ajuns, distrugând orice speranţă de a trăi a surorii mele, care s-a văzut lipsită de sprijinul bărbatului pe care-l iubea, ai negat că eşti vinovată şi ai susţinut că el fusese la volan ! Sora mea s-a sinucis, pentru că

tu ai împins-o la acest gest disperat. În felul acesta, te faci vinovată de moartea a două ființe. cățea nenorocită ce ești ! izbucni el furios. I-ai ucis pe amândoi, pe Tony Hardwick și pe soția sa, Barbara Melton Hardwick !

CAPITOLUL V

— Oh, Doamne, nu ! țipă ea, disperată.

Își acoperi ochii cu mâinile, dar el o forță să-l privească în ochi. Privirile ei înspăimântate nu-l impresionară pe Simon care spuse încet, cu cruzime în glas :

— Ascultă-mă cu atenție, ticăloaso, pentru că nu vreau să repet ce-ți voi spune. Este o impietate să rostesc numele surorii mele în prezența ta, însă doresc să afli motivul pentru care te-am adus aici. Barbara mi-a lăsat o scrisoare înainte de a se sinucide. A fost îngrozitor să citesc conținutul ei, spuse el cu mâhnire. Barbara mi-a scris de ce s-a sinucis. O tânără roșcată, drăguță și fâșneață, angajată să-i țină companie, i-a sedus cu nerușinare soțul. Tony avea o fire slabă, dar Barbara era îndurătoare cu infidelitățile lui, pentru că-l iubea foarte mult. De data asta, continuă el cu voce tristă, sărmana mea soră a fost nevoită să asiste neputincioasă la aventura ta murdară, pentru că ai avut tupeul să-i spui ce s-a întâmplat între tine și Tony.

Meg închise ochii, imaginându-și cu ușurință vorbele lui Carol.

— Barbara, imobilizată la pat, a trebuit să îndure umilința la care ai supus-o. Ultima lovitură a primit-o în noaptea morții lui Tony. Acesta refuzase să se însoare cu tine, iar Barbara te-a concediat, numai că tu te-ai întors beată și pusă pe ceartă. I-ai cerut lui Tony să te ia de nevastă, pretextând că ești însărcinată. Asta a distrus-o pe Barbara, care nu fusese în stare să aducă pe lume copilul atât de dorit de soțul ei !

— Nu, nu ! exclamă Meg. Lasă-mă să-ți explic, Simon...

El continuă nepăsător, fără să dea atenție spuselor ei :

— Ai ieșit ca o nebună din casă, țipând ca din gură de șarpe că va afla toată lumea dacă vei face un avort și, firește, Tony a venit după tine. Barbara a auzit mașina îndepărtându-se și după uruitul motorului și-a dat seama că tu erai la volan. Ce s-a întâmplat cu copilul tău ? Ai avortat, sau copilul trăiește ? o întrebă Simon furios. Oricum, Barbara a considerat că nu mai are de ce trăi, din moment ce altă femeie poartă în pântece copilul lui Tony.

— Simon, te rog să mă asculți ! îl imploră ea, zbătându-se să scape din strânsoarea lui. Simon, nu eu am fost aceea ! Îți spun totul. Lasă-mă să-ți explic ce s-a întâmplat...

Simon o strânse cu putere, până când ea începu să geamă de durere.

— Știu că în versiunea oficială ai declarat că Tony conducea mașina, continuă el pe un ton nemilos. Poliția n-a crezut lucrul acesta și nici Barbara. N-am nevoie să-mi spui cine a condus, auzi ?

Nu mai încerca să pozezi în nevinovată. Tony era un şofer priceput, şi trecuse prin curba în care s-a întâmplat accidentul de prea multe ori, beat sau treaz, ca să scape volanul din mâini tocmai în noaptea aceea ! Poliţia nu a putut dovedi cine a produs accidentul, pentru că atunci când te-au vizitat acasă, te treziseşi şi susţineai sus şi tare că Tony fusese la volan...

— N-am spus asta, îl întrerupse Meg. Am refuzat să dau o declaraţie în scris pentru a nu fi nevoită să semnez în josul unei minciuni. Te rog, lasă-mă să-ţi explic.

— Ce vrei să-mi explici ? comentă el ironic. Felicitări pentru spiritul tău de prevedere. Nimeni nu poate dovedi că ai minţit, din moment ce nu ai dat nici o declaraţie. Ai ieşit basma curată din această afacere murdară, nu ? Ce s-a întâmplat în realitate ? Poţi să mărturiseşti adevărul ? După câte minciuni ai îndrugat, mă îndoiesc că vei putea să fii sinceră măcar o dată în viaţa ta.

— Nu ! protestă ea, privindu-l în ochii aprinşi de ură. Trebuie să mă crezi, Simon ! Nu eu l-am omorât pe Tony ! N-am făcut rău nimănui ! Dă-mi şansa să-ţi explic. Eu...

— Dacă vei continua cu minciunile, se răsti el mânios, nu răspund de faptele mele. Suntem singuri aici, izolaţi de lume, şi te asigur că-mi va face plăcere să te pedepsesc. Nu cred că-ţi dai seama cât de mult rău mi-ai făcut. Când mă uit la tine, o revăd pe Barbara... A fost atât de bună şi de frumoasă, şi tu ai ucis-o ! Tu ai omorât-o ! I-ai distrus viaţa, nemernico !

Meg reuşi să-şi desprindă mâinile din strânsoarea lui şi-şi acoperi faţa cu ele.

Știind cât de mult suferă Simon, ea se frământa să găsească o cale să-i destăinuiască adevărul. Din păcate, protestele ei apăreau în ochii lui ca tot atâtea capete de acuzare.

Meg se gândi să-i aline chinul. Simon nu era un bărbat violent și nu făcea rău semenilor săi. Chiar dacă o amenințase, făcuse acest lucru — simțea în mod instinctiv — din dorința de a ști cine-o ucisese pe sora lui. Poate că mai târziu el va fi dispus s-o asculte. Acum, în starea de furie în care se afla, nu putea să-l facă să fie îndurător cu ea. Ceea ce conta acum era să-i potolească ura înverșunată. Oricum, viitorul ei fusese distrus și visele sale se năruiseră pentru totdeauna.

Ea își înălță capul.

— Cum m-ai găsit ? întrebă încet.

— Îl ții minte pe Selby, nu ?

Ea dădu afirmativ din cap și Simon continuă :

— Este detectiv. A fost suficient să-i dau numele tău și să-ți fac o scurtă descriere. Ceea ce l-a ajutat cel mai mult a fost numărul de la cartea ta de asigurare socială. A dat de tine la Jacksonville în două săptămâni. Ce lucru mare este să ai o carte de asigurări ! rânji el cinic.

— După aceea, i-ai telefonat doamnei Rogers...

— Și am aflat totul despre situația ta. Așa că i-am spus să-mi caute o secretară care să corespundă calităților tale, râse el răutăcios. Când te-am văzut prima dată, am fost surprins, pentru că nu corespundeai genului de fată cu care se încurca Tony. Erai mai în vârstă și inteligentă... Pe de altă parte, am fost curios s-o cunosc pe cea care-l sedusese pe Tony, făcându-l să uite de banii Barbarei. M-am întrebat ce plan ai urmărit și am

ajuns la concluzia că ai acționat astfel pentru a pune mâna pe o parte din averea surorii mele.

— Simon, eu...

— Nu mă întrerupe. Nu am nevoie de amănunte, spuse el pe un ton brutal. M-am săturat de uneltirile tale. Față de mine ai jucat un rol mârșav. Încă din prima zi, te-ai arătat o secretară eficientă, refuzând orice legătură amoroasă cu noul tău patron. Ai susținut că ești fecioară, chiar dacă ai știut să-mi trezești dorința de a te iubi. Sărmanul Tony, n-a avut nici o șansă, nu ? adăugă el cu voce amenințătoare.

— N-am jucat teatru !

Simon nu luă în considerare cele spuse de ea.

— De la început ai căutat să mă atragi în capcană și am crezut că dacă vom face dragoste, te voi pedepsi pentru tot ce i-ai făcut Barbarei, însă mi-am dat seama că nu așa îți vei ispăși vina.

— Ce te-a făcut să te răzgândești ? îl întrebă Meg, roșie în obraji.

— Chiar dacă păreai doritoare de a face dragoste cu mine, o femeie ca tine, care și-a bătut joc de zeci de bărbați, nu poate fi pedepsită cum merită printr-o simplă ședință de amor.

Meg își înălță capul înfruntându-l.

— Dacă aceasta este părerea ta despre mine, de ce m-ai luat de nevastă ?

— N-am intenționat acest lucru. Îți amintești de seara petrecută la San Augustin ? Dacă ai fi venit în camera mea, ți-ai fi călcat orgoliul și te-ai fi umilit în fața mea. Ai fost prea isteață pentru a te lăsa condusă de pasiune, nu ? Ai mizat totul pe căsătorie !

— Dacă n-ai vrut să te însori cu mine, de ce m-ai cerut de soție ? insistă ea, cuprinsă de o mare d.·nădejde.

El zâmbi malițios.

— Nu-ți dai seama pentru ce ?

Meg simți un fior rece pe spinare și se uită la el înspăimântată.

— Oh, nu te speria ! o liniști el. Să-ți scoți din cap ideea că voi încerca să te violez sau că te voi bate. Ești o fată de treabă și nu te voi atinge nici măcar cu un deget. Când vei coborî de la munte, peste câteva luni, vei fi tot virgină, după cum pretinzi, rosti el zeflemitor. Vreau numai să-ți dau o lecție, draga mea. O lecție usturătoare, pe care n-o vei uita niciodată. Ai împins-o pe sora mea la moarte și eu îți voi face viața un iad. M-am însurat cu tine tocmai pentru că era singura cale să te aduc aici.

— Aici ? repetă îngrozită. Vrei să mă lași singură toată iarna ?

— El hohoti de râs, la vederea feței ei înspăimântate.

— Nu fi naivă ! Știu foarte bine că nu vei putea supraviețui singură în creierul munților. Nici prin gând nu-mi trece să te părăsesc. Nu. N-am plănuit să te aduc aici pentru a mă lipsi de plăcerea de a te vedea cum vei pune casa la punct.

Meg respiră ușurată.

— Ce plan ai ?

Simon se uită gânditor la ea.

— Până acum ai făcut față treburilor mărunte, dar am mărturia Barbarei, întărită de afirmațiile servitorilor ei, că adevăratul caracter al Margaretei Somers este altul. Știu că nu ți-a plăcut munca

şi că-ţi pierdeai timpul cu machiajul. Să nu mai vorbim de nevoia obsedantă de sex.

Meg clătină din cap, dar el continuă impasibil :

— Ţi-am spus că nu se pune problema să faci sex cu mine. Sper să te stăpâneşti, pentru că-ţi vei consuma energia în avantajul casei. Vei avea atât de mult de muncit, încât nu vei avea timp să te gândeşti la prostii. Casa a ajuns într-un hal fără de hal. **Tu** vei face curat peste tot şi o vei transforma complet. Eu mă îngrijesc de lemne şi de cărbuni, restul cade în sarcina ta. Dacă ţi se va face foame, vei fi obligată să găteşti pe plita de pe soba din bucătărie. Va trebui să întreţii focul pentru a avea căldură în permanenţă. Să nu crezi că serile te vei odihni. Am de gând să termin romanul şi tu vei sta cât mai departe de mine.

Meg nu schiţă nici un gest de împotrivire. dar fu mâhnită de un singur lucru.

— Romanul tău a fost tot o minciună ?

Simon se uită mânios la ea.

— Eat la fel de bine ca tine la maşină, draga mea. Foile pe care le-ai scris, deşi interesante, nu-mi sunt necesare. Acţiunea romanului meu se petrece în America de Sud, nu în Florida. Am avut nevoie de un pretext pentru a te angaja şi am folosit această stratagemă. Mănâncă, o îndemnă el, arătând spre farfurie, altfel se va răci.

— Nu mi-e foame.

El ridică din umeri.

— Cum doreşti. Te previn că este ultima dată când fac de mâncare. Tu vei face focul în dormitorul tău şi în celelalte camere în afară de odaia mea. Ai la dispoziţie multe pături care te vor

feri de răceală, dar nu este plăcut să dormi într-o încăpere fără foc. Să te odihnești, căci mâine vei începe curățenia.

Simon ieși din sufragerie cu farfuria de supă în mână, fără să se mai uite la ea care se întreba cum de are el poftă de mâncare în aceste momente dramatice.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu mai plânsese de la moartea mamei sale care o lăsase să înfrunte de mică greutățile vieții. Avusese grijă de Carol până când aceasta o părăsise și nu se simțise atât de deznădăjduită ca acum. Bărbatul pe care-l iubea îi întorsese spatele și-i declarase că nu dorise să se însoare cu ea. Lovitura asta o dărâmase cu totul : speranțele ei de fericire se năruiseră. Simon fusese singura ei iubire și nu se așteptase din partea lui să-i trădeze dragostea. Cu atât mai cumplită i se părea conviețuirea forțată cu cel care-o trata ca pe o femeie fără caracter.

Focul din cămin abia pâlpâia, nereușind să încălzească aerul rece din casă. Meg se gândea că nu poate pleca de aici decât după topirea zăpezii. Până atunci va trebui să îndure zi de zi chinul de a sta sub același acoperiș cu un bărbat care-o urăște. Într-un târziu se hotărî să se ducă în dormitor. Făcu un pas spre ușă și se împiedică de cadoul pe care-l cumpărase pentru Simon. Cu un gest nervos, îl aruncă în foc, apoi urcă scara ce ducea la etaj.

Somnul se lipi cu greu de genele sale, iar când se trezi, văzu că ferestrele aveau un strat gros de nea. Meg închise ochii obosită, dorind să mai doarmă puțin.

— Scoală-te !

Meg tresări la auzul vocii lui Simon. O zgâlţâi de umăr până când ea ridică privirile. Simon era lângă pat, îmbrăcat gros, cu bocanci în picioare, şi avea o privire mânioasă.

— Te-ai odihnit destul, chiar dacă ai plâns. Să ştii că lacrimile nu mă impresionează deloc, draga mea. Scoală-te şi treci la treabă. Am ieşit din casă şi stratul de zăpadă începe să se mărească. Buletinul meteorologic a anunţat ninsori încă două zile. Numai în dimineaţa asta am luat cenuşa din sobă şi am făcut cafea. Celelalte mese le vei pregăti tu, ai înţeles ?

Meg dădu din cap, incapabilă să scoată un sunet. Simon se întoarse şi ieşi din cameră.

Meg scoase un suspin de durere. Cât de crud se purta cu ea, poruncindu-i să facă focul şi să gătească, de parcă ar fi fost sclava lui ! Ea va părăsi casa imediat ce ninsoarea va înceta, chiar dacă va fi nevoită să meargă pe jos. Hotărârea sa era definitivă şi nu va ceda nici ameninţării cu pistolul.

Pentru început, nu va asculta de ordinele lui. Rămase în pat, fierbând de indignare. Spre seară, Simon îşi făcu din nou apariţia în cameră.

— Scoală-te ! N-ai auzit ce ţi-am spus ?

El dădu la o parte păturile şi o apucă de umeri, ridicând-o din pat.

— Nu poţi sta toată ziua în pat fără să mănânci nimic ! spuse supărat. Acum vei coborî şi vei mânca în faţa mea, dacă nu, voi fi nevoit să te hrănesc cu linguriţa, ca pe copii !

Abia îşi puse în picioare nişte papuci, că el o şi trase afară din cameră.

După ce trecu prin sufrageria întunecată, Simon o conduse în camera lui. Spre deosebire de frigul din celelalte încăperi, aici era cald şi plăcut. Focul ardea în cămin, iar în aer se simţea o aromă îmbietoare de mâncare. Meg observă pe masă două tacâmuri şi o oală aburindă. Alături se afla pâine. Cafeaua fierbinte era deja turnată în două ceşti. El o aşeză pe un scaun şi ea nu protestă.

— După cum vezi, scumpă soţioară, spuse el pe un ton ironic, pot foarte bine să-mi port singur de grijă. Chiar dacă ai de gând să mă înfometezi, eu sunt în stare să-mi gătesc şi să aprind focul, deşi aceste treburi îţi revin ţie. Îţi mai acord o zi de odihnă, dar de mâine te vei ocupa tu de casă. Am citit mult despre civilizaţiile primitive şi te anunţ că o pedeapsă corporală face minuni în cazul unei soţii mofturoase.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi ! ripostă Meg, îngrozită.

— Nu mă pune la încercare, spuse el ameninţător.

— Tu îmi pui răbdarea la încercare ! protestă ea. Am să te fac să regreţi că te-ai născut ! Ştiu o mulţime de metode prin care vei suferi mai mult decât bănuieşti ! Te urăsc ! Te urăsc !

El luă o lingură şi-i puse mâncare în farfurie, fără să dea atenţie vorbelor ei.

— Gata, acum mănâncă ! Nu-mi pasă dacă mă urăşti. Mai bine să mă urăşti decât să mă minţi că ţii la mine. De trei luni te prefaci că mă iubeşti.

Meg simţi un nod în gât. Lipsa lui de încredere o năucise. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, ea spuse încet :

— Nu ai făcut bine scoţând din funcţiune instalaţia electrică. Te-ai spetit tăind lemne.

El începu să înfulece cu poftă.

— Mmm, ce bună e ! Află că-mi place să sparg lemne. Este o plăcere să fac puţină mişcare. Te-am prevenit că am grijă de focul din camera mea. Tu te vei ocupa de focul din soba din bucătărie.

— Nu mi se pare prea greu, îl înfruntă ea. La început, voi fi puţin încurcată, dar mă voi obişnui cu soba. De atâtea generaţii, femeile au găsit pe plita de la sobă şi slavă Domnului, mâncărurile lor au fost gustoase.

— Este exact şi părerea mea, o aprobă el. În caz că ai intenţia să dai drumul la instalaţia de încălzire, cheia de la pivniţa unde se află cazanul este la mine. Acum mănâncă, mâine vei avea nevoie de putere. Te aşteaptă o muncă grea.

Ea îl fulgeră cu privirile.

— Nu sunt o proastă ! Nu-ţi dai seama că nu mă poţi ţine aici captivă, obligându-mă să muncesc pentru tine ? Chiar dacă mă vei forţa să lucrez mâine şi poimâine, imediat ce încetează ninsoarea o şterg de aici ! Te las în voia Domnului şi cum ajung la Denver, intentez acţiune de divorţ.

— Foarte bine, numai că nu poţi pleca aşa uşor de aici. Stratul de zăpadă va fi prea gros pentru ca jeep-ul să poată străbate măcar câţiva metri. Aşa cum ţi-am spus, nu există nici o posibilitate de a coborî de aici până nu se topeşte zăpada.

— Voi coborî cu sania! exclamă ea, în disperare de cauză. Nu suport să trăiesc alături de tine până la primăvară.

El surâse malițios.

— Sanie? Nu ai auzit ce ți-am spus? Zăpada este prea moale și sania se afundă imediat în troiene.

Ea își roti privirile către aparatul de la capul patului.

— Nu funcționează, o informă el. Furtuna a deteriorat cablul telefonic. Dacă va fi reparat, nu vei putea să folosești telefonul. Camera mea va fi tot timpul încuiată.

Ea făcu o mutră dezamăgită și exclamă neputincioasă:

— Nu este nici o cale de a pleca de aici?!

— Nu te mai gândi la acest lucru. Trebuie să te împaci cu ideea, draga mea, că ești prizonieră până când vreau eu să-ți dau drumul.

Meg își mușcă buzele preferând să nu-l mai provoace. Nu se putea să nu existe o cale de a părăsi această casă izolată, își spuse ea. Cel mai bine este să se prefacă supusă, căutând între timp o portiță de scăpare. Trebuia să-și păstreze forțele pentru marea încercare care-o aștepta și se hotărî să mănânce. După ce se sătură, se ridică de la masă și ieși din încăpere fără să spună nici un cuvânt.

Dimineața următoare, Meg se trezi în zori. Bucătăria era la fel de murdară ca în urmă cu două

zile, iar resturile de mâncare erau îngrămădite pe masa unde se afla reşoul pe care gătise Simon. Meg îşi pusese două pulovere şi o fustă de lână, dar frigul din bucătărie o făcea să tremure. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era focul. Luă o bucată de ziar pe care o mototoli bine, o puse sub nişte surcele, apoi îi dădu foc. Din fericire, surcelele se aprinseră şi avu grijă să pună lemne până când soba începu să se încălzească, încălzind şi încăperea. Cu ajutorul unui burete înmuiat în detergent, şterse repede soba şi masa. murmurând satisfăcută :

— Acum soba luceşte ca o femeie machiată cu grijă. Soba mă va ajuta să-l înfrunt pe Simon.

Focul duduia în sobă, astfel că ea îşi scoase puloverele pe care le atârnă de speteaza unui scaun. Bucuroasă că reuşise să schimbe înfăţişarea bucătăriei, puse toate oalele şi tigăile într-un lighean cu apă caldă şi detergent spumos. Este drept, îşi spuse ea, ca Simon să fi suferit din cauza pierderii surorii lui, dar poate că dacă-i va permite să-i explice ce se întâmplase în realitate, îi va recâştiga prietenia. Chiar dacă divorţul era inevitabil, merita să încerce să-l convingă că era nevinovată.

Când se făcu ora opt, bucătăria strălucea de curăţenie, inclusiv podeaua. Tigăile erau agăţate deasupra sobei, iar vesela era pusă pe rafturile acoperite cu o hârtie albastră. Pe sobă o tigaie cu şuncă sfârâia la foc mic, iar aroma de cafea umplea aerul. În cuptor se coceau biscuiţii.

Simon apăru în bucătărie, cu ochii umflaţi de somn.

— Bună dimineața, spuse Meg. Vrei să mănânci ceva ?

El se uită în jur, surprins de curățenia din încăpere.

— Vrei ouă ? Biscuiți ? Unt ? Dulceață ? Am luat proviziile din cămară. Așază-te la masă, micul dejun este gata într-o clipă.

Simon luă loc pe scaun, iar Meg îi zâmbi fericită, spunându-și că trecuse hopul. Drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac. Va vorbi cu el în timp ce mănâncă.

Meg puse o farfurie cu ouă și șuncă în fața lui, turnă suc de portocale și cafea în cești, apoi se așeză pe celălalt scaun. Sorbind din cafea, ea așteptă până ce el începu să mănânce și spuse :

— Simon, știu ce părere ai despre mine și nu încerc să ți-o schimb, dar până și un criminal are dreptul să-și susțină cauza în fața judecătorilor.

— Continuă, mormăi el.

— Vreau să-ți spus ce s-a întâmplat **cu adevărat** la Miami.

Fără să-i dea timp s-o oprească, îi mărturisi că sora ei vitregă se folosise de cartea ei de credit și de asigurări sociale, și numele ei pentru a obține slujba, pentru că avea cazier la poliție și putea cu greu să fie angajată. Carol se întorsese acasă în noaptea accidentului, tremurând și făcând o criză de isterie, rugând-o să accepte să le spună polițiștilor că ea fusese cu Tony. Meg menționă faptul că Pierre poate depune mărturie că nu minte. Îi spuse că părăsise Miami după plecarea lui Carol de acasă.

El o ascultă fără să zică nimic, terminându-și micul dejun. Întinse ceașca pentru ca ea să-i mai

pună cafea, apoi se sprijini de spătarul scaunului, privind-o disprețuitor.

— Unul din primele lucruri pe care le-am aflat despre tine a fost indiferența pe care ai manifestat-o față de sora ta vitregă. La fel te-ai comportat cu Barbara. Paul Selby a cercetat trecutul tău și mi-a spus cum te-ai comportat cu sărmana ta soră. Am știut totul despre ea, înainte de a-i vedea chipul în fotografia din camera ta de la motel. Ai părăsit-o fără remușcări și ai plecat din oraș.

— Nu am părăsit-o, ea...

— Gura ! îi porunci el amenințător. Acum eu vorbesc. Nu te-am lăsat să spui ce aveai de spus ? Acum este rândul meu. Recunosc că ai o imaginație bogată. Mi-a plăcut povestea pe care mi-ai relatat-o, adăugă el zeflemitor. Dacă aveai și muzică, ieșea o operetă fermecătoare. Ai avut nevoie de o zi și două nopți pentru a inventa toate baliverenele pe care mi le-ai zis. Nu cred nici o iotă din ceea ce ai spus, mai ales că nu ți-a fost rușine să dai vina pe sărmana ta soră. Biata copilă, numai ea știe ce îndură din cauza ta. Dacă aș fi fost naiv ca Tony, poate aș fi fost păcălit de șiretenia ta. Mă faci să-l sun pe Selby să-l trimit să discute cu fostul tău patron, dar știu că este inutil, pentru că nimeni nu poate dovedi că spui adevărul. Numai un prost poate crede că polițiștii și reporterii din Miami au fost duși de nas de o puștoaică de optsprezece ani ! Ai refuzat sistematic să stai de vorbă cu ziariștii. Ceea ce m-a convins că tu erai la volan a fost teama de a conduce jeep-ul. Nu te-ai speriat din cauza acciden-

tului din tinerețe, ci de noaptea când a murit Tony, nu-i așa ? Ești atât de îngrozită încât nu vei avea niciodată curajul să cobori singură de la munte.

Zâmbetul răutăcios ce înflori pe buzele lui îi dovedi lui Meg că fusese naivă crezând că poate să-l convingă de adevăr. Simon era prea pornit împotriva ei ca s-o poată asculta fără prejudecăți.

— Mă întreb cu mirare, continuă el pe un ton sarcastic, ce ai urmărit cu povestea asta neverosimilă. Ieri seara erai hotărâtă să pleci de aici cu orice preț și azi ți-ai schimbat planul. Oare de ce ? o întrebă el, privind-o țintă în ochi. Bănuiesc că te-ai resemnat să stai cu mine toată iarna și ai vrut să mă faci să cred că ești o victimă nevinovată

El se ridică încet și se apropie de Meg, ridicând-o de umeri.

— N-ai mai făcut dragoste de mult, nu-i așa ? Sunt sigur că ai profitat de lipsa mea din Jacksonville pentru a-ți potoli poftele nesățioase. Știu că la Denver doreai să ne iubim.

Umilința la care era supusă o înfioră. Simon o cunoștea atât de bine ! El știa că-l dorește și-și bătea joc de ea și de dragostea ei curată. Se simți terfelită și întinată de vorbele lui. Ar fi dat oricât să fie singură și să poată plânge de rușine. Buzele începură să-i tremure și lacrimile se iviră în ochii ei triști.

Simon o îmbrățișă cu pasiune, sărutând-o apăsat pe buze. Meg nu se mai stăpâni și-l înlănțui cu brațele, răspunzând sărutărilor lui cu o violență care o îngrozi. Mâna lui o dezmierda pe sâni

şi ea gemu de plăcere. Când el se depărtă cu un pas, ea rămase gâfâind şi-şi plecă privirile în podea.

— Este adevărat că mă doreşti, nu ? o întrebă el sarcastic. Aş putea să te am chiar acum şi mi-ai mulţumi că ţi-am satisfăcut dorinţa.

Ea se întoarse cu spatele la el şi începu să plângă în hohote.

— Nu mai plânge ! îi porunci el înfuriat. Ţi-am spus că lacrimile nu mă înduioşează ! Nu vreau să aud alte minciuni din gura ta. Să nu-mi îndrugi altă poveste, pentru că arzi de dorinţa de a face dragoste cu mine. Când mi se va face dor de tine, te voi iubi. Nu mai face pe mofturoasa ! Simon ieşi din bucătărie, lăsând-o în pragul disperării. El îi dăduse o lecţie. O lecţie aspră şi nemeritată. Pe viitor nu va mai încerca să vorbească despre trecut, căci Simon era convins de vinovăţia ei.

CAPITOLUL VI

Meg nu mai îndrăzni să încerce să-l convingă pe Simon că este nevinovată. Era prea mâhnit de moartea surorii lui, ca s-o vadă altfel decât credea că este. Meg se resemnă cu soarta, știind că el nu și-ar schimba părerea, chiar dacă sora lui în persoană i-ar spune adevărul. Era absurd, și totuși Carol scăpase basma curată din toată povestea asta, pe când ea rămăsese să suporte consecințele nesăbuinței acesteia.

Viscolul încetă după trei zile ; zăpada trecuse de înălțimea ferestrelor, iar vântul bătuse cu furie, îngrămădind troienele pe drum. Soarele palid se arăta timid și ea îl auzi pe Simon spărgând lemne în magazie. Când el intră în hol cu brațele încărcate cu lemne, îi spuse pe un ton aspru să se îmbrace mai gros și să-l urmeze afară. Ea îl ascultă fără să se împotrivească și când ajunse lângă șopron, se afundă în zăpada până la brâu.

Simon o ajută să iasă din troiene și o scutură de zăpadă.

— Acum poți să te întorci în casă. Am vrut numai să-ți arăt ce te așteaptă dacă vrei să pleci de aici. La vale, intri în zăpadă până peste cap.

Am să te învăţ să mergi cu rachetele, dar numai când voi fi sigur că ţi-ai scos din cap ideea nebunească de a evada de aici.

Ea observă că la bocanci el are legate nişte rachete ca de tenis, cu ajutorul cărora se menţinea pe zăpadă.

Întoarsă în casă, ea se apropie de fereastră şi remarcă modul cum păşeşte Simon care verifica jeep-ul. Aşadar, aşa poţi străbate orice distanţă ! Ea avu impresia că se va obişnui uşor cu rachetele. Trebuie să aibă răbdare ca el să-i arate cum să le folosească.

Meg îşi luase sarcina în serios şi de dimineaţă până seara trebăluia prin casă, încât noaptea aţipea imediat ce punea capul pe pernă. Dacă totul ar fi fost normal între ei, s-ar fi bucurat că deretică şi că face să strălucească de curăţenie încăperile care nu mai fuseseră locuite de zece ani. Casa încă nu-şi schimbase aspectul căci nu avea draperii şi perdele, dar arăta ca o locuinţă în care poţi să stai fără să-ţi fie ruşine. Focul din dormitorul ei era bine întreţinut şi când se băga în pat, privea pe tavan umbrele mişcătoare ale flăcărilor din cămin.

După ce termina aranjatul unei camere, pregătea masa şi aştepta să treacă timpul. Simon abia schimba câteva vorbe cu ea. Meg fusese o persoană activă şi acum se plictisea. Nu mai pusese mâna pe pensulă de când părăsise Florida. Nu mai avea chef de pictură. Prezenţa lui Simon o irita suficient, provocându-i teamă şi repulsie.

Apatia care-o copleșea se datora faptului că planul ei de evadare se dovedea ireal. Simon o luase într-o zi la plimbare cu bocancii legați de niște rachete și ea spera că va putea s-o șteargă din casă fără să mai aștepte sosirea primăverii. După câteva minute, crampele de la picioare deveniseră insuportabile, spre satisfacția lui Simon care-i dovedise că mersul pe rachete este extrem de obositor, tăindu-i orice speranță de plecare.

Chipul ei deveni pământiu din cauza frământărilor sufletești, a lipsei de poftă de mâncare și a insomniei. Meg gătea bine și Simon mânca tot ce gătea ea. Văzând că slăbise, el îi spuse într-o zi, pe un ton aspru :

— Stai jos !

Ea se așeză. Simon o studie din cap până-n picioare, observând paloarea feței și ochii verzi încercănați. Privirile lui se opriră pe mâinile ei tremurânde. Meg părea un copil speriat.

— De acum vei mânca o dată cu mine, spuse el apăsat. Nu-mi place cum arăți. Să nu încerci să mă păcălești, căci nici un doctor nu poate veni până aici. Dacă nu vrei să te hrănești, voi fi nevoit să-ți dau eu de mâncare. Este preferabil să-ți recapeți pofta de mâncare.

Tonul lui amenințător o înfioră. Chinul și supărările o aduseseră în situația aceasta disperată. Din cauza plictiselii, devenise susceptibilă și îngrijorată ca orice altă fată care se vede neglijată de logodnic. Meg era îndrăgostită nebunește și dezamăgirea îi sporise durerea interioară. Acum avea nevoie de timp pentru a depăși criza sufletească.

Intr-o după-amiază, în vreme ce se uita absentă la foc, îi veni ideea să cerceteze podul. Poate va găsi niște reviste pe care să le citească. Cu o lanternă în mână, deschise ușa și pătrunse în podul care era puțin încălzit de coșurile prin care se ridica fumul din cămine. Într-un colț se aflau câteva scaune rupte și spre surprinderea ei, locul nu era acoperit de praf. Erau și multe covoare zdrențuite. Într-un cufăr încăpător, descoperi straie de femeie.

Scoțând o rochie, observă că materialul și croiala aparțineau anilor douăzeci. Cufărul avea un parfum ușor de levănțică. În alt cufăr se găseau cearșafuri, cuverturi, draperii și perdele îngălbenite de vreme. Meg ridică perdelele și scoase un strigăt de surpriză : la fundul cufărului se aflau câteva cărți. Oh, cât de mult le dusese dorul ! Erau ediții vechi, dar plăcerea de a le citi o bucură enorm. Chiar dacă erau povești pentru copii, lucrul acesta nu o deranja deloc. Meg deschise o carte și citi o însemnare făcută cu litere mari : „Lucy Thomson, 9 ani — 10 februarie 1901".

Meg surâse, întrebându-se dacă Lucy era bunica lui Simon. În caz afirmativ, hainele îi aparținuseră ei.

Luând cărțile în brațe, Meg coborî în camera sa și le puse în valiza care acum era goală, apoi reveni în pod, alegând draperiile și perdelele care i se păreau în stare mai bună. Pentru sufragerie, draperiile din pluș roșu mergeau minunat, iar pentru dormitorul ei, niște draperii roz, de mătase se potriveau cel mai bine. Se reîntoarse în pod cu celelalte draperii și deschise cufărul cu veș-

mintele lui Lucy. Materialele din care erau confecționate rochiile îi atraseră atenția, pentru că erau de calitate, așa cum nu prea se găseau în zilele noastre. Meg se gândi să facă din ele o canadiană înflorată, matlasată.

De ce nu? Avea la dispoziție ace și ață, iar hainele zăcuseră în cufăr de cincizeci de ani fără ca nimeni să se intereseze de ele.

Bineînțeles că va trebui să se ferească de Simon, dar nu era nici o primejdie, pentru că el nu obișnuia să deschidă ușa camerei ei. Canadiana va rămâne un suvenir prețios pentru ea, mult mai târziu, când va fi departe de Simon, amintindu-i că rezistase eforturilor lui de a o distruge. Cu alte cuvinte, canadiana va fi un simbol al victoriei pe care ea o va obține împotriva lui Simon și Carol. Când se va uita la haină, își va aduce aminte că nu cedase presiunii la care fusese supusă. Meg râse, bucuroasă că psihicul îi devenise mi tare decât sperase. Va trebui să râdă cât mai des, își spuse ea, altfel va uita ce bine este când zâmbești.

După ce alese cele mai bune materiale, se întoarse în dormitor și așteptă să se facă ora cinei.

În seara aceea mâncă fără poftă, dar Simon n-o slăbi din priviri până ce ea înghiți tot ce se afla în farfurie. Cum termină de spălat vasele, urcă în camera ei, punând draperiile și perdelele la ferestre. Odaia deveni mai veselă și mai plăcută. Mulțumită de ceea ce făcuse, se gândi să înceapă canadiana. Pe foile de desen schiță câteva modele, dorind să aplice pe material diferite motive înfățișând scene din viața lui Lucy. Ar fi vrut să știe mai mult despre obiceiurile din vre-

mea când Lucy era o fetiță a unor coloniști din Colorado și locuia la Leadville, o localitate apărută peste noapte și care se mândrea cu clădirea Operei. Ținutul atrăsese mulți oameni care lucrau la minele de argint și unii deveniseră milionari, contribuind la ridicarea unor clădiri impunătoare. Meg se gândi să folosească niște nasturi mari, pătrați, pe care-i luase din Florida și să deseneze și casa în care se născuse, cu portocali în curte. Acolo fusese singurul loc unde se simțise cu adevărat fericită.

Meg deveni mai liniștită, făurindu-și câteva planuri de viitor. A doua zi se trezi devreme și scoase de sub pernă o carte și citi până se făcu vremea să pregătească masa de dimineață.

În timp ce mânca, savurând cârnații Simon se uita gânditor la ea.

— Nu vrei să încerci din nou să mergi cu rachetele ?

— Nu, mulțumesc, îl refuză ea.

— Ai renunțat la ideea de a fugi de aici ?

Ea tresări surprinsă.

— Vrei să-mi smulgi promisiunea că nu voi încerca să te părăsesc ?

— Nu, pentru că nu pot avea încredere în tine, chiar dacă îmi promiți solemn că nu ai intenția să pleci de aici, spuse el cu voce gravă. Mă întreb dacă ți-ai dat seama că este o nebunie să mergi singură prin nămeți.

— Am început să-ți dau dreptate, afirmă ea cu voce calmă. Voi aștepta sosirea primăverii, dacă până atunci nu te plictisești de mine și nu chemi salvamontul.

— Nu ai nici o șansă în această privință, rosti el apăsat.

Meg făcu ordine în bucătărie și puse la încălzit un sos pentru spaghete, apoi se duse în pod pentru a căuta alte materiale necesare confecționării canadienei sale. Dimineața, în pod era mai multă lumină și ea descoperi într-un colț o pereche de schiuri și niște rachete mai mici și mai ușoare decât cele pe care i le dăduse Simon.

Întoarsă în dormitor, Meg încercă rachetele, constatând că pășește mult mai ușor decât sperase. Așadar, Simon o păcălise, dându-i niște rachete mari și grele care-o obosiseră după câțiva pași.

Chiar în această dimineață el îi propusese cu viclenie să repete experiența nefericită care-i pricinuise crampe la picioare! Cel mai bine era ca el să nu știe de existența rachetelor din pod și le ascunse sub pat.

Chiar și cu rachetele ușoare, își spuse ea privind pe fereastră, n-ar putea străbate cincisprezece kilometri până la șoseaua de la poalele muntelui. Exista riscul să nu întâlnească nici o mașină și să fie nevoită să meargă încă patruzeci de kilometri până la Brennan's Pass. Descumpănită de distanțele mari care-o despărțeau de cea mai apropiată localitate, ea nu îndrăznea să plece singură în toiul iernii. Cel mult ar fi putut parcurge doi sau trei kilometri. O călătorie atât de dificilă nu este la îndemâna oricui. Numai un bărbat obișnuit cu muntele ar putea fi în stare de o asemenea ispravă. Meg se temea de zăpadă. Crescuse într-o regiune călduroasă și nu-și închipuise că trăiesc oameni în ținuturi atât de necs-

pitaliere. Niciodată nu pictase un peisaj de munte. Ceea ce vedea pe fereastră era o întindere nesfârşită de nea şi o dâră de fum care se înălţa spre cer.

Fum ! tresări ea. Asta înseamnă că vecinii lor veniseră să-şi petreacă vacanţa de iarnă. Să fi minţit Simon ? Casa vecinilor se afla la mai puţin de un kilometru. Asta era şansa ei ! Va putea ajunge până acolo. Dacă totul va fi în ordine, mâine va scăpa de Simon.

Meg se aşeză bucuroasă la masă şi lucră la canadiană. O va putea lua cu ea? Cu părere de rău, îşi spuse că haina nu avea loc în bagajele sale. Va lăsa viitoarei doamne Egan sarcina de a termina canadiana. Meg se înţepă în ac şi scoase un ţipăt. Bineînţeles că Simon se va recăsători, iubindu-şi de această dată nevasta.

În dimineaţa următoare, Meg aşteptă până când Simon se închise în dormitor pentru a lucra la carte. Din păcate nu se zărea nici un fum în zare. Să fi avut vedenii sau vântul să fi spulberat zăpada astfel încât ei să i se fi părut că este un fum alb ? Se hotărî să rişte şi se îndreptă hotărâtă spre casa vecinilor. Vântul rece o îngheţă după câteva sute de metri. Gâfâind, ea se opri epuizată, fără să mai poată face un pas.

— Ai văzut că nu poţi ajunge prea departe ?

Ea se întoarse şi zări, ca prin ceaţă, un bărbat pe care îl luă drept Simon. Bucuroasă că o salvase, întinse braţele către el.

— Haide, prostuţo, să te obişnuieşti cu rachetele. Nu trebuia să te fi oprit din mers. Muşchii

picioarelor se blochează dacă nu faci mişcare constantă.

— N-am ştiut asta, şopti ea speriată.

— Nu-ţi face griji, sunt aici, zise salvatorul ei, încurajând-o. Nu plânge. Din fericire te-am zărit pe fereastră, altfel aş fi fost nevoit să te car în braţe până în casă. Cred că nu eşti prea grea. Parcă eşti o fetiţă încăpăţânată !

— Ştiu, murmură ea.

El râse amuzat.

— Gata, fetiţo, să pornim la drum !

Cât de bun putea el să fie, gândi Meg. Ajunşi în faţa casei, ea auzi glasul bărbatului de la mari depărtări.

— N-am curăţat zăpada, aşa că vom intra în casă pe uşa de la etaj.

Meg se uită în jur şi văzu lângă fereastră un fel de motocicletă cu tălpici.

— Ce e asta ?

— Ce să fie ? Un scuter de zăpadă. Cum crezi că se ajunge sus la munte ?

Meg nu răspunse, pentru că leşină de epuizare.

CAPITOLUL VII

Când își reveni în simțire, stătea întinsă pe o saltea din mijlocul camerei, înfofolită în pături călduroase. În cameră nu se găseau decât două saltele, un covor gros, câteva lămpi, și un raft cu cărți acoperea un perete. O scară interioară în spirală se afla în mijlocul încăperii.

Un bărbat tânăr era lângă ea, privind-o îngrijorat. Avea o înfățișare plăcută, pistrui pe nas, o gură mare și ochii albaștri. Părul roșcat era tuns scurt.

— Bună.

— Bună, șopti ea.

— Chris Turner. Te simți bine ? se interesă el. N-am crezut că vei leșina, dar te-am prins înainte de a cădea. Ți-am scos hainele ude și le-am pus la uscat, se scuză el, văzând că ea își trage păturile sub bărbie. Ți-am pregătit un ceai fierbinte. Poți să-l bei ?

— Da, spuse Meg.

El dori să se ridice, însă Meg îl ținu de mână, dorind să mai stea în compania salvatorului ei.

— Camera este foarte luminoasă, arătă ea spre peretele de sticlă.

— Casa a fost construită special pentru a capta energia solară. Căldura se transmite în toate încăperile, dacă este făcut focul în sufrageria de la parter. Proprietarul este expert în termodinamică.

— Nu este casa ta ?

— Nu. Am închiriat-o prin intermediul unei agenții imobiliare, pe perioada Crăciunului. Am venit aici să-mi pregătesc lucrarea de diplomă.

— Când este Crăciunul ? îl întrebă Meg. Am uitat în ce dată suntem.

— De unde vii ? se miră el.

În loc să răspundă, ea se interesă de scuter.

— Înainte de a leșina, am reținut că ai spus ceva de... de...

— Un scuter de zăpadă, o informă el. L-ai văzut lângă fereastră și m-ai întrebat ce este. Cum crezi că am venit aici ? Este un drum forestier nefolosit. Plugurile de zăpadă nu urcă până aici și alt mijloc de circulație în afară de scuter nu poate să răzbată prin nămeți.

Ea zâmbi bucuroasă.

— Chris, am o rugăminte. Poți să mă duci în oraș ? **Astăzi ?** Nu trebuie decât să mă lași în oraș și te vei întoarce imediat la munte.

— Astăzi ? făcu el uimit. Aș putea, dar nu știu de ce ești așa grăbită. Nu înțeleg... Ce s-a întâmplat la casa familiei Egan ? De ce nu folosești scuterul lor ?

Meg nu îndrăzni să-i mărturisească adevărul. Poate că dacă ar afla că este măritată, n-ar mai vrea s-o ajute.

— Prietenul meu nu are așa ceva.

Noi... noi ne-am certat şi vreau să ajung în oraş. Spune-mi, mă duci până acolo ?

— Cum te cheamă ?

— Meg. Meg Somers. Chris, mă ajuţi ?

El păru nehotărât, dar ea îşi dădu seama că este un băiat de treabă şi că până la urmă va fi de acord cu rugămintea ei. Meg nu-şi luase verigheta şi inelul dăruite de Simon, şi acum era mulţumită că nu fusese obligată să-i destăinuiască unui bărbat atât de naiv amănunte penibile ale căsniciei ei nefericite.

— Bine, să vedem unde mergem. Nu te pot lăsa la Brennan's Pass. Te duc în altă parte, unde poţi să-ţi petreci noaptea. Mai întâi trebuie să văd dacă s-au uscat lucrurile tale.

Meg nu spuse nimic, pentru că aţipise din nou. Peste câteva minute ea fu trezită de zgomotul unui motor şi observă expresia îngrijorată de pe chipul lui Chris.

— Mă duc să văd cine e, murmură el, coborând scara.

Meg auzi nişte frânturi de frază înainte de a se cufunda în somn. Bocănitul cizmelor pe treptele de metal ale scării o trezi brusc, apoi zări silueta lui Simon în faţa ei.

— Smintito, ce-ai făcut ? ! urlă el furios. Dacă îngheţai de frig ? Ai fi putut muri în zăpadă ! Nu mi-am dat seama de lipsa ta până acum un sfert de oră şi nu ştiam unde te afli. Cum ai reuşit să ajungi până aici ? Rachetele sunt acasă. Nu mi-a venit să cred că ai plecat fără ele, dar am văzut urmele tale şi m-am speriat îngrozitor ! N-am ştiut că locuieşte cineva aici şi mi-am închipuit că ai murit ! În timp ce

vorbea, Simon își scoase mănușile și-și șterse promoroaca din jurul gurii și nasului, abținându-se cu greu s-o pălmuiască.

Meg se ghemui speriată sub pături, tremurând din tot trupul. Auzind cuvintele lui, înțelese că fusese foarte îngrijorat și că nu avea de gând s-o pedepsească.

Ea își umezi buzele și spuse pe un ton de reproș :

— Chris are un scuter și poate să mă ducă departe de aici.

Simon își păstră calmul, dar scânteierile din priviri erau amenințătoare.

— Și ce dacă are scuter ? Și eu am unul. nu vei merge nicăieri decât acasă.

Meg oftă de neputință și Simon se aplecă deasupra ei.

— Dacă încerci să-l bagi pe băiatul acesta în treburile noastre, nu numai că-l bat măr, dar îl alung de aici cât ai zice pește ! Acum scoală-te ! îi porunci printre dinți. Plecăm imediat. Nu te mai gândi la altceva decât la întoarcerea acasă !

Simon dădu repede păturile deoparte și izbucni în reproșuri amare :

— Doamne ! Ești goală ! Aha, astfel ai vrut să-l răsplătești pentru ajutor ! Mi-am dat seama că și el are o privire vinovată. De ce nu i-ai spus că ești măritată ?

— Domnule Egan ! I-am pus hainele do... doamnei Egan la uscat ! ripostă Chris.

Simon îi aruncă o privire încărcată de furie.

— Piei din fața mea ! urlă el îndreptându-se spre scări. Mă duc să le aduc eu ! Fii gata să

plecăm, o amenință el înainte de a coborî câte două trepte deodată.

Meg tremura și se înfășură în pături, incapabilă să ia o hotărâre. Știa că trebuia să scape cât mai repede de Simon, dar groaza pe care acesta i-o strecurase în suflet îi paraliza orice mișcare. Singura idee ce-i trecea prin minte era să nu-l sperie pe Chris.

În timp ce ea se lupta cu somnul, Simon se întoarse și se adresă gazdei :

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, dar lasă-ne singuri. Vreau s-o îmbrac eu pe Mag.

Chris bâigui o scuză și Simon continuă grăbit :

— Vorbim mai târziu la telefon. Suntem pe același fir, nu ?

Meg închise ochii, pe jumătate adormită.

— Dacă nu te trezești, sunt nevoit să te frec cu zăpadă. se răsti Simon la ea.

— Cum ? spuse ea somnoroasă. Lasă-mă să dorm.

El o mângâie pe frunte și ea deschise ochii.

— Ți-am tras pantalonii, dar dacă nu te ridici, nu reușesc să-ți pun pulovărul.

Ea se uită în jur și observă că se afla încă pe saltea. Se ridică și ridică mâinile, iar el o îmbrăcă cu ușurință, apoi îi trase fermoarul de la canadiană. Se sprijini de el și Simon îi puse mănușile în mâini, dar ea ațipi imediat.

Meg se trezi când vântul rece îi biciui fața. Așezată în spatele lui Simon care conducea scuterul, ea protestă mormăind, dar uruitul motorului îi acoperi vorbele.

Simon opri în spatele casei, o săltă pe umăr ca pe un sac cu făină și o duse în casă, apoi se în-

toarse să bage scuterul sub șopron. Meg reuși să ajungă în bucătărie unde se prăbuși pe un scaun. Picioarele o dureau îngrozitor.

Simon intră după câteva clipe.

— Vrei să bei un ceai ? o întrebă, scoțându-i bocancii.

— Vreau să dorm, șopti ea căscând.

— Cred că este cel mai bun lucru pe care-l poți face în aceste momente. Turner mi-a spus că ai adormit înainte de a intra în casă.

— Nu mi-ai reproșat că am încercat să-l seduc ? replică ea, bosumflată.

Simon nu răspunse și o luă în brațe, urcând scara care ducea la camera ei. Meg își sprijini capul de umărul lui, atingându-i pielea moale a gâtului.

El îi scoase puloverul și pantalonii, apoi o culcă în pat după care o înveli cu păturile. Meg tremura la contactul cu cearșafurile reci și el căută într-un sertar o cămașă de noapte. Ea închise ochii și protestă când el încercă să-i pună cămașa de noapte.

— Bine, bine. șopti el, râzând. Poți dormi și așa.

Simon făcu focul și se apropie de ea, punându-i verigheta pe deget. Meg îi auzea vorbele ca din depărtare :

— Această verighetă îl va face pe Turner să înțeleagă cu cine vorbește. Pe viitor bărbații vor ști că ești măritată.

Meg se cufundă într-un somn adânc.

Visa. Visul era frumos, cel mai frumos din viața ei. Se făcea că era în Florida și că era culcată pe nisipul fierbinte. Soarele arzător îi bron-

za trupul mlădios, iar Simon o săruta cu gingășie pe buze, pe obraji, pe gât. Mâinile lui îi mângâiau trupul, stârnindu-i fiori de plăcere. Degetele lui alunecau pe buze, pe piept, făcând-o să se întoarcă în somn. Pe jumătate trează, Meg simți că Simon o sărută cu adevărat.

Nu visa. Simon se afla în patul ei, dezmierdându-i trupul cuprins de dorință. Amândoi erau dezbrăcați și fiorii pe care-i simțise se datorau îmbrățișării lui.

Ochii ei îl priveau înspăimântați. El avea ochii mijiți și continua s-o sărute pe gât, apoi pe obraji.

— Ce... ce faci aici ? se revoltă Meg.

El surâse binevoitor.

— Nu pune întrebări stupide ! Nu-ți amintești ? Ai înghețat și mi-ai spus să stau lângă tine să te încălzesc.

— N-am spus așa ceva ! susținu ea indignată. Ești un mincinos ! Dă-te jos din pat ! țipă furioasă.

— Nici nu mă gândesc. Nu te mai zbate, scumpa mea. Relaxează-te și bucură-te că facem dragoste.

Iritată de ordinele lui cinice, ea se opuse din toate puterile, căutând să scape din brațele lui. Eforturile se dovediră zadarnice. El îi prinsese mâinile ca într-o menghină.

— Dă-mi drumul ! scânci ea. Ai depășit măsura, mincinos nerușinat ! Afară din pat ! Au, mă doare !

Simon slăbi puțin strânsoarea, dar nu se clinti din loc.

— De ce să plec ? Trebuie să-mi plătești da-

toriile. Vreau să mă bucur și eu de plăcerile pe care le-ai acordat altor bărbați.

Ea se smuci cu furie, aruncându-i o privire sălbatică.

— Ești meschin și pervers, Simon Egan. Nu mă încred în promisunile tale mincinoase ! Ai spus că nu te vei atinge de mine ! Mi-ai promis, nu ?

El schiță un zâmbet, adăugând cu voce joasă :

— Nu ți-am promis nimic. Am spus numai că nu te doresc ! Între timp, mi-am schimbat părerea. Iarna se anunță lungă și grea, scumpa mea, și vom sta aici amândoi. Vreau să ne bucurăm și să trăim ca niște soți. Să nu-mi spui că nu mă dorești. Mi-am dat seama că nu pot să dorm singur, și să nu profit de farmecele tale sexuale pe care doresc să le cunosc. Am dreptul să fac dragoste cu tine.

— Ești sadic și nerușinat. Dă-mi drumul ! Ești o brută ! Nu te vei bucura de nici un farmec sexual, pentru că nici un bărbat nu m-a atins, cu atât mai puțin un bădăran ca tine ! Nu poți să profiți de mine decât dacă recurgi la viol !

— Ce viol ? zâmbi el. Cu câteva zile în urmă tânjeai de dorul meu, așa că stai cuminte și lasă-mă să te sărut. Îți voi satisface dorința, nu înțelegi ?

— Niciodată ! Ai auzit ? ! Niciodată ! Se zbătu, dar durerea de la picioare o făcu să geamă. Dă-mi drumul, îl imploră ea.

Simon rânji și o strânse cu putere. Meg se arcui și se răsuci până când oboseala o învinse și nu mai făcu nici o mișcare. Simon o sărută,

eliberându-i mâinile. Meg își deschise buzele, răspunzând sărutărilor lui apăsate. Degetele lui se plimbau de-a lungul trupului ei zvelt, stârnindu-i dorința de a fi iubită.

— Uită-te la mine, murmură el. Privește-mă în ochi.

Meg clipi din gene în timp ce mângâierile lui îi smulseră gemete languroase.

Simon surâse mulțumit.

— Spune-mi, micuță vrăjitoare, că am avut dreptate.

— Ce să spun ? murmură ea.

— Că mă dorești.

Ea clătină din cap.

— Nu ! Eu... nu...

— Minți ! îi tăie el vorba. Promisiunile mele sunt fără acoperire când plăcerea pe care o simți este ceea ce dorești cu intensitate. Suntem numai noi doi, izolați de lume, în același pat, dorindu-ne unul pe celălalt. Ce mai contează promisiunile ? Mai pot să le țin în acest moment ?

Ea nu mai avu timp să protesteze, căci el îi prinse sfârcul sânului cu buzele, frământându-l, până ce ea scoase un suspin lung și-și înfipse mâinile în părul lui. După ce-i mângâie și celălalt sfârc, gura lui coborî pe pântecele cald, întețindu-și sărutările. Mâinile lui o mângâiară pe coapse, apoi pe pulpe și pe pielea sensibilă din jurul sexului.

Trupul ei ardea ca o flacără și se răsucea în pat, murmurând numele lui Simon. El se urcă peste ea, cuprinzând-o în brațe.

— Ușurel, roșcato, ușurel.

Ea se agăță de gâtul lui și-și înfipse unghiile în spatele lui. Simon o sărută, apoi o întrebă gâfâind :

— Acum mă dorești ?

— Da, Simon, te rog, murmură ea. Te rog...

Sărutul lui deveni mai pasionat și mai ațâțător. Ea gemu, oferindu-i-se fără reținere.

— Și eu te doresc, murmură el, apucând-o cu mâinile de coapse. Cu un efort neașteptat, el pătrunse în ea. Meg scoase un țipăt de durere și se încordă când el începu să se miște în ea. Meg se uită în ochii lui și văzu că era surprins de faptul că era virgină. Instinctiv, ea se destinse și fremătă la mișcările lui. Durerea de la început se transformase într-o plăcere care creștea cu fiecare clipă, până când totul explodă în mii de senzații neobișnuite și liniștitoare.

Mult timp rămase fără grai, lipită de trupul lui asudat, care părea o ancoră înfiptă în carnea ei. Deliciile care urmară fură neasemuite, fierbinți și pătrunzătoare. Meg tresărea mulțumită, ținându-și pleoapele închise și adormi fericită în brațele lui Simon, care respira ușor. După câteva minute, ea se trezi și se răsuci pe o parte. El o prinse de bărbie și-i înălță capul, obligând-o să-l privească în ochi.

— Afurisit să fiu dacă am știut ! șopti el. Nu m-am așteptat, Margaret, să fii fecioară la douăzeci și patru de ani !

La început, el îi spusese Margaret și ea își aduse aminte de momentele petrecute în Florida, momente care-și găsiseră împlinirea într-o casă de pe vârful unui munte din Colorado. Meg nu găsi altă replică decât una sfidătoare :

— Să nu-mi spui că ai remuşcări !

El tăcu câteva secunde, apoi spuse pe un ton grav :

— Nu am nici una. Mă gândesc la mai multe lucruri acum, dar prefer să le păstrez pentru mine și să nu-ţi pun prea multe întrebări. Vreau numai să-mi satisfaci o curiozitate. Cum l-ai făcut pe Tony să fie înnebunit după tine dacă nu ţi-ai pierdut virginitatea ?

Meg ripostă pe un ton ironic :

— Tu trebuie să dai răspunsul. Doar le ştii pe toate.

Simon zâmbi răutăcios.

— Am impresia că ai prostit-o pe Barbara, susţinând că ai făcut dragoste cu soţul ei. Nu-l înţeleg însă pe Tony, care ajunsese o cârpă în mâna ta. Cumnatul meu era un bărbat care mergea direct la ţintă și nu-l văd suspinând în taină fără să se fi bucurat de farmecele tale.

Meg înălţă mâna să-l pălmuiască, dar el o prinse de încheietură.

— M-am înşelat în privinţa caracterului tău, recunoscu el, spăşit. Am crezut că eşti ca fetele leneșe și fâșnețe care-l înnebunesc pe Tony şi am plănuit să mă răzbun pe tine punându-te la treabă și privându-te de toate atracţiile civilizaţiei. Tu n-ai protestat deloc când ţi-am propus să petrecem luna de miere în creierul munţilor, ba chiar erai curioasă să vezi cum arată o casă veche, nelocuită de atâţia ani. Recunosc că am greşit. Trebuie să mă gândesc cum să mă port pe viitor. Nu se poate să nu găsesc o cale pentru a-ţi încălzi inima de piatră.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Niciodată n-ai ajuns la inima mea, Simon Egan ! rosti ea pe un ton amar. Dacă tot ai pomenit de o inimă de piatră, atunci află că ea îți aparține ! Ai putea fi acuzat de răpire și de viol...

— Care viol ? Draga mea, am auzit cu urechile mele că mă rugai să fac dragoste. De fapt, acesta este răspunsul pe care-l căutam.

Simon se ridică într-un cot și spuse cu voce șireată :

— Întotdeauna, a doua oară este mai bine.

Meg nu avu timp să scoată o vorbă, căci gura lui îi pecetlui buzele într-un sărut drăgăstos.

CAPITOLUL VIII

Când se trezi a doua zi dimineaţa, Meg observă că era singură în odaie, dar perna de lângă ea purta urma capului lui Simon, amintindu-i ce se întâmplase în seara trecută. Se dădu jos din pat, tremurând. Amănuntele nopţii de dragoste îi reveniră în memorie. Simon o iubise încă o dată şi o forţase să exclame că-l doreşte în momentul când dorinţa ajunsese la paroxism. Obrajii ei se colorară la gândul că vocea lui răguşită o obligase să se supună poruncilor de parcă ar fi fost o sclavă. A doua oară se iubiseră ca nişte nebuni, iar flacăra pasiunii îi arsese tot corpul. În loc să se trezească în braţele lui, Simon o părăsise în zori, nedorind să dea ochii cu cea pe care o iubise.

Foamea o făcu să se îmbrace într-o clipă. Bineînţeles că focul din soba de bucătărie se stinsese însă ea reuşi să-l reaprindă şi în curând căldura binefăcătoare se răspândi în cameră. După ce făcu cafea, puse într-o tigaie ouă şi şuncă. Simon apăru peste câteva minute, proaspăt ras, răspândind o aromă discretă de loţiune exotică. Imaginile din seara trecută, când el o sărutase cu pasiune, se învălmăşeau în mintea ei cu o intensitate care-o descumpăni.

— Vrei să guști ceva ? o întrebă el cu voce reținută.

— Dacă te îndepărtezi de sobă voi putea să termin micul dejun, spuse ea stânjenită. Este sarcina mea, nu ?

Simon nu dădu atenție vorbelor ei.

— Stai jos, îi porunci el punând cafetiera pe masă.

Meg se așeză pe scaun și turnă cafea în cești.

Simon luă tigaia de pe plită și puse conținutul în două farfurii, apoi luă loc pe scaunul din fața ei. Încet, el puse două felii de pâine la prăjit

În bucătărie domnea o tăcere nefirească, nici unul dintre ei nedorind să pronunțe vreun cuvânt. Meg mâncă privind în farfurie, însă el părea calm și nepăsător.

Simon termină primul de mâncat și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de speteaza scaunului.

— De ce te-ai bosumflat ? Ai ceva împotriva mea pentru că te-am făcut să recunoști că ții la mine ?

Meg nu răspunse și el continuă pe un ton detașat :

— M-am simțit minunat aseară.

Meg nu-și ridică capul din farfurie. Cât de ușor tratează el o problemă importantă din viața ei ! Auzi, i-a plăcut să facă dragoste ! Așa știa el să-și exprime sentimentele ? Ca scriitor, Simon ar fi putut găsi alte cuvinte, mai alese, pentru a exprima ceea ce simțise noaptea trecută. Se vedea clar că el considera dăruirea ei ca pe un accident neplăcut. Se gândi să-i arunce cafeaua în obraz, dar gândul că el abia aștepta un motiv de scandal o împiedică să-și ducă la bun-sfârșit impulsul ini-

ţial. Cea mai bună atitudine era să se prefacă indiferentă la remarcile lui sarcastice.

Simon zâmbi ironic remarcând eforturile ei de a-şi păstra stăpânirea de sine. El remarcase şi gestul ei nervos cu care apucase ceaşca de cafea şi-i ghicise intenţiile. Cu o voce stăpânită, o întrebă :

— Unde ai găsit rachetele ?

Ea se uită mânioasă la el, dar se hotărî să spună adevărul.

— În pod.

Simon rânji amuzat.

— Nu am cercetat podul. Ce se mai găseşte acolo ?

Ea îndrăzni să-şi ridice privirile spre el.

— O pereche de schiuri.

— Mă bucur că n-ai îndrăznit să te atingi de schiuri, afirmă el pe un ton glumeţ. Vrei să te învăţ să schiezi ?

Meg se albi la faţă.

— Vrei să fii instructorul meu de schi ?

— Da, bineînţeles că vreau.

Meg se uită bănuitoare la el.

— Nu ţi-e teamă că am să fug de aici dacă învăţ să schiez ?

— Absolut deloc. Până vei şti să foloseşti schiurile, va trece multă vreme. De fapt, tu nu ai de gând să mă părăseşti. Acum sunt sigur că nu vrei să te desparţi de mine.

— De ce eşti aşa de sigur ? se miră ea.

— Am hotărât să te veghez zi şi noapte. Mi-am mutat maşina de scris în sufragerie, astfel că nu poţi face nici o mişcare fără să ştiu eu. Am pus în funcţiune instalaţia de încălzit, aşa că nu

este nevoie să sparg lemne în hambar. De fapt, am făcut o provizie care să ajungă până când plecăm de aici. Voi fi ocupat doar cu scrisul romanului, dar voi fi cu ochii pe tine. Uşa de la intrare va fi în permanenţă închisă, pentru a te împiedica să faci o încercare sortită eşecului încă din faşă. Mai ai alte nelămuriri ?

Meg înălță din umeri înmărmurită.

— A, da, am uitat un lucru, adăugă el mândru. De astăzi vom dormi în aceeași cameră.

Ea se împotrivi, indignată :

— Nu, nu se poate ! Nu poți... Nu vreau să dorm cu tine. Nu pot uita că m-ai amenințat că mă pedepsești !

Simon surâse amuzat.

— Nu mă pot pedepsi pe mine însumi !

— Nu te pot ierta pentru ceea ce s-a întâmplat ! Te voi urî tot restul vieţii !

— Mi-ai mai spus asta. Ai început să mă plictisești cu aceeaşi frază repetată la nesfârşit. Până când va veni primăvara, vei avea altă părere despre mine.

— Ce vrei să spui ? se sperie ea.

— Linia de demarcaţie dintre ură și iubire este foarte fină. Acum am învăţat cum să te fac să torci, pisicuţa mea. În felul acesta, răzbunarea mea este mult mai plăcută.

Meg simți că inima îi tresare speriată.

— Ai înnebunit ! exclamă ea. Da... dacă ai o asemenea părere despre iubire, mă văd nevoită să îți repet că nu vreau să te mai atingi de mine.

— În noaptea asta vom vedea dacă îmbrățișările mele nu au nici o valoare, se răsti el, ro-

tindu-și ochii în cap. Fii atentă să nu îndrăznești să mă oprești. Te-am auzit de două ori că mă implorai să te iubesc, așa că nu trebuie să te mai prefaci. Știu foarte bine ce dorești de la mine.

Meg își trase răsuflarea.

— Să nu crezi că sunt o ipocrită !

— Nici vorbă de așa ceva, doar te cunosc foarte bine. Ți-ai pierdut sângele rece când trupul tău a reacționat la mângâierile mele. Roșcato, adăugă el surâzând, corpul tău a fost o vioară pe arcușul meu. Da, da, o vioară.

Ea se ridică brusc și începu să spele vasele tremurând de indignare.

— Discuția asta nu are nici un sens, afirmă ea, stând cu spatele la Simon.

— Dacă așa crezi tu, o ironiză el.

— Parcă te-ai oferit să mă înveți să schiez ? îi reaminti ea.

— Ah, da, oricând, draga mea. Tot mai plănuiești să fugi de mine ? spuse el pe un ton zeflemitor.

Meg spumega de furie. Războiul dintre ei luase o turnură periculoasă. Nici cea mai mică dorință nu-i era considerată nevinovată.

Spre surprinderea ei, lecțiile de schi începură imediat și se desfășurară fără incidente. Simon renunțase la ironiile obișnuite și ea se bucura că o tratează așa cum se comportase la început când o cunoscuse în Florida. Se vedea că el se bucură de compania ei. După câteva lecții, ea începu să schieze destul de bine, dar asta nu-l bucura pe Simon care-o îndemna să se întoarcă mai repede acasă.

— Trebuie să ne grăbim, altfel vom ajunge pe întuneric, ceea ce ne va împiedica să ne odihnim.

Pe drumul de întoarcere, îi arătă urmele lăsate de cerbi pe zăpadă.

— Sunt niște animale curioase. Se apropie de casa noastră, dar nu îndrăznesc să treacă de gard. Tu semeni mult cu o ciută. Ești tot atât de speriată ca ea. Cerbii și căprioarele cutreieră munții fără să se teamă de om. De aceea, bunicul dorea ca pădurea să nu fie tăiată, susținând că natura nu trebuie să fie distrusă de civilizația umană. Bunicul a fost un pionier al ecologiștilor de astăzi. Când tatăl meu și-a prezentat proiectul unei stațiuni montane cu pârtii de schi, teleferic, hoteluri, în valoare de un milion de dolari, bunicul s-a împotrivit cu înverșunare, lăsându-mi mie casa. Tatăl meu s-a supărat și n-a mai vorbit cu părinții săi, pentru că bunica era de părerea bunicului.

— De aceea scrii sub pseudonimul Egan ?

— Nu, deși tot tata m-a sfătuit să iau un pseudonim. El s-a arătat neînțelegător față de dorința mea de a deveni scriitor și m-a trimis la un liceu economic. Recunosc că tata a fost o persoană autoritară.

— Asta înseamnă că semeni cu el, remarcă Meg, supărată.

— Nu-i adevărat, spuse Simon enervat. Niciodată n-aș fi un tiran în familie, obligându-mi copilul să facă numai ce vreau eu. Din fericire, bunica mi-a luat apărarea și mi-a spus că pot locui în această casă atâta timp cât vreau. Aici am scris primul roman, într-o iarnă, când mi-am gătit singur. Asta s-a întâmplat cu zece ani în urmă.

Bunica a murit primăvara, după ce am terminat cartea.

Meg își aminti că romanul lui avusese un succes extraordinar. Fusese un debut strălucit pentru un tânăr de douăzeci și cinci de ani. Filmul care a fost făcut după carte cunoscuse un succes extraordinar, fiind transmis și azi la televiziune.

În zilele următoare, cei doi păstrară un armistițiu fragil. Atmosfera dintre ei se mai destinsese, deși nu reveniseră la înțelegere și armonie.

Simon mutase mașina de scris în sufragerie, păstrând ușa de la dormitorul său deschisă, în afară de momentele când asculta radioul. El încerca în fiecare zi să ia legătura cu Brennan's Pass, dar linia telefonică era încă deranjată. Meg remarcase că aparatul era ținut în șifonier, dar ea nu reușise să se apropie de el fără să fie observată de Simon. Ar fi vrut să-i mulțumească lui Chris că o salvase de la îngheț.

Zilele își urmau cursul monoton, iar ea nu mai nutrea speranța de a putea părăsi casa până la primăvară. Uneori, între ea și Simon aveau loc discuții aprinse, dar erau și momente mai destinse, când el se declara de acord cu proiectele ei. Ideea de a confecționa o canadiană îl amuză pe Simon care-i povesti întâmplări din viața bunicilor lui, care ar putea s-o inspire pentru scenele pe care le picta.

Dacă în cursul zilei ei se comportau cât se poate de firesc, noaptea patul devenea un câmp de bătaie. Simon utiliza cele mai neaşteptate metode ca să-i învingă rezistența. Uneori era de ajuns un simplu sărut şi ea se lipea de trupul lui, arzând de dorința de a face dragoste. Alteori, el căuta s-o umilească rănindu-i mândria. Meg se stăpânea cu greu să nu plângă, impunându-şi să nu-i dea satisfacție soțului ei.

— Te rog, Simon, nu pot să spun mereu că...

El murmura la urechile ei, cu o voce răguşită :

— Dar eu te doresc, roşcato !

— Te... te doresc. Vreau să facem dragoste, rostea ea în culmea pasiunii.

— Încă o dată, îi cerea el, după ce o sărutase pătimaş pe pielea fină a gâtului.

— Te rog, Simon, nu !

— Ba da. Vreau să te aud din nou. Pentru prima oară în viața ta simți o emoție adâncă. De ce-ți ascunzi simțămintele ? Mă doreşti tot atât de tare pe cât te doresc eu.

— Nu este numai o dorință trupească, şoptea ea îndurerată. Nu ştiu ce este, dar nu este o poftă carnală.

— Cu siguranță nu este vorba de iubire, replica el în bătaie de joc.

Meg simțea că toată dragostea pe care o avusese pentru el se transformase într-o suferință fără margini.

— Bine, atunci este numai o poftă carnală ! izbucnea ea la capătul puterilor. Asta vrei să auzi din partea mea ?

Ea încercase să se dea jos din pat, dar el o prinsese de mâini şi o mângâiase până când se

lăsase în voia dorinței care-i ardea trupul. El o posedase pătimaș, de parcă ar fi vrut să-i dovedească un lucru de care nu era prea convins.

Crăciunul se apropia. Ninsese din nou și fulgii se izbeau de ferestre cu putere, dar în dormitorul ei focul duduia în cămin, răspândind o căldură plăcută. Simon făcu o pauză din scris și ascultă muzică la radio în timp ce Meg lucra la canadiană. Când li se făcea foame, unul dintre ei cobora la bucătărie și aducea mâncarea pe o tavă în dormitor. Meg stătea majoritatea timpului în pijama, iar el își punea un halat de casă. Uneori nu mai purtau nimic, făcând dragoste cu tandrețe. Meg era mai fericită ca oricând.

Era din nou îndrăgostită de Simon, sau probabil că iubirea ei nu se stinsese niciodată. Din când în când își aducea aminte că el se jurase să se răzbune pe ea și o tristețe posacă îi cuprindea sufletul la gândul că el ar putea s-o facă să mărturisească în brațele lui că-l iubește. La insistențele lui de a vorbi, ea prefera să se lipească de el, lăsând trupul să vorbească în locul ei. Nu-i spunea Simon mereu că pofta trupească o apropia de el ?

Cu o zi înainte de ajunul Crăciunului, colindele de la radio îl surprinseseră pe Simon, și Meg îi confirmă că venise Sărbătoarea Nașterii Domnului.

— Ai dreptate, spuse el, uitându-se în calendar. Vrei un brad ?

— Desigur, murmură ea.

— Atunci mă duc în pădure să aleg unul. Așa este obiceiul.

Vântul sufla cu putere și Simon avea promoroacă în jurul gurii când se întoarse cu bradul în mână. Meg scoase un curcan din congelator și pregăti o plăcintă cu dovleac. Seara, ei ornară pomul cu ghirlande colorate și folii de aluminiu. Simon rămase în sufragerie după ce ea se duse la culcare, pretextând că are ceva de scris; dar, a doua zi dimineața, o surprinse plăcut pe Meg, oferindu-i o păpușică din lemn, pe care-o cioplise din tulpina bradului.

— I-am pus fustiță și am lăcuit-o, mărturisi el. Îmi amintesc că bunica mea obișnuia să le atârne de un cui.

El nu spuse nimic de cadoul pe care ea i-l făcuse și Meg se întrebă dacă el se căina pentru că nu-i dăruise nimic în ziua nunții.

Spre sfârșitul lunii ianuarie, gerul se înteți. Temperatura scăzu sub zero grade și Simon avea grijă ca focul din cămin să nu se stingă. Deși nu-i povestea unde ajunsese cu romanul, Meg presimțea că soțul ei se apropia de finalul cărții și că relația dintre ei se va schimba în rău. Între timp, ea desenase câteva scene din viața bunicii lui și schițase pe pânză o întâmplare din copilăria ei.

După o săptămână, vremea se încălzi ușor și ieșiră din casă să se plimbe. Simon înfipsese pomul de Crăciun în zăpadă lângă șopron și se amuza aruncând cu bulgări în el. Meg râdea ori de câte ori Simon nimerea tulpina bradului. Din șopron ieși o marmotă, pierzându-se repede în pădure. Meg rămase încântată de salturile mlădioase ale animalului.

Când se întoarseră în casă, Simon o conduse în sufragerie. Încăperea arăta schimbată : perdelele şi draperiile din pluş roşu se armonizau cu covoraşul pe care Simon îl coborâse din pod, iar focul din cămin încălzise pereţii reci care-o înspăimântaseră în ziua nunţii. Simon o dezbrăcă fără grabă, admirându-i formele zvelte care reflectau umbrele flăcărilor din vatră. O sărută pe tot corpul, apoi pe ochi şi pe frunte. Mâinile lui îi dezmierdau pielea catifelată. Părul ei era revărsat pe umeri, lucind ca jarul, iar ochii verzi aruncau scântei ca ochii pisicii.

— Dezbracă-mă, îi ordonă el, gâfâind.

Ea se supuse ruşinată, cu mâinile tremurătoare şi îmbujorată în obraji.

— Eşti o vrăjitoare, draga mea. Ai ochi alunecoşi şi priviri învăluitoare. Ştii, scumpa mea, ce emoţie îmi provoci când te privesc ?

El o îmbrăţişă cu pasiune şi o lungi pe covoraşul din faţa căminului. Sărutările lui erau gingaşe şi-i trezeau fiori de plăcere. Vorbele lui o înduioşară. Pentru prima oară, ea îndrăzni să-l mângâie fără să se ruşineze, sărutându-l apăsat pe gură, pe gât şi pe ochi. Degetele ei alunecară prin păr apoi se plimbară pe pieptul lui robust, iar sărutările erau însoţite de alintări pline de voluptate. Simon o îmbrăţişă strâns, pătrunzând în ea uşor, ducând-o pe creasta valurilor plăcerii. Ea îl dezmierdă pe păr şi, uitându-se în ochii lui, exclamă jubilând :

— Te iubesc, Simon !

Regretă imediat că lăsase să-i scape această mărturie. Simon nu spuse nimic, de parcă n-ar fi auzit cuvintele ei şi luă o pătură cu care acoperi trupurile lor. Ea era atât de obosită încât

ațipi imediat în brațele lui. Când se trezi, Simon dispăruse. Auzi vocea lui în dormitor, vorbind la microfonul stației pentru a stabili o legătură cu orașul. În fiecare zi, el se străduia zadarnic să ia legătura cu stația din Denver. Își aminti de vorbele sale și-și spuse că făcuse o greșeală. Tot ce fusese frumos între ei se risipise. Ridicându-se în picioare, se îmbrăcă în grabă. Simon se întoarse peste câteva clipe și se așeză la masa de lucru, fără să se uite la ea.

Meg urcă în dormitor, întrebându-se de ce devenise el atât de morocănos. Deși spusese adevărul, nu avea pretenția ca soțul ei să-și schimbe atitudinea față de ea, ci doar să-i arate că atracția fizică nu este singurul lucru care o ține legată de el. Rostise cuvintele din inimă, dorind să-i ofere o mărturisire sinceră, care să-l bucure.

Nu era atât de naivă încât să se aștepte la căldură sufletească din partea lui, dar atitudinea lui ostilă o descumpăni mai mult decât se așteptase. Simon stătu toată ziua în fața mașinii de scris și schimbase doar câteva vorbe la masă. Atmosfera de liniște și înțelegere se risipise ca fumul în vânt. El afișa o politețe rece și o indiferență sfidătoare.

Meg urcă în dormitor și se culcă singură. Când se trezi în zori, fără ca el să fie alături de ea, își dădu seama că între ei totul se terminase. Fără să vrea, îi oferise o victorie ușoară.

Mărturisindu-i că-l dorește carnal, ea nu-l mulțumise și el căutase s-o rănească și s-o umilească. Destăinuindu-și iubirea, îi oferise ocazia de a-și bate joc de sentimentele ei.

În ciuda disprețului soțului ei, Meg repurtase o victorie asupra slăbiciunii de care dăduse dovadă

în trecut. Înainte obișnuia să sufere în tăcere, dar acum rănile sufletești îi dădeau putere să înfrunte viața. Chinurile de odinioară îi pustiiseră inima, însă frământările din prezent îi dovediseră că se maturizase. Nu regreta deloc că-l iubește. Dragostea o făcuse mai bună, dorind ca și el să-și regăsească echilibrul sufletesc.

Simon își petrecu următoarele două zile lucrând cu febrilitate ca să termine cartea. Meg știa că o dată ce va scrie sfârșitul romanului, va fi gata să părăsească muntele și să ajungă în oraș, unde va divorța de ea.

Dimineața următoare, Meg fu trezită de uruitul unui motor. Sărind din pat, se apropie de fereastră și observă un scuter de zăpadă oprindu-se lângă ușa de la intrare. În grabă, își puse un halat și, cu picioarele în papuci, se repezi pe scară. Din păcate, ușa era închisă. Se duse la fereastra din hol și-l zări pe Simon stând de vorbă cu doi străini, și întinzându-le un pachet. Înțelese că era manuscrisul cărții. Conducătorul porni motorul, iar cealaltă persoană, o femeie, se aruncă de gâtul lui Simon.

Când scuterul de zăpadă se îndepărtă, Simon luă valiza musafirei și se îndreptară spre casă. În fața ușii, musafira își scoase căciulița, revărsându-și pletele blonde, apoi își scoase ochelarii mari. Era Carol !

CAPITOLUL IX

Carol intră în hol, râzând și glumind cu Simon. Sora ei vitregă arăta minunat în costumul de schi, de parcă ar fi făcut reclamă unei agenții elvețiene de turism. Zăpada de pe umeri și roșeața din obraji îi sporeau farmecul. Când o zări pe Meg, Carol scoase un strigăt de bucurie, îmbrățișând-o cu căldură.

— Oh, Meg, draga mea, ce fericită sunt că te revăd ! Ți-am dus dorul ! Am crezut că nu te voi mai vedea vreodată !

Carol făcu un pas înapoi, ștergându-și câteva lacrimi, apoi chicoti, privindu-l pe Simon.

— Iartă-mă dacă m-am purtat ca o fetiță, dar nu m-am putut abține. Oh, Meg, ce fantastică este zăpada ! M-am bătut cu bulgări de zăpadă ca un copil. Este prima dată când vin în Colorado. Totul este alb și atât de frumos ! Peisajul din jur te face să te simți atât de bine !

Meg își dădu seama că sora ei vorbește astfel pentru a-l impresiona pe Simon. De fapt, Carol fusese întotdeauna cochetă și atrăsese privirile bărbaților. Meg se uită cu coada ochiului la Simon și surâsul care înflorea pe buzele lui îi îngheță inima.

— Cum ai venit aici ?

— Simon m-a chemat, răspunse Carol care întoarse capul spre Simon, așteptând ca el să ofere explicații mai amănunțite. El o ajută să-și scoată canadiana de schi și Meg observă că sora ei purta un pulovăr de mohair care-i punea în evidență sânii tari și obraznici. Carol își scutură pletele blonde proaspăt coafate. Meg remarcă nuanța rujului care se armoniza cu părul și discreția fardului. Carol radia de sănătate și poftă de viață.

— Domnul Selby m-a găsit, continuă ea, văzând că Simon nu zice nimic. Simon l-a trimis după mine.

Carol zâmbi lung, privindu-l pe Simon în ochi.

— Sper că nu te superi că ți-am spus Simon. Prietenul tău, Sam, a fost vorbăreț și mi-a povestit multe lucruri despre tine, încât am senzația că te cunosc deja.

— Sam ?! exclamă mirată Meg. Cine e Sam ?

— Sam Mc Kay este avocatul meu, o informă Simon. Nu l-ai întâlnit până acum. Sam n-a putut veni la nuntă, adăugă el cu privirea îndreptată spre Carol.

— El m-a adus aici, ciripi Carol, făcându-i ochi dulci lui Simon.

Meg simți că prezența ei este stânjenitoare și făcu un pas spre scară, dar Simon o prinse de braț.

— Vrei să pui cearșafuri noi în patul lui Carol ? o rugă el pe un ton rece.

— Nu-i nevoie să te deranjezi, zise Carol privind-o. Le pun eu, adăugă îndreptându-se spre scară. Nu vreau ca altcineva să facă treaba mea. Sam mi-a spus, i se adresă lui Simon, că ai tăiat

lemne și ai făcut focul. Mi se pare un lucru extraordinar ! Abia aștept să ies afară în zăpadă și să tai lemne. Poate că nu mă pricep prea bine, dar Meg este aici și-ți va confirma faptul că-mi place să fac curat în casă ! Este un fleac să-mi fac patul.

Meg nu spuse nimic și urcă scara, urmată de Carol. Simon urca după ele, ducând valiza lui Carol. Meg scoase din dulap cearșafurile și fețele de pernă. Neputând ajunge la pături, ea se mulțumi să ducă lenjeria de pat în celălalt dormitor care era cam rece și nu arăta deloc îngrijit fără perdele și covor.

De ce o chemase Simon pe sora ei vitregă ? Să-i amplifice pedeapsa ? Brusc, simți că o ia cu leșin și se sprijini de masă ca să nu cadă. Făcând un efort deznădăjduit, își spuse că trebuie să rămână calmă. Seara trecută ea reușise să transforme umilința într-o victorie asupra propriei slăbiciuni. Acum trebuia să nu dea atenție prezenței lui Carol și nici intențiilor lui Simon. Nimeni nu putea să-i facă vreun rău. Suferise prea mult pentru a se lăsa din nou călcată în picioare. Durerea de stomac o făcu să se clatine. Uitându-se în oglindă, văzu că era palidă. Trăsăturile ei regulate erau crispate. Deși nu folosea ruj sau fard, înfățișarea ei era încă drăguță. Bineînțeles că nu putea să se compare cu frumusețea răvășitoare a lui Carol.

Stăpânindu-și crampele stomacale, își aranjă părul. Cineva bătu la ușă și peste o clipă, în odaie apăru Carol.

— Meg, știu că ești supărată pe mine, dar...

— Nu consider că am căderea să judec faptele tale, îi taie Meg vorba. Vreau numai să-mi spui, pentru ce ai venit aici ?

— Nu ştii ? se miră Carol.

— Crezi că am dorit să te revăd, după tot răul pe care mi l-ai făcut ? o întrebă pe un ton tăios.

Carol dădu din umeri.

— Bineînţeles că nu, recunoscu ea. Ce puteam să fac când Selby a venit după mine, spunându-mi că te-ai măritat şi că soţul tău l-a angajat să mă caute ? Fireşte că am crezut că tu voiai să mă vezi şi am sosit la Denver însoţită de Selby. El m-a prezentat lui Sam Mc Kay care mi-a cumpărat o mulţime de haine de iarnă şi... A, da, tot el mi-a spus că te-ai măritat cu Simon Egan. La început numele acesta nu mi-a spus nimic, fiindcă nu prea citesc, se scuză ea zâmbind, dar pe urmă, când Sam mi-a dat câteva titluri de filme făcute după cărţile lui Simon, am avut impresia că tu l-ai rugat pe soţul tău să mă caute ! Nimeni nu mi-a spus că tu n-ai nici un amestec în această privinţă. Abia când am sosit aici şi am văzut mutra ta mirată, mi-am dat seama că nu ştii nimic.

— Bine, să zicem că ai crezut că a fost ideea mea să te invit aici, spuse ea, punând peria de păr pe măsuţă. Acum ştii adevărul : soţul meu te-a chemat. Nu vreau să stai aici, Carol ! Şterge-o cât mai repede. Nu poţi să-i mărturiseşti lui Simon ce ai făcut...

— Meg, nu pot să plec. N-am unde să mă duc. Când Selby a dat de mine, mă aflam într-o situaţie disperată. L-am părăsit pe Kit, de fapt el mi-a

dat papucii. Mi-a spus că nu fac nimic toată ziua și că s-a săturat de mofturile mele.

— Nu-i adevărat că faci mofturi ?

Carol își plecă privirile și nu răspunse la întrebare.

— Oh, Meg, am sperat să nu fii atât de aspră. De ce nu mă ierți pentru ce s-a întâmplat ? Am fost înspăimântată și mi-am pierdut capul. La cine voiai să apelez ? La urma urmei, **suntem** surori. Mă bucur că ți-ai găsit fericirea și știu că eu am contribuit la ea, pentru că te-am lăsat singură. Îți amintești, nu ? Ți-am spus că nu trebuie să-ți sacrifici viața pentru mine și că n-am să-ți mai fiu o povară ! Deîndată ce ai scăpat de grija mea, ți-ai găsit un soț și... Toate realizările tale se datorează faptului că eu nu te-am mai stânjenit. Te-am căutat **peste tot** pentru a-ți cere iertare că ți-am făcut o mie de necazuri. Când Selby m-a găsit, nu mai aveam un ban în buzunar.

— Nu se vede că ai suferit, spuse Meg pe un ton de reproș.

— Asta se datorează talentului fetelor de la Salonul de cosmetică din Denver, se destăinui Carol. Tot ce am pe mine și în valiză se datorează soțului tău ! Sam mi-a luat o carte de credit pe numele meu... și n-am putut protesta când Selby mi-a spus că vom veni aici. Kit a vândut toate lucrurile mele pentru a-mi cumpăra medicamente ! Am suferit un șoc, Meg ! Accidentul m-a scos din minți ! Nu mai puteam să dorm nopțile. A fost îngrozitor ! Am trecut printr-o experiență dureroasă. Meg, **nu poți** să mă dai afară ! Kit se droga și m-a aruncat în stradă.

Meg se uită descumpănită la Carol, știind că aceasta minte pe jumătate. Se putea ca sora ei să fi îndurat multe din partea lui Kit, dar Carol știuse de la început că el se droga. Imediat ce el a dat-o afară din casă, Carol s-a gândit să ceară adăpost la sora ei. Nu pentru iertare o căutase, ci pentru bani. Temerile sale se datorau minciunilor pe care Carol i le va îndruga lui Simon. N-ar fi trebuit s-o aducă aici, pentru că mai devreme sau mai târziu, Carol își va da în petec, neputând să joace prea mult rolul de nevinovată. Temperamentul ei o va îndemna să se lingușească pe lângă el ca o pisicuță, căutând să profite de banii lui. Într-un fel, se gândi Meg, Simon își merită soarta : dacă n-o crezuse pe ea când îi spusese adevărul, acum n-are decât să suporte minciunile lui Carol.

— Bine, Carol, spuse cu voce tare, poți să stai !

— Îți mulțumesc, draga mea, deși doar Simon poate să hotărască dacă trebuie să plec de aici. El m-a invitat, îi aminti Carol.

Avertismentul ei era o zgârietură de pisicuță dar era, totuși, o provocare. Carol se pregătea deja să-l seducă pe Simon.

Meg observă că sora ei vitregă își pusese niște pantofi aurii cu tocuri înalte, în ton cu părul frumos coafat.

— Carol, cred că te vei ține de cuvânt !

Sora ei îi aruncă o privire mirată.

— Mă refer la pat. Te învăț cum să faci focul.

— Firește că voi avea grijă de tot, afirmă Carol indignată.

Meg surâse amar, amintindu-și că sora ei obișnuia să utilizeze cuvântul firește când nu era

crezută de altcineva. Afirmația ei voia să însemne că va găti și va face curat în cameră, chiar dacă are pantofi cu tocuri înalte și pulovăr de mohair. Carol părea nevinovăția întruchipată, fără să aibă intenția de a-i seduce soțul. Se prea poate ca ea să se supună ordinelor lui Simon. Acesta se aștepta ca ea să fie gospodină și modestă. Dumnezeu știe cum se va descurca, pentru că nu făcuse niciodată patul și nu spălase o farfurie în viața ei. Cât despre gătit, nici vorbă. Dacă Meg nu avea timp să pregătească masa, Carol prefera să mănânce doar sandvișuri toată ziua. Meg începuse să-l cunoască pe Simon și știa că apreciază o mâncare gustoasă. Abia acum va afla el cât prețuiește soția lui, pentru că Meg era ferm hotărâtă s-o lase pe Carol să gătească. Avea de gând să facă ordine în camera ei și să gătească numai pentru sine !

Meg se duse în baie și remarcă dezordinea pe care-o lăsase Carol. Trusa de machiaj era deschisă; pieptenele și periile aveau fire de păr, și pe etajera de deasupra lavoarului un șervețel cu urme de ruj rămăsese ca o amintire a trecerii surorii sale prin această încăpere. Peste o zi sau două, hainele și prosoapele ude ale lui Carol vor fi împrăștiate peste tot. Simon va reacționa, nu se poate să nu fie dezamăgit de comportarea lui Carol ! Cât de mult se străduise ea s-o învețe pe Carol să fie ordonată, și nu reușise decât să-i atragă reproșurile că o bate la cap cu ordinea și curățenia. Meg zâmbi, gândindu-se ce surpriză îl așteaptă pe Simon, și coborî la bucătărie.

Soțul ei se afla la masă și sorbea din cafeaua fierbinte.

— Vrei să mănânci ceva ? îl întrebă ea.

— Este prea târziu pentru micul dejun. Se apropie prânzul, spuse el pe un ton rece. De ce eşti nesuferită ? Nu puteai să fii mai drăguţă cu sora ta ? Ştiu, ştiu, adăugă el văzând că ea deschide gura, că nu este sora ta bună. De ce eşti o soră vitregă afurisită ? Parcă eşti sora cea rea din „Cenuşăreasa“.

Meg se abţinu să riposteze şi se duse să ia o friptură din congelator, punând carnea în chiuvetă să se dezgheţe. Mâinile îi tremurau îngrozitor, iar atitudinea lui indiferentă o irita mai mult ca oricând.

— Nu vreau ca sora mea să stea aici, spuse cu voce hotărâtă.

Simon îşi ridică ochii spre ea cu o înfăţişare mânioasă.

— Este clar că n-o suporţi, spuse el cu voce gravă, dar tu m-ai făcut s-o chem. Ştii unde a găsit-o Selby, sau nici nu-ţi pasă ? Făcea trotuarul la Miami ! Nu avea adăpost şi-şi oferea trupul pentru a trăi. La vârsta ei, îţi dai seama ?

— Carol mi-a spus că a fost alungată de Kit.

— Numai atât ţi-a mărturisit ? se interesă el mirat. Ce indiferentă eşti faţă de biata fată ! Nu din cauza ta i s-au întâmplat toate nenorocirile ?

Meg se uită la carnea îngheţată bocnă. Nu avea nici o şansă să-i facă o friptură lui Simon. Până când se va face friptura la foc mic, va mai trece ceva timp şi în momentul acela se simţea atât de rău încât nu putea supraveghea tigaia. Simon va refuza să gătească, iar Carol nu ştie să facă nimic. Luă carnea şi o puse înapoi în con-

gelator. Simon o urmări cu privirile și exclamă iritat :

— N-ai auzit ce ți-am spus ? Știi că bărbatul la care stătea Carol se droghează ?

Meg înălță din umeri.

— Ea a vrut să plece cu Kit.

— Tot ce se poate. Nu cred că minți atunci când se pot găsi probe pentru a dovedi ceea ce susțin. Tu ai împins-o să plece de acasă. Carol n-a mai putut suporta să stea cu tine, după ce a aflat de moartea Barbarei și de rolul tău în această afacere murdară !

Meg se întoarse și-l privi năucită.

— Oh, urmă el ridicând tonul, am vorbit cu Selby și Sam. Sam mi-a spus prin stație, seara trecută, că Selby și el au fost neplăcut impresionați când Carol le-a destăinuit un lucru groaznic. Biata fată, îi era rușine să dea ochii cu tine. Ce ai de spus ? Poți să te dezvinovățești ? o întrebă pe un ton tăios.

Meg nu se mai putu stăpâni. Greața îi întoarse stomacul pe dos și ea își duse mâinile la gură, alergând spre scară.

Ajunsă în baie, vărsă până-i dădură lacrimile. După câteva clipe se mai liniști și întorcându-se îl zări pe Simon care-i întindea un prosop umezit. Carol era în pragul ușii, având o privire îngrijorată.

— Ce ai ? o întrebă Simon.

— Nu știu. Cred că am răcit, scânci Meg. Lăsați-mă în pace !

— Nu putem să te lăsăm singură. Trebuie să stai în pat. Carol...

— **Nu !** țipă Meg. Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Pot să mă duc singură în camera mea.

— Foarte bine, încuviinţă el. Să te găsesc în pat.

Peste cinci minute, Simon intră în dormitorul ei şi Meg îi spuse printre dinţi :

— N-am nevoie de ajutorul tău !

Drept răspuns, el îi puse termometrul în gură şi arătă spre ceaşca de ceai pe care-o aşezase pe măsuţă.

— Bea ceaiul, dacă poţi. N-ai băut nimic de ieri seară şi rişti să te deshidratezi. Îi luă termometrul şi remarcă mirat : Hmm. Nu ai temperatură. Ce ai, Meg ? Eşti gravidă ?

Ea îşi înălţă capul şi ripostă cu vehemenţă :

— Nu ! Bineînţeles că nu. Nu ! Nici vorbă de aşa ceva. Oh, Doamne, nu vreau să fiu însărcinată !

— M-am gândit că există posibilitatea să fi rămas gravidă, rosti el pe un ton rece. Este bine să aflăm cât mai curând asta. Nu ai nici un semn în această privinţă ? o întrebă, neliniştit.

Privirile ei îngrozite îl enervară şi mai mult.

— Bine, bine, ai o simplă răceală ! Stai în pat până te refaci. Dă-mi voie să te ajut.

El se aplecă să-i scoată pulovărul şi mâinile lor se întâlniră, sporind furia lui Meg. Uitându-se la el furioasă, îl lovi cu palmele.

— Nu ! Nu ! Lasă-mă-n pace ! Nu mă atinge ! Nu vreau să mă ajuţi ! Nu mă atinge, ţi-am spus ! ţipă ea, făcând o criză de isterie.

El îi prinse mâinile şi-i aruncă nişte priviri încărcate de ură.

— Foarte bine, n-am să te mai ating. Eşti mai rea decât o pisică sălbatică. Dacă n-ai fi fost bolnavă, ţi-aş fi arătat cum trebuie să te porţi

cu mine. Te asigur că dacă faci febră sau ai dureri de cap, n-am să te ating cu un deget. Nu-ți mai face griji din pricina mea. Să continuăm să ne comportăm ca și cum am fi în luna de miere. Nu cred că vrei să-i dai impresia lui Carol că divorțăm ?

— De ce nu ? spuse ea pe un ton sec. Îi vom spune adevărul, nu-i așa ? Ai de gând să-ți calci promisiunea ? Eu nu voi renunța la divorț, susținu hotărâtă.

Simon stătu câteva clipe pe gânduri, apoi îi ridică bărbia cu un deget și o întrebă încet :

— Vrei să spui că mărturisirea din urmă cu trei zile a fost o minciună ?

— Cu riscul să-ți rănesc mândria, pot afirma că te-am mințit. Vocea ei răsună în cameră ca un verdict implacabil. Înțeleg foarte bine că nu pot obține divorțul așa de repede cum am vrut, dar asta nu înseamnă că mai poți să dormi cu mine. Atingerea ta îmi face greață, adăugă pe un ton sarcastic.

El zâmbi amar.

— Acum îmi dau seama că m-ai mințit tot timpul. De ce ?

— De unde știi că mint ? protestă ea. Orgoliul te împiedică să vezi dacă spun adevărul.

Simon o mângâie ușor pe obraji.

— Știu foarte bine ce gândești, roșcato. Știu totul despre tine. Citesc în sufletul tău ca într-o carte. Nu poți să te ascunzi de mine.

Meg îl privi cu tristețe, amintindu-și că-i spusese tot timpul adevărul și el n-o crezuse niciodată, iar acum când el ar fi trebuit să aibă bă-

nuieli că-l minte, era convins că ea spunea adevărul.

— N-ai susţinut tu că numai o actriţă ar fi putut să-i îmbrobodească pe Tony şi Barbara? îi reaminti ea indignată. Ai de ales, Simon. Când am spus adevărul, acum sau atunci? Nu pot să fiu sinceră cu tine şi mincinoasă cu alţii. Nu am talent de actriţă. Vrei să-mi acorzi credit pentru că acţionezi ca Tony? Nu vezi că suspiciunile tale vor duce la destrămarea încrederii dintre noi? Vrei să ajung ca Barbara, să-ţi cerşesc dragostea?

El surâse maliţios.

— Să-ţi scoţi asta din cap, draga mea. Eu nu-ţi doresc răul. În pofida îndoielilor tale, sunt un bărbat cu capul pe umeri şi nu ascult de orice fetişcană. Ştiu foarte bine cum să acţionez. Numai tu nu vrei să fii ascultătoare, adăugă el învelind-o cu pătura. Acum stai în pat şi odihneşte-te. Eu nu te voi ruga să mă iubeşti.

Simon închise încet uşa, lăsând-o îngândurată. Îi spusese clar că nu se va umili în faţa ei. Mesajul lui era un avertisment primejdios, pentru că ea era disperată că nu mai era mângâiată şi sărutată de el.

CAPITOLUL X

Meg rămase toată ziua în pat, fiind prea obosită pentru a se ține pe picioare. În sinea ei, recunoștea că se purtase ca o proastă, înfruntându-l pe Simon. Niciodată nu va reuși să fie învingătoare în duelul verbal cu el. Cu doar câteva vorbe meșteșugit alese, soțul ei o mustrase cu blândețe, lăsând-o fără replică. Acum își reproșa ieșirea nervoasă care fusese declanșată de întrebarea lui dacă era gravidă.

Ideea era absurdă, fără temei. Nu putea fi însărcinată ! Începu să calculeze zilele scurse de când începuseră să facă dragoste, apoi se uită în calendar, contatând cu groază că Simon avusese dreptate. Era gravidă ! Situația în care se afla i se părea groaznică. Purta în pântece copilul lui Simon. Ce chin pe ea să stea lângă bărbatul care-o privea cu dispreț ! Cel puțin, copilul va avea numele lui. Îl cunoștea suficient pe Simon pentru a ști că el nu se va da în lături de la această responsabilitate. Va trebui să capete prin tribunal creșterea copilului și o pensie alimentară, în afară de tracasarea de la procesul de divorț ! Dumnezeu fusese îndurător și-i ușurase

suferința, dăruindu-i un copil. Nu, nu putea să renunțe la divorț, pentru că Simon nu o iubea.

Meg își stoarse creierii căutând să-și reamintească vorbele lui. Ce-i spusese Simon ? „Este bine să aflăm cât mai curând dacă ești gravidă." Ce gânduri avea el ? Făcuse aluzie la avort ? Meg se înfioră. Era conștientă că o femeie avea dreptul să decidă dacă trebuie să păstreze sau nu copilul. Uneori, intervenția doctorului este o necesitate urgentă pentru a nu pune în pericol viața mamei. În cazul ei însă, să avorteze copilul **lui Simon** i se părea o monstruozitate. Își încrucișă mâinile pe burtă, într-un gest de apărare. Niciodată ! Nu va ucide fructul dragostei sale, chiar dacă Simon nu va ști că are un copil.

Meg se uită în jurul său. Camera i se părea murdară și neprimitoare. Nu mai avea chef să facă ordine în odaie, deși trebuia să-i arate lui Simon că nu-i mai era rău.

Se sculă din pat, bucuroasă că grețurile dispăruseră. Când Carol își băgă capul pe ușă, o văzu pe sora ei făcând curat.

— Te simți mai bine ?

Vocea lui Carol avea o nuanță de dezamăgire care-o intrigă pe Meg.

— Ceva, ceva mai bine. Trebuie să-l ajuți pe Simon la treburile casei.

Asta și aștepta Carol : să rămână singură cu Simon. Bucuroasă, ea exclamă :

— Nu cred că poți să faci eforturi mari. Rămâi în cameră și odihnește-te. Îți voi aduce cu tava cu mâncare. Am jucat cărți cu Simon în bucătărie, și el mi-a povestit de lumea mirifică

de la Hollywood. Nu ieși din dormitor. Există pericolul să ne dai și nouă gripa, o avertiză Carol.

Meg pricepu să sora ei voia să fie singură cu Simon și să fie sigură că nu va fi deranjată în eforturile de a-l seduce. Meg nu se așteptase ca un bărbat de talia lui să stea în compania lui Carol. Ar fi făcut pariu pe orice că el se va plictisi de moarte dacă ar fi stat doar o oră cu Carol și iată că, totuși, miracolul se produsese. Bărbații sunt ciudați și desigur că sora ei este foarte frumoasă.

— Nu-ți face griji, o liniști Carol. Nu am de gând să-ți suflu soțul.

Meg se resemnă, gândindu-se că Simon o chemase pe Carol pentru a-i spori chinul. Copilul îi dădea puterea de a îndura orice din partea lui. De altfel, Simon nu are decât să stea cu Carol. Cum e sacul, și peticul! Amândoi erau porniți împotriva ei.

Când Carol veni să vadă cum se simte, cu puțin înainte de cină, Meg ațâța focul în cămin.

— Nu cred că ești bolnavă! spuse Carol bănuitoare.

Meg îi surâse, calmă.

— Mă simt bine acum.

Carol păru descumpănită.

— Cobori în bucătărie la cină?

— Da, mi-e foame.

Carol făcu o mutră tristă și Meg înțelese că-i dăduse planurile peste cap. Se părea că partida de cărți nu avusese puterea de a-l apropia pe Simon. Meg zâmbi amuzată, fiind surprinsă că este geloasă. Singura ei emoție se datora îmbuf-

nării subite a lui Carol, care vedea năruindu-i-se speranţele de a-l seduce pe Simon. Nefiind geloasă, Meg putea să asiste liniştită la discuţia din bucătărie.

— Rămâi în hainele astea demodate ?

Întrebarea surorii sale o luă pe nepregătite. Meg purta un pulovăr şi blugi, iar sora ei o rochie minunată din mătase verde, neadecvată cu temperatura scăzută din casă, riscând să facă o pneumonie.

Rochia avea un decolteu lung şi se prindea de umăr cu o bretea, lăsându-l pe celălalt dezgolit. Ar fi putut să fie purtată la o masă festivă, dar nu într-o bucătărie dintr-o casă rece şi neospitalieră.

— De ce nu ? Mă simt bine în ele, afirmă Meg cu blândeţe.

— Mă omori, nu alta, cu boarfele tale, Meg ! Simon mi-a spus că ai stat în Denver patru zile înainte de căsătorie şi că ai făcut cumpărături cu banii lui. Din tot ce ai luat, asta este ţinuta ta de seară ? se îngrozi Carol, uitându-se dezamăgită la blugi şi la pulovăr. Să nu te întrebi de ce altă femeie o să-ţi fure bărbatul ! Nu meriţi să ai un asemenea soţ !

Meg dădu din umeri.

— Mă consolez că nu voi fi singura soţie înşelată !

Carol izbucni mânioasă, ameninţând-o :

— Vei avea ce meriţi !

Meg rămase calmă văzând că sora ei iese din cameră trântind uşa. Când coborî în bucătărie, ea observă că pe masă erau trei tacâmuri. Si-

mon amesteca mâncarea într-o cratiță de pe plita încinsă. Soțul ei purta de obicei blugi negri și un pulovăr negru cu guler pe gât. Meg intră chiar în momentul când el o complimenta pe Carol pentru rochia îndrăzneață, iar sora ei chicotea mulțumită.

Simon își întoarse privirile către Meg.

— Te simți mai bine ?

— Nu știu, răspunse ea cu voce calmă. Trebuie să aștept până mâine să văd dacă voi avea grețuri.

Carol insistă ca ea să stea pe scaun și se îngriji să pună șervețelele și paharele lângă farfurii, dând impresia că ea este gazda, iar sora ei musafira. Meg avea impresia că este un observator neutru al unei scene în care protagoniștii se vor dezlănțui după câteva minute. În timpul cinei rămase tăcută, mâncând cu poftă, pentru că-i era cu adevărat foame. Simon îi arunca niște priviri întrebătoare care-o stânjeniră și mai mult, gândindu-se că el este neliniștit din cauza eventualei sarcini. Meg intui faptul că lui nu i-ar fi plăcut ca ea să avorteze.

Carol avea o mutră bosumflată. Sperase să fie singură cu Simon, pentru a da asaltul final al farmecelor sporite de decolteul rochiei, considerând că el nu merită să-și piardă timpul cu o soție ștearsă ca Meg. Căsătoria încă nu-l transformase într-un soț grijuliu și Carol spera să-l convingă că o aventură este mai palpitantă decât traiul conjugal. De fapt, gândea ea, orice femeie ar fi încercat acest lucru, pentru că Simon era un bărbat seducător. Și Simon o plăcea. Toată ziua stătuse lângă ea, tachinând-o și aruncându-i niște

priviri lacome. Meg nu trebuia să fi venit tocmai acum, stricându-i seara !

Dacă sora ei păstra o tăcere mohorâtă, Simon se arătă mult mai amabil şi deschise o sticlă de vin, umplând mereu paharul lui Carol imediat ce-l golea. Vrând să-i demonstreze lui Meg că Simon n-o interesează, Carol se uită visătoare pe fereastră. Neobişnuită cu alcoolul, Carol se ameţi după câteva pahare.

Meg asistă la o scenă neprevăzută : Simon îi punea întrebări lui Carol despre copilăria ei, iar răspunsurile erau revoltător de mincinoase. Ca de obicei, Carol poza în victima neînţeleasă şi tratată cu dispreţ de sora cea mai mare, care din gelozie, o persecutase toată viaţa.

— Aş fi avut ocazia să fiu mai fericită dacă Meg nu s-ar fi opus înfierii mele de către o familie bogată, după moartea mamei mele. Aveam numai unsprezece ani, se plânse Carol şi aş fi putut fi crescută în lux. Cine ştie dacă părinţii mei adoptivi nu mi-ar fi dat o educaţie mai bună ?

— Meg avea pe atunci şaptesprezece ani, nu ? o întrebă Simon.

— Da, şi era prea tânără pentru a avea grijă de mine, o biată fetiţă sensibilă, se lamentă Carol. Când a fost întrebată de funcţionarul de la asistenţa socială ce relaţii de rudenie există între noi, ea a minţit că sunt sora ei bună. Bineînţeles că nu s-a mai pus problema înfierii mele.

— Te-a întrebat cineva care este punctul tău de vedere în această privinţă ?

— A... am vorbit cu o vecină, doamna Mc Neely, la care stăteam când Meg era plecată de acasă. Doamna Mc Neely s-a supărat foarte tare

când a auzit că nu voiam să rămân cu Meg și mi-a spus că sora mea este persoana cea mai indicată să mă crească și că ar trebui să-i fiu recunoscătoare pentru tot ce face pentru mine. Auzi vorbă, recunoscătoare ! Pentru ce ? Pentru faptul că locuiam într-o casă modestă, fără să pot avea tot ce-mi doream ? Asta n-a fost viață ! Totul s-a datorat promisiunii pe care Meg i-a făcut-o mamei mele înainte ca aceasta să moară.

— Poate că mama ta s-a temut să nu ajungi la o casă de copii, remarcă Simon.

— Oh, dar nici nu s-a pus problema să ajung acolo ! protestă Carol. Toți mi-au zis că voi putea fi adoptată de o familie bogată. Asta din cauză că eram foarte drăguță. Mă întreb uneori dacă Meg n-a ținut cu tot dinadinsul să-mi strice viața !

Meg auzise de sute de ori aceste reproșuri nefondate și nu le mai acorda nici o atenție. Carol, spre mâhnirea ei, continua să fie infantilă la minte, crezând în posibilitatea absurdă de a avea părinți adoptivi foarte bogați. Cu timpul, Carol devenise obsedată de această idee, acuzând-o că uneltise s-o împiedice să se realizeze în viață.

Meg îi lăsă să se convingă singur de netemeinicia spuselor lui Carol, pentru că nu crezuse când îi mărturisise adevărul despre caracterul surorii sale.

Carol începu să chicotească din senin și continuă pe un ton mai potolit :

— Firește că nu pot s-o acuz pe sărmana mea soră, care a avut mult de suferit.

— Din ce cauză ? întrebă Simon, nedumerit.

— În urma accidentului de maşină în care a murit mama mea, Meg a avut un şoc nervos, spuse Carol golind paharul.

Simon se grăbi să-l umple la loc și o încurajă să se destăinuie în continuare.

— Meg n-a fost rănită în accident, în afară de câteva zgârieturi şi vânătăi. Cred că s-a simţit vinovată de moartea mamei mele, pentru că ea era la volan. De atunci sora mea s-a îngrijit de creşterea mea, ca o ispăşire a vinovăţiei sale, susţinu Carol, rotindu-și ochii nevinovați către Simon. Eu n-am acuzat-o niciodată, însă Meg a crezut că am rămas orfană din cauza ei. Cea mai bună dovadă este faptul că n-a mai condus vreo maşină până în ziua de azi !

— Este adevărat ? se adresă Simon soției sale cu o voce schimbată.

Meg nu catadicsi să răspundă, privind absentă la chiuveta plină de vase nespălate. Carol îi surprinse privirea şi făcu o grimasă, văzând că sora ei nu schiţează nici o mișcare pentru a se duce spre chiuvetă.

Meg nu urmărise cu atenție sporovăiala lui Carol, pentru că ştia ce acuzație îi va aduce sora ei. Ceea ce o interesa era reacţia lui Simon. Fără grabă, ea îşi întoarse capul spre el şi remarcă mânia care sclipea în privirile lui. Singura explicaţie a nemulţumirii soțului era desigur faptul că-l stânjenise cu prezența ei. Alt motiv nu putea fi, căci el se purtase toată seara amabil cu Carol și deschisese și o sticlă de vin în onoarea ei.

Meg se ridică de la masă şi spuse pe un ton politicos :

— Vă rog să mă scuzați, dar simt nevoia să mă odihnesc. Mă duc în camera mea.

Simon îi strigă să rămână, dar ea își continuă pașii spre scară, fără să dea ascultare vorbelor lui.

CAPITOLUL XI

Peste câteva minute, Meg auzi zgomotul făcut de tocurile lui Carol pe trepte. Crezu că sora ei se culcă devreme din cauza oboselii călătoriei, dar după zece minute, Carol bătu la uşă.

Meg îi deschise, după ce puse cartea din mână pe noptieră.

— Simon mi-a spus să-mi schimb rochia ca să spăl vasele, începu Carol să se laude. Cred că vrea să fie singur cu mine. Oare ce vrea să-mi spună ?

Meg o examină, remarcând că halatul de casă era desfăcut, lăsând să se vadă sânii goi. Culoarea albastră a catifelei din care era făcut halatul o făcu să tresară pe Meg, care-şi aduse aminte că în noaptea nunţii purtase unul asemănător. Carol se declară mulţumită de expresia mirată a surorii sale şi se roti pe picioare pentru a-şi pune în evidenţă trupul zvelt.

— Cum arăt, Meg ? Cum te împaci cu Simon ? Am impresia că el s-a cam plictisit de tine. Îmi dau seama că lui nu-i place o soţie ca tine, morocănoasă şi lipsită de simţul umorului. Ce să facă şi el ? Trebuia să aibă o bucătăreasă şi pe

cineva la pat în această iarnă, dar mă uluiește faptul că pentru asta a trebuit să **te ia de nevastă.**

Meg surâse ironic.

— N-ai ghicit, Carol, pentru ce s-a însurat cu mine. Altele sunt motivele pentru care mi-a cerut mâna.

Carol ezită, apoi spuse pe un ton nesigur :

— A fost atras fizic de tine ?

— Oh, nu, clătină Meg din cap. La început, am crezut că el m-a luat din dragoste, dar m-am înșelat. Nu s-a însurat cu mine nici pentru că avea nevoie de bucătăreasă, nici pentru o femeie la pat. Ar fi putut găsi o mie de fete ca tine, mai drăguțe și mai seducătoare ca mine. Eu nu sunt decât o femeie obișnuită și fără minte.

Carol își încruntă sprâncenele.

— Ce vrei să insinuezi ? Vrei să mă faci să cred că te-a luat de soție pentru că a crezut că ești bogată, sau că i s-a făcut milă de tine ? Nu-l cred în stare de așa ceva ! Degeaba îți dai silința să mă convingi că a apreciat spiritul tău. Simon este un bărbat prea inteligent ! Nu, nu poate fi adevărat !

— Așa este, încuviință Meg. Pentru prima dată ai dreptate, Carol. Simon și-a dat seama că sunt o proastă. Ceea ce l-a determinat să se însoare cu mine este faptul că sunt cea care a împins-o la moarte pe sora lui, Barbara Melton Hardwick.

Carol se îngălbeni la față.

— Ce... ce... ai spus ? bolborosi ea.

— Ceea ce ai auzit. Simon s-a căsătorit cu mine pentru a se răzbuna, Carol. M-a adus aici în acest scop. Habar nu ai cât am suferit ! M-a

înfricoşat de moarte şi m-a ameninţat cu bătaia dacă nu-i fac mâncare. Am reuşit să evadez, dar el m-a găsit şi m-a adus înapoi. A trebuit să mă supun voinţei lui, deoarece casa este izolată de lume. Dă-ţi seama, numai eu şi el în creierul munţilor ! Nu ai remarcat că nu te-am întâmpinat azi-dimineaţă ? Află că m-a ţinut tot timpul închisă în casă. De aceea se poartă frumos cu tine. Flirtând cu tine, doreşte să-mi sporească pedeapsa.

— Dar Simon n-a făcut dragoste cu mine, susţinu Carol. Nu încă.

— Sunt sigură că te va seduce, dacă ştie că-mi mărturiseşti că aţi făcut dragoste, îi replică Meg. Se poate să te ia cu el la Denver, numai să mă facă să sufăr.

— Nu te cred ! Simon mă doreşte ! Minţi, Meg. Vrei să-ţi baţi joc de mine...

— Oh, Carol ! suspină Meg. Eşti atât de naivă ! Crezi că Simon se uită la o puştoaică zvăpăiată ca tine ? Tu eşti doar instrumentul cu care mă pedepseşte. Toate acestea sunt din vina ta. Mi-e ciudă că nu pot să-l înfrunt, căci tu m-ai dezarmat în faţa lui. Să vedem ce va spune atunci când va afla că tu l-ai sedus pe Tony Hardwick. Ştiu că meriţi o soartă mai bună, dar Dumnezeu să te ferească de mânia lui Simon ! Dacă află adevărul, îţi plâng de milă de pe acum !

Carol rămase înmărmurită câteva momente apoi o întrebă cu teamă în glas :

— Nu cumva Simon te-a pedepsit pentru că i-ai spus adevărul ?

Meg făcu o mutră mirată şi sora ei exclamă pe un ton triumfător :

— I-ai spus adevărul și el nu te-a crezut! Am dreptate, nu-i așa? Carol răsuflă ușurată. Soțul tău a fost convins că-l minți, încercând să dai vina pe mine. De aceea m-a adus de la Miami, ca să-și ceară scuze pentru purtarea ta! Simon vrea să mă recompenseze pentru că am fost acuzată fără vină! Venirea mea aici îl ajută să te pedepsească mai tare.

— Carol, amintește-ți că tu ești vinovată, nu eu!

— Ce importanță are? Atâta timp cât Simon mă crede nevinovată, nu risc să mi se întâmple ceva rău. El nu crede în spusele tale. Mulțumesc Cerului că n-am fost atât de beată încât să aduc vorba de Tony sau de slujba mea de la Miami. Am să-mi țin gura, fii sigură de asta. Îți mulțumesc, Meg, că m-ai prevenit. Acum îmi dau seama că nu mai ai nici o șansă să te ierte. Urează-mi noroc, adăugă veselă, deschizând ușa.

Meg reacționă cu vehemență.

— Să nu te aștepți să te sprijin.

Carol îi aruncă o privire de gheață.

— Am fost o proastă să contez pe tine. Aș prefera să-ți fac rău, dar mi-a trecut supărarea.

Carol închise ușa în urma ei, uitând imediat de problemele surorii sale.

Meg se gândi, după plecarea lui Carol, că aceasta aflase tot ce o interesase, fără nici un efort. Carol aflase că ea se măritase cu un scriitor de vază, de faimă internațională, și nu-i venise să creadă că sora ei poate să aibă o asemenea șansă! Noroc că aflase motivul real al lui Simon, pentru a putea să acționeze cu mai multă

încredere. Chiar dacă nu spera să-l cucerească total, avea intenţia să se aleagă cu ceva bani şi bijuterii din această afacere.

După un timp, Meg se pregăti de culcare, lăsând veioza aprinsă. Somnul se lipi imediat de genele ei ostenite. În timpul nopţii se trezi simţind căldura trupului lui Simon. Lumina fusese stinsă şi perdelele trase. El începu s-o mângâie pe umeri şi apoi pe sâni. Ea se răsuci pe cealaltă parte.

— Pleacă din patul meu. Nu mă atinge !

— Oh, iar începi cu reproşurile. Mai schimbă placa, spuse el râzând. Vino în braţele mele, pisicuţo. Nu am de gând să fac dragoste. Ştiu că eşti bolnavă. Doream numai să te ţin în braţe.

— Nu am chef de dezmierdările tale ! Întoarce-te la Carol ! Cum îndrăzneşti să vii la mine după ce ai fost cu ea ?

El râse din nou şi întinse mâinile spre ea.

— Eşti cumva geloasă ? o tachină el.

Râsul lui o scoase din sărite. Îşi descărcă nervii pe el, lovindu-l cu palmele şi picioarele.

— Ce te-a apucat ? mârâi Simon nedumerit, icnind de durere când ea îi arse un pumn în stomac. Ai înnebunit de-a binelea !

În doi timpi şi trei mişcări el o imobiliză, apoi îi porunci mânios :

— Nu face gălăgie. Vorbeşte în şoaptă. Ce-ai păţit ?

Meg îşi umezi buzele şi spuse încet :

— Nu vreau să mă atingi. Nu suport să mă dezmierzi. Nu-ţi dai seama că-mi faci rău ? Te-ai răzbunat destul, ajunge ! Nu mai pot trăi alături de tine. Dă-mi voie să plec de aici.

Simon slăbi strânsoarea şi Meg răsuflă uşurată. El aşteptă o clipă şi spuse pe un ton potolit :

— Vom discuta asta după plecarea lui Carol.

— Nu ! protestă ea, tremurând din tot corpul. Acum trebuie să punem lucrurile la punct. Nu poţi să faci dragoste cu sora mea, apoi să vii în patul meu. Nu suport să fiu înjosită în asemenea hal !

Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi suspină de durere.

— N-am făcut dragoste cu Carol.

— Minţi ! Nu te cred. Vrei să mă răneşti şi mai tare. Trebuie să plec din casa asta până nu este prea târziu. Simt că înnebunesc ! ţipă ea.

El îi dădu drumul la mâini şi murmură la urechea ei :

— Încetişor, încetişor. Linişteşte-te. Bine, bine, nu mai discutăm despre acest subiect în noaptea asta. Carol va pleca mâine dimineaţă. Am vorbit cu Sam să vină s-o ia. Te las să dormi singură, spuse el şi se dădu jos din pat.

— Te rog, murmură ea, ca un copil somnoros.

— Vorbim mâine. Îţi promit să rezolvăm toate problemele.

După ce el ieşi din cameră, Meg se linişti. Mintea ei căuta înfrigurată răspunsurile care-o frământau. De ce pleacă sora sa ? Are de gând să-l aştepte pe Simon la Denver ? De ce nu-i dă voie Simon s-o însoţească pe Carol ? Vrea s-o pedepsească în continuare ? Acesta i se păru motivul pentru care soţul ei o ţinuse captivă în această casă.

Carol veni în dimineaţa următoare să-şi ia la revedere de la ea. Meg tocmai făcea patul când

o văzu în pragul uşii, purtând blugii strâmţi, o cămaşă în carouri şi cizme cu tocuri înalte. Cu părul aranjat şi ochii daţi cu rimel, cu obrajii fardaţi, Carol avea o înfăţişare ostilă.

— Meg, te părăsesc.

Meg se uită mai bine şi observă cearcănele din jurul ochilor, care-o făceau să pară de două ori mai în vârstă.

— Tu ai vrut să pleci ?

Carol înălţă din umeri.

— Da. Locul ăsta a început să mă calce pe nervi, Simon a vorbit cu Sam seara trecută, să vină să mă ia.

— Ştiu, spuse Meg pe un ton sec.

— Ai vorbit cu soţul tău ? Ce ţi-a spus ?

— Oh, fii fără grijă. N-am discutat nimic despre familia Hardwick. Taina ta este numai a noastră. Nici eu nu l-am întrebat de ce pleci aşa de repede.

Carol făcu o mutră nostimă, rotindu-şi ochii.

— Oh, eu şi cu Simon ne înţelegem foarte bine. Soţul tău şi-a dat seama că nu pot mucegăi aici. Eşti o nerecunoscătoare, Meg. Habar n-ai ce baftă ai avut, punând mâna pe un bărbat ca Simon. Ar fi trebuit să-ţi găseşti un soţ ca tine, care să trudească opt ore pe zi, aducându-ţi leafa la sfârşitul săptămânii, şi să-l laşi pe Simon să se bucure de farmecele unei femei rafinate.

— Ca tine ? o luă Meg în răspăr.

— Nu. Eu nu mă consider în stare să-l seduc. Este prea periculos. Dacă află de Tony ? Ştiu că ai suferit în locul meu, dar asta nu te scuză faţă de Simon.

— Iar începi ? se răsti la ea Meg. Ce vrei de la mine ?

— Ai ceva bani ?

— Bani, repetă Meg, descumpănită. Tupeul tău mă uluiește, Carol Smith ! Am nevoie de bani după ce-l voi părăsi pe Simon !

Carol o privi năucită.

Îl părăsești pe Simon ?

— Să spunem mai degrabă că ne despărțim, replică Meg cu un glas răstit. Spre deosebire de tine, n-am intenția să-l scutur de bani când voi pleca de aici.

Carol clipi din ochi și se pierdu cu firea.

— Oh ! Încă n-ai discutat cu Simon despre divorț ?

— Nu. Vreau mai întâi să fiu cât mai departe de Simon.

— Dorești cu adevărat să fugi de aici ? o întrebă Carol, care începuse să se joace cu peria de păr de pe măsuță.

— Da, răspunse Meg, privind-o nedumerită.

— Atunci, aș vrea să te ajut.

Meg simți că întreaga situație devine extrem de încurcată. Cu câteva zile în urmă era fericită și acum căuta cu disperare o cale să-l părăsească pe Simon. Gândul că ar putea să se despartă de soțul său o umplea de groază. Oricum, era mai bine să plece înainte ca el s-o gonească.

— Dacă vrei să mă ajuți, atunci ține-i de vorbă pe Sam și Simon.

De ce ? Ce vrei să faci ?

Să iau schiurile pe care Simon le ține sub cheie în camera sa.

Carol o privi neliniştită.

— Nu este periculos ?

Meg înălţă din umeri.

— Desigur.

Carol clătină din cap şi spuse cu voce schimbată :

— În cazul acesta, trebuie să-l anunţ pe Simon.

— Nu am de gând să te fac complicea planului meu, fu replica lui Meg. Nu mă ajuta dacă vrei să mă trădezi, deşi este singurul serviciu pe care ţi l-am cerut.

— Bine, spuse Carol, te ajut fără să-i spun nimic lui Simon. Plecarea ta îi va conveni soţului tău ?

— Nu, pentru că Simon preferă să mă alunge el din casă.

— Atunci voi tăcea, Meg. Îţi sunt datoare, doar şi tu m-ai ajutat când am fost la încurcătură.

— Mulţumesc.

Simon încercă să discute cu ea, însă Meg fu ocupată toată dimineaţa cu spălatul vaselor şi apoi cu călcatul rufelor, aşa că el amână discuţia până după plecarea lui Carol.

— De ce nu stai în pat ? o mustră el. Eşti palidă.

— Mă simt mai bine, îl linişti ea.

Meg nu mai avea greţuri şi putea să se pregătească de plecare. După ce-şi îngrămădi lucrurile într-un rucsac, îşi puse nişte haine călduroase şi

aşteptă sosirea lui Sam, având intenţia să schieze până la cea mai apropiată casă. Uitându-se pe fereastră, ea zări fumul care se înălţa în vale şi respiră uşurată. Chris era acolo !

CAPITOLUL XII

Meg auzi motorul scuterului şi se repezi la fereastră. Scuterul ocoli casa şi se opri lângă uşa din spate. Se bucură că împrejurările îi erau favorabile. Simon o strigă pe Carol şi Meg îi auzi paşii pe trepte. După câteva secunde, liniştea se aşternu în casă.

Meg coborî repede în sufragerie şi căută cheile pe care le găsi agăţate de un cui înfipt în tocul uşii din spate. Pe fereastra de la bucătărie îl văzu pe Simon ducând valiza lui Carol. Sora ei se opri şi începu să discute cu Simon. El se întoarse şi-i arătă casa cu un gest autoritar. Ceva neprevăzut se întâmplase. Carol se agăţă de braţul lui, apoi se îndreptă spre uşă. Meg se îndepărtă de la fereastră. Carol dăduse greş.

Fără să mai stea în cumpănă, Meg deschise uşa de la intrare, îşi puse rucsacul în spate şi, cu schiurile în mână, se strecură afară. Zăpada se tasase formând o crustă bună pentru schiuri. Surâse, bucuroasă de şansa ce i se oferise. Simon o învăţase să schieze, chiar dacă ea nu era în stare să parcurgă o distanţă prea mare ; îşi propuse să ajungă până la vila unde locuia Chris.

Peste puţină vreme, îl zări pe Chris meşterind ceva la scuter.

— Bună, Chris !

— El tresări, speriat.

Meg își scoase ochelarii mari și-i zâmbi.

— Doamne, tu eşti ?

— Eu sunt. Ce faci, Chris ?

— Mă pregăteam să plec. Dacă ai fi venit peste cinci minute, nu m-ai fi găsit acasă. Ai venit în vizită ? Ce zice soţul tău ?

— Am venit să te rog să mă iei cu tine. Vreau să plec de aici, spuse ea, arătând rucsacul.

— Iarăși ?

— Am vrut să plec și data trecută, dar n-am reușit. Mă ajuţi, Chris ?

— Nu-mi place să mă amestec în certurile dintre tine și Egan.

— Nu este vorba de ceartă, ci de un adevărat război. Am nevoie de ajutorul tău. Te rog, Chris !

El o privi neîncrezător și o întrebă îngrijorat :

— Dacă ne urmărește ?

— Sper să am noroc. Simon are musafiri. Ai auzit scuterul care a trecut cu câteva minute în urmă ?

— Da.

— Simon nu mă va căuta decât după plecarea lor, susţinu Meg, deşi nu era sigură de ceea ce afirmase. Ei, ce spui ? Ţi-e frică de Simon ?

Chris protestă cu vehemenţă.

— Absolut deloc, numai că nu este bine să mă bag între tine şi el. Sunteţi căsătoriţi, nu ?

Meg îl privi cu lacrimi în ochi şi Chris spuse pe un ton hotărât :

Bine, te iau cu mine.

Ea își înfipse schiurile în zăpadă, apoi se așeză în spatele lui Chris. Peste o oră, ajunseră la Brennan's Pass, unde Chris lăsă scuterul la agenția de unde-l închiriase și o conduse la mașina lui, un Mustang verde.

Chris goni în viteză, cu aproape o sută patruzeci la oră, uitându-se atent la drum să nu întâlnească mașina poliției, riscând o amendă usturătoare. Meg era tăcută, gândindu-se tot timpul că Simon este pe urmele ei. Îndată ce soțul ei va vedea schiurile, va respira ușurat că scăpase de ea. Nu, Simon nu se va neliniști, pentru că este un om fără inimă. Singura îngrijorare era ca el să nu fi pornit în urmărirea ei.

Cu siguranță că soțul ei era furios și va căuta să se răzbune, căutând-o până la capătul pământului.

În jur de ora trei, mașina ajunse la periferia orașului Denver și ea se simți mult mai calmă. Era foarte ușor să se ascundă într-un oraș mare. De-a lungul străzii, reclamele motelurilor îi dădură curaj.

— Te descurci singură ? Pot să te mai văd ?

— Nu, Chris. Cel mai bine este să nu ne mai vedem. Se gândea că Simon ar fi putut să-l urmărească pentru a afla unde stă ea.

'mediat ce mașina lui se îndepărtă, opri un tax, care-o duse la un motel, aflat la câțiva kilometri depărtare. În felul acesta, nimeni nu va ști unde locuiește, își spuse ea, intrând în hol.

— Vă rog, o cameră, i se adresă ea femeii de la recepție. Pentru o noapte. Cea mai ieftină.

Femeia îi adresă o privire amabilă și spuse :

— Pentru că nu este aglomerație în această perioadă a anului, pot să-ți ofer o cameră pentru patru dolari.

— Mulțumesc. Semnă în registru cu numele de Mary Stowe. Femeia observă ezitarea ei și o întrebă zâmbind :

— Nu cumva te ascunzi de cineva ?

Meg îi spuse adevărul.

— Da, de soțul meu.

— Aha ! Nu-ți face griji. Numai poliția are dreptul să verifice registrul și atâta timp cât nu ai comis nici un delict, ești în siguranță aici.

— Ce treabă am eu cu poliția ? Este vorba de o simplă ceartă.

— Nu-mi spune mie cum sunt bărbații ! remarcă femeia pe un ton amar.

Meg scoase o bancnotă de zece dolari și i-o întinse femeii care îi dădu restul, zicându-i cu multă am[illegible]ate :

— În camera de alături ai cafea și dacă vrei încă o ceașcă, nu te sfii să-mi ceri mie.

— Mulțumesc, spuse Meg surâzând.

Meg cumpără două pachete de crochete și bău o cafea fierbinte care-o înviоră. Gândurile ei se concentrară asupra modului cum să scape de Simon. Cu siguranță că Selby a început s-o caute în toate hotelurile și motelurile din oraș. Selby își cunoaște bine meseria și nu va întârzia să dea de urma ei. Autogările și aeroporturile erau deja prevenite și fotografia ei se afla pe biroul funcționarilor de la ghișeele de bilete.

Trebuia să stea ascunsă vreo două săptămâni, până când Simon va renunța s-o mai caute. Nu putea să-i telefoneze doamnei Rogers, căci soțul

ei se interesase, firește, dacă Helen știa ceva de ea. Privirile ei se opriră asupra cărții de telefon de pe raftul de lângă perete. În afară de femeia de la recepție, numai o singură persoană putea s-o ajute. Profesorul de desen. Numele lui era în agenda ei. Luă cartea de telefon și căută adresa la care stătea Stanislav Zarawoski.

A doua zi dimineața, ea sună la ușa casei profesorului. O bătrână simpatică îi deschise. Casa era impunătoare și veche, spre mulțumirea lui Meg care se așteptase ca profesorul să locuiască într-un apartament modern, cu mobilă cubistă și picturi abstracte. Bătrânica avea părul alb și o înfățișare blândă.

— Nu ai nimerit bine, draga mea. Stan nu are lecții până miercuri.

Meg rămase fără grai și bătrânica o invită în casă.

— Vrei să bei o cafea ? Ai înghețat de tot.

Meg își spuse că era mama lui Stanislav, în timp ce o urmă în hol, apoi în bucătăria mare, de țară. Încăperea avea ghivece mari cu flori de toate culorile și era mobilată cu gust. Ferestrele mari permiteau luminii să pătrundă în voie, iar pe un perete observă un tablou semnat de Stanley Maynard cu care toate muzeele din lume s-ar mândri. Mai erau și alte tablouri pe care Meg ar fi dorit să le examineze mai de aproape, dar doamna Zarawoski îi spuse să ia loc și-i turnă cafea în ceașcă.

În timp ce Meg sorbea din băutura aromată, gazda o examină îndelung şi-i spuse cu voce slabă :

— Nu cumva, fetiţo, ai venit cu autostopul ?

— Nu, n-am făcut prostia asta, protestă Meg, dar mărturisesc că nu am unde să dorm. Seara trecută am dormit la un motel, dar nu-mi pot permite să stau mult timp acolo.

Bătrânica remarcă verigheta de pe mâna ei, dar o lăsă să-şi continue destăinuirea :

— Fostul meu profesor de desen, Alex Langford, mi-a spus să-l caut pe domnul Stanislav Zarawoski, promiţându-mi că-i va scrie colegului său...

— Îmi amintesc foarte bine de Alex. Stan întotdeauna a avut cuvinte de laudă la adresa lui Alex. Ştii foarte bine că Alex este leneş şi n-a trimis nici o scrisoare. Cum arată Alex ? Nu s-a schimbat ? Mai expune pânze ?

Meg fu surprinsă de precizia cu care doamna Zarawoski îl caracterizase pe Alex.

— Sunteţi mama lui Stan ?

Bătrânica surâse, mijindu-şi ochii albaştri.

— Se vede că Alex nu ţi-a spus prea multe despre Stan. Nu sunt mama lui Stan, sunt soţia lui.

Meg rămase fără grai, făcând ochii mari.

— Alex nu ţi-a spus că Stan nu mai acceptă elevi noi ? continuă gazda fără să dea importanţă stânjenelii ei. Stan este foarte ocupat şi nu are timp de lecţii decât în zilele de miercuri şi joi. Restul timpului îl dedică picturii. Atelierul lui se află la etajul al doilea, unde este mai multă lumină. De aceea a şi cumpărat această casă.

Meg se uită la tabloul care purta semnătura lui Stanley Maynard și bătrâna încuviință din cap surâzând.

— Este pseudonimul artistic al soțului meu. Mă mir că Alex ți-a ascuns acest lucru. Acum înțelegi, copila mea, de ce Stan nu are mulți elevi. De ani de zile a renunțat la profesorat. Alex a considerat că ai mult talent dacă ți-a recomandat să i te adresezi lui Stan.

Meg își dădu seama că Alex se gândise că soțul ei va putea să suporte taxele exorbitante pe care le pretindea Stanley Maynard.

— N-am știut că soțul dumneavoastră este faimosul pictor, altfel nu v-aș fi deranjat, se scuză Meg, jenată. Toată lumea a auzit de el, dar eu nu-mi pot permite să urmez cursurile sale. Nu vreau să vă mai rețin, adăugă ea, ridicându-se. Vă rog să-i spuneți că...

Meg simți că bucătăria se învârtea cu ea și se prăbuși pe podea.

Când își reveni în simțire, era întinsă pe podea și avea fața umezită. Doamna Zarawoski stătea în genunchi lângă ea, cu un prosop ud în mână.

— Stai așa până te simți în stare să te ridici, o sfătui ea, apoi te vei odihni pe canapea. Ai leșinat așa de repede încât m-am înspăimântat. Nu știam la cine să telefonez. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Numele meu este Meg Somers și puteți să-l sunați pe Alex.

Meg se ridică încet și se așeză pe canapea, sprijinindu-se de spătarul îmbrăcat în piele. Inima îi

bătea neregulat şi capul o durea îngrozitor. Era palidă și avea cearcăne.

— Nu ştiu de ce am leşinat, şopti ea fără vlagă. Îmi revin îndată...

— Nu te las să pleci până nu mănânci ceva, spuse gazda, punând o oală cu supă la încălzit. Cred că ai leșinat pentru că fetele din zilele de azi nu vor să se îngraşe. Numele meu este Suzana. Te rog să-mi spui pe nume. Este un nume dificil de pronunţat, numele de Zarawoski, de aceea Stan şi-a luat pseudonimul de Maynard.

Meg îi spuse să nu se deranjeze cu mâncarea dar Suzana o amenință cu degetul.

— Nu ţin regim de slăbire, îi explică Meg. Am fost bolnavă şi am crezut că mi-a trecut criza. Cu două zile în urmă am avut greţuri.

Suzana îi surâse cu căldură.

— Se pare că ești gravidă, draga mea.

Meg roși.

— Cum ai ghicit ?

— Foarte simplu. Am crescut șase fete şi cele mai mici sunt aici. Am o experiență bogată în domeniul naşterilor. Am remarcat de asemenea că porţi verighetă. Te-ai măritat de curând ?

Meg se uită la verighetă.

— Da. M-am gândit s-o port pentru a nu da explicații în legătură cu copilul. Orice ar crede lumea, copilul este conceput cu soțul meu, chiar dacă acesta nu doreşte să aibă un moştenitor.

Suzana se arătă mirată.

— De ce nu doreşte să aibă un copil ? Ești sigură, draga mea ? Ţi-a zis el că nu vrea copii ?

— Nu, de fapt, nu mi-a spus direct treaba asta, pentru că nu ştie cu precizie că sunt gra-

vidă. Soțul meu nu mai vrea să fiu nevasta lui și nu doresc ca pruncul să-l oblige să mă accepte așa cum sunt. Simon va crede că am avortat, dar eu îmi doresc copilul. Nici nu știi cât de mult îmi doresc acest copil ! exclamă Meg ștergându-și lacrimile de pe obraji. Pot să-l cresc singură. Sunt sigură că pot avea grijă de el. Un an sau doi îmi va fi greu, dar sper să mă descurc.

— Spune-mi ce s-a întâmplat între tine și soțul tău, zise Suzana așezându-se lângă ea. Ești o fată frumoasă și mă mir că ai o căsnicie nefericită. De ce te-ai măritat cu un bărbat care nu vrea copii ?

Meg începu să-i povestească toată experiența prin care trecuse, afară de numele soțului său. Fără să vrea, ea menționă faptul că Simon este un scriitor faimos și Suzana se prefăcu că nu-și dă seama cine este, deși Meg îi spusese că are o casă la munte, moștenire de la bunica lui. Toate aceste amănunte puteau să-i furnizeze Suzanei cheia care să-i ajute să recunoască numele soțului lui Meg. Suzana n-o întrerupse. Meg începu să plângă. După ce se liniști, Suzana o bătu ușor pe umăr și-i spuse cu voce blândă :

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți găsești o cameră. Până când te vei simți mai bine, vei locui cu noi. Avem o cameră liberă la etaj. După ce vei obține o slujbă, te vei putea gândi la viitor. Acum nu ești în stare să faci proiecte.

Propunerea Suzanei era binevenită pentru Meg, care se simțea mai bine o dată ce-și ușurase sufletul.

Peste o oră, când fetele doamnei Zarawoski se întoarseră acasă, o găsiră pe mama lor la bucătărie, stând de vorbă cu Meg.

Fetele erau mai în vârstă decât Carol, aveau o creștere aleasă și amândouă studiau. Linda urma cursurile de asistente medicale, iar Jenny era la liceu. Nici una n-o întrebă pe Suzana de ce o primise pe Meg să stea la ei câteva săptămâni.

Nici Stanislav Zarawoski nu se împotrivi hotărârii soției sale. Meg îi lăsase singuri pe soți să discute, pretextând că este obosită, și se retrase în camera ei. Când coborî în sufragerie, domnul Zarawoski o întâmpină cu zâmbetul pe buze. Era un bărbat solid, cu o barbă albă ce amintea de Moș Crăciun, și-i spuse lui Meg că poate sta în casa lui până când își va găsi o slujbă și o cameră convenabilă. El adăugă că vorbise cu Alex despre ea, dar, neprimind nici o scrisoare, avusese impresia că ea se răzgândise să mai vină la Denver.

— Dacă Alex nu mi-ar fi vorbit despre tine, nu te-aș fi putut primi la cursurile mele, îi explică el, pe un ton amabil. Te-aș fi recomandat unui coleg de-al meu.

— În situația în care mă aflu, n-aș fi avut cu ce să-l plătesc, spuse Meg sincer.

A doua zi dimineața, Stan se duse la Școala de artă, unde aveau loc lecțiile și în pauza de prânz îi telefonă Suzanei, spunându-i că găsise o slujbă pentru protejata ei.

— Are asigurată și casa, adăugă el.

Suzana se întoarse către Meg care remarcase zâmbetul ce înflorea pe buzele gazdei.

— Stan mi-a zis că poți lucra la firma de artizanat care valorifică produsele indienilor. Slujba îți vine ca o mănușă ! Ție îți place să pictezi, așa că te vei descurca de minune. Dacă ai ști câtă lume râvnește să lucreze la această firmă ! Stan trebuie să fi intervenit la un prieten foarte influent, zise Suzana. Nu-l cunoști pe soțul meu. Niciodată n-a apelat la relații.

— Și apartamentul ? se interesă Meg, încântată de vestea pe care i-o dăduse.

— Nu este vorba decât de o cameră, pe care o vei împărți cu o colegă. Firma are un lanț de magazine în toată țara și a cumpărat mai multe clădiri pentru funcționari, meșteșugari și vânzătoare. O fundație se ocupă de administrarea clădirilor.

Suzana clătină din cap, făcând o mutră nostimă.

— Mă întreb cum a aflat Stan de această slujbă.

— Nici nu știu cum să-i mulțumesc ! exclamă Meg. Spune-mi mai multe despre firmă.

— Firma a fost creată cu scopul vânzării produselor de artizanat de către o Fundație care se ocupă de viața indienilor. A fost înființată în urmă cu câțiva ani de un mare filantrop care a dorit să promoveze produsele indienilor din această regiune de vest a Statelor Unite, după modelul de protecție a indienilor din partea de sud a Munților Stâncoși. Stan ne va spune cum a obținut slujba, adăugă Suzana, căci este foarte greu să ajungi angajatul acestei firme.

Stan păstră o discreție neobișnuită, mulțumindu-se să-i spună lui Meg să se prezinte a doua zi la sediul firmei, pentru mai multe amănunte.

Stan răspunse evaziv la întrebările ei, ceea ce o convinse pe Meg că el apelase la o persoană influentă din conducerea firmei. În calitatea sa de pictor de renume, Stan avea relații strânse cu Fundația și cunoștea pe mulți din salariații firmei.

A doua zi, Meg fu angajată ca vânzătoare într-un magazin de bijuterii indiene, vase prețioase. Marfa era pentru toate pungile : în afară de bijuterii și vase ieftine pentru turiștii dornici de o amintire, existau piese de mare valoare care costau foarte mult.

Magazinul avea trei vânzătoare care lucrau cu schimbul, iar când era aglomerație, stăteau toată ziua în spatele tejghelei. Directoarea magazinului, Anna Tallchief, era indiancă și locuia cu familia în afara clădirii, unde stăteau și ceilalți angajați ai firmei. Anna îi explică lui Meg că înlocuia o fată care fusese transferată pe neașteptate la un magazin din Colorado City.

— Debby, colega ei de cameră, este foarte supărată, o informă Anna. Debby crede că prietena ei, Tina, a fost mutată din cauza ta.

— Dar Tina s-a arătat mulțumită de transfer ? se interesă Meg.

— Desigur, însă Debby nu are pe nimeni.

Când o cunoscu pe Debby, Meg își dădu seama de motivul pentru care aceasta era supărată. Debby era o fată urâtă, neîngrijită și taciturnă. Toată dimineața nu scoase nici un cuvânt și numai vorbele blânde ale directoarei o mai îmbunară puțin. Meg se întreba dacă va putea, în aceste condiții, să împartă camera cu Debby.

În pauza de prânz, Meg se duse la clădirea care aparţinea firmei şi, spre surprinderea ei, i se repartiză o garsonieră de la parter, unde urma să locuiască singură. Camera era păstrată pentru oaspeţii de seamă şi avea bucătărie şi o curte interioară.

CAPITOLUL XIII

Meg era încântată că-și rezolvase problemele atât de repede, deși viitorul i se înfățișa mai degrabă neguros.

Toate colegele observaseră că este măritată și descoperiră foarte repede că este însărcinată. Invidia și ostilitatea lui Debby o mâhnea foarte mult, deși ea era hotărâtă să treacă peste orice adversitate pentru a-și câștiga existența. Încă de pe acum se gândea îngrijorată că va trebui să găsească o cameră în oraș, pentru că firma nu admitea prezența copiilor la căminul de nefamiliști.

Meg se hotărâse să rămână în Colorado. Perspectiva de a se întoarce în Florida nu-i surâdea deloc. Îi plăceau orașul și oamenii de aici. Dacă ar putea găsi pe cineva care să aibă grijă de copil, totul ar fi minunat și n-ar mai fi obligată să plece din Denver.

Singura îngrijorare provenea din faptul că acesta era orașul lui Simon. La început se temuse să nu fie descoperită de Selby, dar, cu trecerea timpului, se convinse că Simon n-o mai căuta. Poate că divorțase deja de ea. Deși nu cunoștea prea bine legile, bănuia că-i fusese ușor lui Simon să obțină divorțul invocând motivul părăsirii domi-

ciliului conjugal de soţia lui. Selby fusese, desigur, un martor de nădejde. Oricum, peste câteva luni, când va avea bani, avea de gând să clarifice situaţia ei socială.

Cu Anna deveni din ce în ce mai apropiată. Aceasta aparţinea tribului Navajo şi era o prietenă devotată, care-i povestea multe lucruri despre obiceiurile indienilor. Într-o zi, Anna îi puse o panglică albastră în păr, spunându-i că-i va purta noroc.

— Şi eu am una, îi arătă ea cosiţa neagră împletită cu o panglică indiană. Nu-ţi scurtezi pletele ?

— În trecut obişnuiam să-mi tund părul scurt, dar fostul meu patron din Florida mi-a cerut să port plete. Era francez şi aprecia culoarea roşcată a părului meu.

— I-am povestit bunicii mele despre tine şi vrea să te cunoască. Te invit după-amiază la cină.

Meg acceptă bucuroasă invitaţia, pentru că Anna nu mai invitase altă vânzătoare la ea acasă. Debby în nici un caz nu era persoana care să facă o vizită unei familii de indieni.

Ea făcu cunoştinţă cu membrii familiei Annei, duminica următoare. Era o familie numeroasă şi gălăgioasă. În afară de părinţii Annei, mai locuiau sub acelaşi acoperiş bunica şi cei doi fraţi mai mari cu soţiile lor. Cele două surori mai mici erau în grija părinţilor, sporind numărul membrilor familiei. Nepoţii Annei se aşezară pe genunchii lui Meg, iar una din cumnate îi dădu un prunc să-l legene. După cină, Meg o întrebă pe Anna :

— Bunica ta îmi dă voie să-i fac portretul ?

— N-am știut că pictezi. Am s-o întreb imediat.

Bătrânica răspunse repede și Anna traduse vorbele ei.

— Bunica se interesează de ce vrei s-o pictezi. Nu mai are frumusețea de odinioară.

— Mie mi se pare drăguță ! Mâinile ei sunt puternice și se vede că a muncit toată viața. Trăsăturile feței sunt expresive, în ciuda ridurilor. Aș vrea s-o pictez stând în lumina apusului. cu mâinile în poală.

Anna vorbi cu bunica ei și aceasta dădu afirmativ din cap.

A doua zi, Meg aduse caietul de desen și începu să schițeze portretul bunicii Annei. Nu mai pusese mâna pe pensulă de luni de zile și observă, cu uimire, că mâna o ascultă. Pictura redevenea o sursă de bucurie și de interes pentru ea. Bunicuța stătea liniștită în lumina apusului, cu mâinile în poală, și la sfârșitul ședinței se uită și comentă în limba ei ceea ce făcuse Meg. Într-o zi, bunica își plimbă mâna peste burta umflată a lui Meg și făcu un gest de legănare a unui copilaș. Meg nu-i spusese nimic Annei despre sarcină și fu surprinsă de perspicacitatea bătrânei. Meg purta pulovere largi, dar ochii ageri ai bătrânei îi descoperiseră taina.

Când portretul fu terminat, Meg îi invită pe toți membrii familiei Annei să-l privească, apoi il arătă lui Stan. Pictorul îl examină îndelung.

— Acum știu de ce mi-a cerut Alex să te accept ca elevă. Meg, tu pictezi cu inima. Vreau

să te recomand bunului meu prieten, David Campbell.

Meg se uită la Suzana care-o încurajă să fie de acord.

— Mulțumesc, Stan.

David Campbell era un bărbat plăcut și nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. La fel de înalt ca Simon, David purta părul lung și avea mustață. Colegii de clasă îi șoptiră să se ferească de David care era un afemeiat notoriu. Toate fetele frumoase trecuseră prin patul lui, fără să fie nevoie să insiste prea mult, fiindcă fascinația pe care o degaja David era mai puternică decât voința lor.

Într-o seară, pe când Meg își strângea pensulele, el îi propuse să-și petreacă noaptea împreună, dar Meg îl refuză pe un ton sec.

David se uită mirat la ea.

— Nu obișnuiesc să fac invitații decât femeilor pe care le cunosc bine, explică el, netulburat.

Meg ar fi dorit să-i dea o replică mai usturătoare, dar se mulțumi să-i înapoieze zâmbetul.

— Asta înseamnă că schimbi femeile precum cămășile !

David păru amuzat de vorbele ei.

— Nu ți se pare o idee grozavă ?

— Poate pentru tine, răspunse ea cu voce aspră. Eu nu obișnuiesc să am aventuri de o noapte cu bărbați necunoscuți.

— De ce ?! exclamă el nedumerit.

— Deoarece sunt măritată.
— Știu, dar se pare că ești despărțită de soț, nu ?
— Chiar dacă aș fi divorțată, tot n-aș veni la tine, replică ea indignată. În plus, sunt gravidă.
El făcu ochii mari.
— Dacă nu ai soț, atunci cu cine ai rămas însărcinată ?
— Nu te privește cu cine. Doresc să păstrez copilul. Nu mă interesează aventurile amoroase.
David își încruntă sprâncenele.
— Nu vrei să mai faci dragoste ?
— N-am spus acest lucru, dar acum nu mă gândesc la asta.
— Doamne, ce naivă ești ! Îmi placi foarte mult, ești cea mai drăguță femeie pe care am întâlnit-o până azi !
— De ce-ți bați joc de mine ?
— Avem multe în comun, insistă el. Nu-mi vine să cred că dai cu piciorul unei ocazii minunate.
David părea sincer dezamăgit și numai intrarea unui alt elev o salvă pe Meg.
Când intră în camera ei, Meg auzi țârâitul telefonului.
— Am numărul de telefon de la colegele tale. De ce nu mi l-ai dat tu ? se auzi vocea lui David.
— David, nu insista degeaba, spuse ea tăios. Nu mă poți convinge, orice argument ai aduce.
— De unde știi că nu-ți ofer ceva interesant ?
— Vorbim de pomană, ripostă ea. Nu sunt o femeie ușoară.
— Bine, bine, zise el. Să zicem că suntem doi străini. De ce nu vrei să încercăm să ne cu-

noaştem mai bine ? Simt că ne putem înţelege. Ce spui ? Să facem o probă şi dacă dăm greş, ne despărţim ca doi buni prieteni.

— David ! Vorbesc serios, nu doresc să mă culc cu tine. Sunt obosită şi aş vrea să...

— Nu închide, te rog. Te-am sunat să te invit la petrecerea de mâine seară. Toţi participanţii sunt artişti şi sunt sigur că te vei simţi bine. Ce zici ?

— Nu, mulţumesc.

— De ce refuzi ? insistă el. Nu voi mai face nici o aluzie la amor. Îţi promit că voi fi cuminte. Va fi o seară petrecută între prieteni, atâta tot.

— Nu pot veni. Nu am nici cu ce mă îmbrăca.

— Poţi să te îmbraci cum vrei. Chiar şi în blugi. Prietenii mei îşi inaugurează casa, nu este o petrecere simandicoasă. Te rog să vii. Te aduc devreme acasă.

Meg ezită puţin.

— Cine sunt prietenii tăi ? Îi cunosc ?

El îi spuse cum îi cheamă. Soţia prietenului lui era profesoară de desen şi Meg auzise de aceasta.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, vin la petrecere.

— Mă bucur ! exclamă David. Trec pe la tine să te iau la ora opt. Simt că va fi o seară de neuitat.

— Dacă te referi la amor, mai bine pune-ţi pofta-n cui !

— Nu ! Nici să nu-ţi treacă prin minte că m-am gândit la aşa ceva ! Sper să te distrezi bine.

Este pentru prima oară când cunosc o femeie gravidă. Poate că principiile tale morale mă vor îndrepta și pe mine.

Meg se pregăti de plecare, întrebându-se de ce-i este rușine să poarte fuste largi și bluze comode. Își dorea din tot sufletul copilul și totuși nu se arăta dispusă să se mândrească cu faptul că va aduce pe lume un prunc.

Să fi fost apăsată în subconștient de faptul că-l părăsise pe Simon ? Va fi mama copilului lui, fără ca el să știe acest lucru.

Până acum nu avusese remușcări pentru purtarea ei, dar în ultima vreme îndoielile o asaltau fără milă.

Suzana reacționă cu vehemență.

— Nu, nu, Meg. Te rog să nu ai de-a face cu David ! Este un seducător fără scrupule, care se laudă cu numărul de femei pe care le-a cucerit. Va încerca să te amețească, turnându-ți vin în pahar și...

Meg izbucni în râs.

— Oh, Suzana, nu mă cunoști destul de bine ! Crezi că sunt atât de naivă încât să mă las îmbătată de David ? Află că mi-a propus să mă culc cu el și l-am refuzat categoric.

— Asta l-a întărâtat mai tare. Nu știi cât este de periculos, draga mea.

— Îl cunosc foarte bine. Îți spun că nu este nici o primejdie din partea lui.

— De ce ești atât de sigură ?

— I-am spus că sunt gravidă şi nu cred că va fi în stare să se dea la mine. Ştiu că mă doreşte, dar îmi respectă principiile morale, adăugă Meg, sigură pe ea.

— De ce a insistat să mergi la petrecere dacă ştie că eşti însărcinată ? o întrebă Suzana nedumerită.

— Habar n-am !

— Trebuia să nu accepţi invitaţia: Nu vezi că-l încurajezi să persevereze ? Nu procedezi corect faţă de soţul tău.

— De ce, Suzana ?

— Ai auzit ce ţi-am zis. Sunt ca o mamă pentru tine, Meg, şi-ţi vorbesc deschis. Dacă i-ai mărturisit lui David că eşti însărcinată, de ce nu-i dai şi soţului tău această veste ?

Meg tăcu câteva clipe, apoi spuse încet :

— Suzana, ştii foarte bine că soţul meu nu vrea să mă mai vadă...

— Îmi dau seama că eşti impulsivă. Eşti cea mai vanitoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. De ce nu-i acorzi soţului tău o şansă ? o întrebă nedumerită.

Meg se simţea vinovată. Îi telefonase Suzanei pentru a-i cere un sfat în legătură cu petrecerea la care fusese invitată şi drept răspuns se alesese cu o dojană zdravănă. De fapt, Suzana îi dăduse soluţia la problema care-o frământa.

— Îţi mulţumesc, Suzana, mă voi gândi la ce mi-ai spus, şopti ea.

— Să-mi spui ce ai hotarât, zise Suzana bucuroasă.

CAPITOLUL XIV

Meg își puse o fustă din bumbac de culoarea cafelei și o bluză crem, peste care îmbrăcă o vestă maro. Colierul indian de la gât avea sclipiri argintii. Anna îi dăduse voie să împrumute câteva inele, printre care unul mare care-i masca verigheta.

David purta blugi și o cămașă în carouri pentru a-i demonstra lui Meg că petrecerea este fără pretenții. El deschise portiera și o ajută să urce în mașină, aruncându-i o privire admirativă. Ca majoritatea femeilor gravide, Meg înflorise la față și se împlinise la trup, iar petrecerea o făcea puțin nervoasă.

David se purtă foarte galant cu ea. O prezentă celorlalți musafiri și rămase lângă ea tot timpul petrecerii, ca și cum ar fi fost o pereche fericită. Mâncarea aleasă și vinul din belșug contribuiră la veselia generală. Gazdele erau artiști, el pianist și ea pictoriță. Meg își imagină serile când ea cânta la pianul din salon, iar prietenii săi ascultau melodiile suave așezați pe canapelele de lângă pereții acoperiți de tablouri de toate mărimile. Prin fereastra mare, Meg vedea stelele care străluceau pe cerul întunecat.

Se simţea bine la petrecere. De mult timp nu mai întâlnise oameni atât de amabili şi de spirituali, chiar dacă aceştia aveau impresia că ea este prietena lui David. Tocmai râdea la o remarcă spirituală când, ridicând ochii, îl zări pe Simon stând cu spatele la ea. Inima îi zvâcni cu putere şi doar când bărbatul îşi întoarse capul spre ea, putu să respire.

— Meg ! Ce ai ? o întrebă David.

Ea îşi dădu seama că este palidă şi se scuză; apoi se duse la toaletă.

Când se întoarse în salon, îi ceru s-o conducă acasă, iar el se supuse imediat. Pe drum, el nu-i tulbură liniştea, lăsând-o să-şi revină, considerând că paloarea din obraji se datora sarcinii.

În dreptul uşii de la cămin, el i se adresă pe un ton curios :

— Mai stai câteva clipe. Ce intenţionezi să faci când vei pleca de aici ?

— Să-mi găsesc altă cameră.

— Este greu să găseşti un proprietar dispus să închirieze o cameră unei femei cu un copil. David se codi un moment, apoi îi propuse s-o ajute.

— Am o casă cu curte şi copaci. Vrei să locuieşti acolo ?

— Eşti dispus să-mi închiriezi un apartament ? îl întrebă ea mirată.

— N-am fost prea explicit, spuse el. Vreau să trăieşti cu mine.

Meg încercă să glumească :

— Am crezut că ai renunţat la ideea asta absurdă.

— Toate gândurile mele se îndreaptă către tine. Am vrut să-ți spun să locuim împreună încă de la început, dar n-am îndrăznit să dau glas acestei intenții. Nu mi-am dorit o aventură și nu m-aș fi mulțumit cu o noapte de dragoste.

Meg rămase înmărmurită.

— Nici măcar nu mă cunoști, rosti ea uluită.

— Am știut că vei râde de propunerea mea, spuse el cu voce tristă. Te iubesc, Meg. M-am abținut câteva săptămâni până să vorbesc cu tine între patru ochi. Eram extrem de emoționat și doream să adopt un ton solemn, dar n-am știut cum să-ți mărturisesc sentimentele mele. N-am fost niciodată îndrăgostit. Când mi-ai spus că aștepți un copil, m-am înfiorat și am simțit că nu mă pot apropia de tine. De fapt, asta ai urmărit : să mă ții la distanță. Dragostea a învins mândria mea de mascul și după plecarea ta am pus mâna pe telefon și te-am sunat până când ai răspuns. Nu știu ce se întâmplă cu mine, dar nu-mi pasă că vei avea un copil. Doresc... vreau să te protejez.

— Sunt impresionată de ceea ce mi-ai spus, David. Mi se pare că ești un om bun. Dacă vei înceta să privești femeile ca pe niște ființe inferioare, vei putea găsi una cu care vei fi fericit. Nu sunt unica femeie de pe pământ. Dar...

— Am știut că vei avea ceva de obiectat.

— Dar, rosti ea pe un ton hotărât, numai un singur bărbat are dreptul să mă protejeze. Cred că-i voi acorda această șansă. Este vorba de soțul meu.

— Ești cu adevărat căsătorită ?

Ea surâse.

— Cel puţin aşa sper, dacă el n-a divorţat până acum. Nu ştie nimic de copil şi trebuie să-i dau această veste.

— Bineînţeles, încuviinţă David.

El deschise uşa cu cheia pe care i-o întinse Meg, apoi se dădu într-o parte să-i facă loc să intre.

— Meg, te rog să-mi comunici ce-ţi va spune soţul tău. Dacă nu te înţelegi cu el, am speranţa că voi putea să te conving să locuieşti în casa mea. Îi înapoie cheile şi o sărută gingaş pe obraz.

Meg intră în camera ei şi se uită la ceas. Nu era încă miezul nopţii. Înainte de a se răzgândi, ea formă repede numărul de telefon al lui Simon, gândindu-se că dacă-i răspunde un glas de femeie, va pune receptorul în furcă.

O voce gravă se auzi în receptor :

— Alo !

— Simon ? Sunt eu, Meg.

El tăcu câteva clipe şi Meg avu impresia că el era stânjenit, pentru că era cu o altă femeie. Înainte ca Simon să spună ceva, ea zise repede :

— Voi fi scurtă. Nu te sun din alt oraş, dar... dar vreau să-ţi vorbesc într-o problemă care nu mai poate fi amânată. Aş vrea să ne vedem. Te superi dacă ne vedem pentru câteva minute ? Pot să te văd mâine ?

— Unde eşti ? Eşti acasă ?

— Acasă ? Da... da...

— Aşteaptă-mă, vin imediat, rosti el sec.

Meg rămase împietrită, ţinând receptorul în mână. El n-o întrebase unde stă, ceea ce înseam-

nă că era informat foarte bine şi-i cunoştea adresa. Aşadar, el îi cunoştea toate mişcările. Acest lucru schimba datele problemei.

După ce puse receptorul în furcă, începu să se plimbe prin cameră, întrebându-se care sunt intențiile soțului ei. El nu catadicsise s-o vadă până acum, ceea ce-i întărea convingerea că nu ținea la ea. Atunci de ce se grăbise să vină în vizită la o oră așa de înaintată ?

Meg se opri în fața oglinzii şi nu ştiu dacă trebuie să-şi schimbe hainele. Era bine să-i spună de propunerea lui David și să aranjeze un divorț convenabil ambelor părți ? Să aducă vorba de copil ? Vocea lui nu păruse mânioasă, din contră, el își exprimase dorința să vină s-o vadă. Privirile ei, în oglindă, erau încărcate de îndoieli. Nu ! Nu trebuie să se emoționeze tocmai acum ; trebuie să-i destăinuiască tot adevărul. În primul rând, îi va vorbi de copil ! Ce putea să-i spună de David ? Nu putea să se joace cu nervii lui Simon. Dorea să-l pună la încercare, făcându-l gelos ? Ce iluzie ! hohoti ea. Simon va veni numai cu scopul de a-i obține semnătura pentru divorț. Se temuse ca ea să nu-i ceară o sumă prea mare de bani și așteptase până când ea l-a sunat. Acest lucru l-a determinat să discute cu ea.

Meg înălță din umeri și hotărî să-și schimbe toaleta. Era pentru ultima oară când purtase o rochie de seară, mâine va purta haine largi, de gravidă. La urma urmei, nu este nici o rușine să aduci pe lume un copil ! În baie, ea își șterse machiajul și-și perie părul. Voia să arate cât mai firesc, fără fard sau ruj. Nu avea de gând să-l seducă, așa cum ar fi procedat Carol, pentru a-l

aduce înapoi. Își puse o pereche de blugi decolorați și un pulovăr larg, care-i masca sarcina.

Când se auzi soneria, ea aruncă o privire spre ceas. Știind unde locuiește, sosirea lui atât de precipitată îi demonstra faptul că Simon cunoștea foarte bine drumul. Își trase răsuflarea și deschise ușa.

Primul lucru pe care-l remarcă fu expresia tristă de pe fața lui. Simon slăbise și avea cearcăne în jurul ochilor, iar la tâmple îi apăruseră fire albe. Purta blugi decolorați ca și ea, și în picioare avea pantofi sport. Pulovărul lui era de culoare neagră, ca și mașina parcată în fața casei.

— Intră, spuse ea. Îmi cer scuze că te-am sunat așa târziu. Nu era necesar să vii acum. Puteam să aștept până mâine, dar pentru că va fi duminică, am crezut...

Ea se opri neștiind ce să mai spună și-i oferi un scaun, apoi se îndreptă spre bucătărie.

— Fac niște cafea. Nu-mi ia decât două minute...

— Nu beau cafea la ora asta, îi tăie el vorba.

— Oh, atunci să discutăm, spuse ea, așezându-se pe un scaun. El rămase în picioare, țintuind-o cu privirea.

— Îmi dau seama că te întrebi de ce te-am sunat. Am vrut... nu doresc să-ți fac necazuri. Simon, sunt sinceră cu tine. Trebuie să avem o discuție înainte de a ști ce hotărâre să iau. Astă-seară, mi-am dat seama că sunt pregătită pentru acest lucru.

— Gura !

— Ce-ai spus ?

— Am spus **să taci** ! rosti el printre dinți. Am o singură întrebare, Meg. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te mai bâlbâi. Concentrează-te la ceea ce am să-ți spun : vreau adevărul, ai înțeles ?

Vocea lui părea că adunase toată suferința de care era capabil un bărbat îndurerat.

— Mă iubești, Meg ?

Ea rămase cu privirile ațintite în ochii lui, simțind fiori reci pe șira spinării.

— De.. de ce vrei să știi dacă te iubesc ?

— Îți amintești că mi-ai mărturisit că mă iubești ? Am știut că ai spus adevărul, chiar dacă după aceea ai negat acest lucru. Au trecut trei luni de zile și s-au întâmplat multe lucruri de atunci. Poate că nu mai ai același sentiment pentru mine.

— Simon, spuse Meg cu voce nesigură, eu nu încerc să te fac să te întorci la mine.

El zâmbi trist.

— Crezi că nu sunt convins de asta ? Dacă ai fi dorit să fim împreună, mi-ai fi telefonat imediat ce ai plecat de la munte. Știai numărul meu. Am așteptat în zadar să mă suni.

— Și tu ai știut adresa mea, spuse ea, pe un ton de regret.

— Cerule ! Am știut de la început unde te ascunzi, din ziua când nenorocitul de Chris Turner te-a adus în oraș. Selby mi-a spus a doua zi, când m-am întors acasă, că bănuia unde stai. Ai luat o cameră la unul din motelurile care se află de-a lungul șoselei care străbate periferia orașului și Selby le-a cercetat pe toate. Femeia de la recep-

ţia motelului unde stăteai nu i-a spus lui Selby şi nu i-a permis să se uite în registru, trezindu-i omului meu bănuieli întemeiate. A doua zi, el te-a urmărit până la familia Zarawoski. De acolo n-ai făcut nici un pas fără să ştiu unde te duci şi ce faci.

Simon se plimba nervos prin cameră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Meg rămase fără grai, auzind destăinuirea lui. Agitaţia lui i se transmitea, ori de câte ori el trecea prin faţa scaunului ei.

Simon continuă pe acelaşi ton mânios :

— Când Stan a venit la şcoală, eu îl aşteptam deja în biroul său. Ne cunoşteam foarte bine, căci am făcut amândoi parte din aceleaşi consilii artistice. Stan a rămas uluit când a aflat pe cine adăpostise soţia sa. A fost mai greu să-l conving să mă ajute, dar până la urmă a acceptat s-o sune pe Suzana, spunându-i că ţi-a găsit o slujbă şi o cameră unde să locuieşti.

— Tu mi-ai găsit slujba şi camera ? întrebă Meg stupefiată. De ce ? Cum ai putut să-mi oferi aşa de repede ceea ce alţii caută în zadar ?

— Bunicul meu a întemeiat firma şi eu fac parte din Consiliul de Conducere, îi explică el scurt. Nu puteam să te ştiu departe de supravegherea mea. Te-am lăsat să te hotărăşti dacă este cazul să ne vedem, ceea ce ai şi făcut după o matură chibzuinţă. Noroc cu doamna Zarawoski care m-a împiedicat să fac eu primul pas, altfel aş fi venit aici şi m-aş fi expus ridicolului. Suzana m-a sfătuit să am răbdare şi să te las să-ţi dai seama că mă iubeşti. În seara asta, Suzana m-a anunţat că te duci la o petrecere cu un profesor chipeş. Îţi

închipui cât am suferit ! Când nu mă mai așteptam, a sunat telefonul și ți-am auzit vocea ! **La miezul nopții !** exclamă el cu o voce spartă, uitându-se furios la ea.

Inima ei începu să bată mai tare și un zâmbet înflori pe buzele sale. Ochii ei verzi scânteiară de fericire, dar se strădui să-și păstreze calmul.

— Se pare că Suzana este o sursă inepuizabilă de informații, murmură ea.

— Așa este, o aprobă el zâmbind. Numai ea mi-a susținut moralul în timpul cât am fost departe de tine. Când mă gândesc cu câtă cruzime m-am purtat cu tine... Clătină din cap cu tristețe. Nu vreau să te acuz că ai fugit de mine, dar îți mărturisesc sincer că am avut coșmaruri din cauza ta. M-am temut, Meg, că nu mă vei ierta. Te-am chinuit, te-am înfricoșat și mi-am bătut joc de dragostea ta... Acum recunosc că te-am mințit când ți-am declarat că singurul motiv pentru care te-am luat de nevastă a fost să te pedepsesc pentru moartea Barbarei. La început și eu am crezut că doar răzbunarea m-a împins să mă căsătoresc cu tine, dar mi-am dat seama că am vrut să te umilesc. Știi foarte bine că nu te poți însura cu o femeie pe care o urăști. Am trecut direct la pat, fără să-mi pese dacă ții sau nu la mine. Te-am forțat să-mi spui că mă dorești fizic pentru a-mi demonstra că totul se reduce la o atracție fizică, însă ardeam de nerăbdare să te aud că mă iubești. Când am văzut-o pe Carol, am înțeles că nu poți fi vinovată pentru toate atrocitățile pe care le-am pus în spinarea ta. Am fost sigur că ești o fată curată, dar am tras-o de

limbă pe sora ta pentru a avea confirmarea părerii mele. Ţi-am spus clar că vom discuta despre toate problemele după plecarea acestei mici ticăloase. Sam şi nevasta lui au condus-o la avionul de California şi Carol a făcut câteva remarci care mi-au întărit convingerea că tu nu ai nici o vină în legătură cu moartea lui Tony şi a Barbarei.

Meg se uită jenată în podea.

— Am crezut că-ţi place sora mea. Nu a rămas la Denver ?

— Nu ! rosti el printre dinţi, apoi luă loc pe scaun. Să-mi placă ? Minorosiţa asta merită să înfunde puşcăria. Ea ţi-a spus că eu îi fac avansuri ? De aceea ai fugit de mine, făcându-mă să trăiesc cele mai groaznice clipe din viaţa mea ! Până am descoperit schiurile, nu ştiam dacă trăieşti sau eşti moartă. Mi-am închipuit că Turner este acasă, dar am remarcat lipsa scuterului şi mi-am dat seama că ticălosul fugise cu tine. Dacă-l prindeam atunci, îl omoram cu mâinile mele !

Meg îşi înălţă capul, aţintindu-şi privirile în ochii lui negri.

— M-am liniştit abia când am ajuns în oraş şi am stat de vorbă cu el. Fiecare zi care a trecut fără să-mi telefonezi a fost un iad pentru mine.

— Dacă doreai să mă întorc la tine, ai fi putut să mă suni. Nu locuiam în acelaşi oraş ? murmură Meg. Ştiai numărul meu şi puteai să-mi telefonezi mai de mult. Am aşteptat să mă suni...

El se uită mirat la ea.

— Ai dreptate, însă eu...

Simon nu-și termină fraza, observând expresia șăgalnică de pe chipul ei.

— Am așteptat să mă suni, repetă ea, cu ochii scăpărând de fericire.

Fără să mai spună ceva, Simon se apropie și o strânse în brațe.

— Asta înseamnă că și tu ai avut aceleași sentimente ca mine ?

— Nu știu care sunt sentimentele tale, rosti ea înlănțuindu-i gâtul cu brațele. Ești aici de douăzeci de minute și vorbești fără să te oprești. Parcă ai fi un taur furios. Te-am ascultat cu atenție, dar n-am auzit să-mi spui că mă iubești. Te-a interesat numai să știi dacă eu te iubesc.

Simon o strânse și mai tare și zâmbi duios.

— Atunci nu am altă soluție decât să te duc în pat și să-ți dovedesc că te iubesc la nebunie. De trei luni te visez în fiecare noapte. Îmi dai voie să te iubesc ? adăugă el pe un ton ironic.

— Bineînțeles.

— Am să te iubesc tandru, deși pe de altă parte, furia unui taur...

Ea nu-i dădu timp să mai spună ceva, pecetluindu-i gura cu buzele. Sărutul lor părea că nu se mai termină ; dorul lor fusese atât de mare, încât trupurile lor se căutau cu disperare. El o ridică în brațe și o duse în pat, apoi se lungi lângă ea.

Lumina lunii se revărsa în cameră și arunca o penumbră argintie asupra lucrurilor și tupurilor lor strâns lipite.

— Vreau să-ți mărturisesc ceva, șopti ea.

— Ştiu ce vrei să-mi spui, draga mea. Amândoi avem multe de destăinuit, dar, te rog, nu în aceste momente.

Simon o dezbrăcă în grabă, iar ea îi scoase pulovărul şi începu să-i mângâie pieptul musculos acoperit cu păr scurt. El o dezmierdă pe pielea fină de la gât în timp ce gura îi săruta sânii. Degetele lui calde alunecară de-a lungul umerilor şi se opriră pe burta puţin bombată.

— Ai ştiut ? îl întrebă ea, gâfâind.

El îşi depărtă puţin capul, privind-o cu dragoste.

— Fireşte că am ştiut. Am bănuit că eşti gravidă şi Suzana mi-a spus că i-ai mărturisit acest lucru. Am fost şi mai nefericit, pentru că nu puteam fi alături de tine pentru a mă bucura de fructul dragostei noastre. Ai crezut că nu-mi doresc copii ?

— Da.

— Doamne, ce prostuţă eşti ! Suzana mi-a amintit asta şi am suferit groaznic că m-ai înţeles greşit. Un copil mi-ar fi dat tăria să afirm că dragostea noastră se împlinise. Aş fi avut un argument care să justifice căsnicia noastră şi aş fi putut fi mai uşor iertat pentru chinul la care te-am supus. Mi-am dat seama că tu mi-ai spus adevărul şi că eu te-am bănuit degeaba. Am avut remuşcări că în loc să te cred, te-am ameninţat, interzicându-ţi să-mi explici ce s-a întâmplat cu adevărat la Miami !

El oftă şi-şi cufundă faţa la pieptul ei.

— De ce nu mi-ai spus nimic ? şopti ea.

— De teamă. Mi-a fost teamă de refuzul tău de a mai rămâne cu bărbatul care te-a acuzat pe

nedrept. Când greţurile tale m-au făcut să bănuiesc că eşti gravidă, m-am bucurat că pruncul te va ţine legată de mine. Am crezut că vrei un tată pentru copil.

El o sărută gingaş pe sâni, apoi pe umeri şi pe gât.

— Te iubesc, Meg. Te iubesc, scumpa mea.

Meg întredeschise buzele şi primi sărutarea lui cu o fericire deplină, pentru că acum nu mai era nevoită să se ascundă. Sărutarea lui deveni mai pătimaşă, iar mâinile lui îi dezmierdau trupul ars de dorinţă. Meg îl dezmierdă cu degetele, făcându-l să se înfioare de plăcere. El o pătrunse uşor şi amândoi plutiră pe creasta valului voluptăţii aşa cum se întâmplase doar când Meg îi declarase că-l iubeşte. Acum iubirea ei era împărtăşită şi plăcerea resimţită o copleşea prin intensitatea ei neaşteptată.

În celelalte dăţi făcuseră dragoste şi el o umilise şi-i rănise mândria, sporindu-i chinul interior. Simon se pedepsise pe sine, fiindcă o forţase să declare că-l doreşte fizic, lipsindu-se de căldura dragostei.

Acum, fiecare dăruise celuilalt tot ce avea mai bun în suflet, primind în schimb acelaşi dar rar şi frumos : dragostea. Pasiunea ce-i însufleţise nu era doar un simplu contact fizic, ci o revărsare generoasă de simţăminte alese. Fiecare clipă şi fiecare senzaţie erau tot atâtea delicii nespus de gingaşe şi încununarea dragostei lor, astfel că Meg avea impresia că moare de fericire în braţele lui.

Simon luă pătura şi acoperi trupurile lor înfierbântate şi transpirate.

— Parcă voiai să discutăm, doamna mea, șopti la urechea ei.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat între tine și Carol, îl rugă ea.

— Nu am ce să-ți povestesc, draga mea, zâmbi el. Am crezut că fac bine dacă o aduc în casa noastră de la munte, dar sosirea ei a precipitat lucrurile, ruinând înțelegerea dintre noi. I-am spus lui Selby s-o caute la Miami și să vină cu ea la Denver, pentru că mă înduioșa soarta ei, crezând că tu ai abandonat-o fără jenă. A stat o săptămână în oraș și s-a bucurat că poate să-și cumpere rochii și articole cosmetice. În ziua când am făcut dragoste și tu mi-ai mărturisit iubirea, i-am trimis un mesaj lui Sam să urce cu Carol la munte. Doream să aflu adevărul despre cele întâmplate la Miami și am sperat că o confruntare între tine și Carol va rezolva toate problemele. Deja începusem să fiu sigur că te iubesc și nu-mi mai păsa de Barbara și de Tony. Singurul lucru care mă obseda era să aflu adevărul.

Meg îl sărută pe gât și el o îmbrățișă.

— N-a fost așa de simplu, continuă el. Am înțeles imediat că am făcut o mare greșeală invitând-o pe Carol la munte. Te-ai supărat pe mine și te-ai înfuriat, având impresia că-mi plăcea sora ta. A trebuit să-mi petrec o după-amiază cu Carol care m-a exasperat prin prostie și tupeu. La cină nici n-ai vrut să te uiți la mine, așa erai de pornită împotriva mea. Stăteai bosumflată și ai fi fost în stare să mă strângi de gât. Nu cred că ți-ai dat seama cât de furioasă erai.

— Nu, recunoscu ea. Carol tocmai îmi spusese că te-a vrăjit și că erai topit după ea.

Simon spuse pe un ton amar :

— Dimpotrivă, ea mi-a spus că tu n-ai mai condus o mașină din ziua când murise mama ei. Această mărturisire a fost dovada că nu erai vinovată. Mi-a fost rușine de tratamentul la care te-am supus și am vrut să-ți spun la cină că sora ta te dezvinovățește, dar tu te-ai ridicat de la masă și m-ai lăsat cu Carol. N-ai vrut să mai discuți cu mine și nici nu m-ai lăsat să te îmbrățișez.

— Am crezut că ai făcut dragoste cu Carol. Ea mi-a zis...

— Îmi închipui ce ți-a zis, o întrerupse el, scârbit de minciunile lui Carol. N-am întâlnit o ființă mai rea ca ea ! Este complet anormală. A coborât să spele vasele, dar era hotărâtă să mă seducă. N-am mai putut răbda și i-am spus tot ce gândeam despre ea. Bineînțeles că i-am poruncit să plece a doua zi dimineață. Nici măcar n-am vrut să mă răzbun pentru tot ce făcuse, pentru că n-am dorit să pângăresc relația dintre tine și mine, tolerând prezența lui Carol în casa noastră. Am sperat să te liniștesc după leșinul datorat sarcinii, dar nu m-ai lăsat să deschid gura.

— Carol mi-a spus... că ții la ea. Asta m-a scos din minți. Cât de tare trebuie să mă fi urât ! adăugă Meg îndurerată.

— M-a urât și pe mine după discuția pe care am avut-o. Am aflat că a încercat să-i prindă în mrejele sale pe Selby și Sam, înainte de a fi urcată în avionul cu destinația California. Selby m-a informat că ea a făcut cumpărături de zece

mii de dolari pe numele meu. Tot el a găsit, la motelul unde locuia Carol, zeci de pachete pe care n-a putut să le ia cu ea, pline cu blănuri şi bijuterii. Sam a fost avertizat de soţia lui că-l părăseşte dacă nu scapă mai repede de Carol. Şi eu, prostul, care-mi făcusem despre ea o imagine de înger nevinovat ! M-a dus de nas până când am înţeles ce scorpie era ! adăugă Simon pe un ton amar. Ştii că a vrut să-ţi ia inelul pe care ţi l-am dăruit ? L-am găsit la ea înainte de a pleca. Ţi l-a furat de sub nas, pe când se pieptăna în faţa oglinzii din camera ta.

Meg clătină din cap.

— Eram atât de distrusă sufleteşte, încât nici n-am remarcat lipsa inelului.

Simon o mângâie drăgăstos pe păr.

— Încă şi acum mă gândesc la greşeala pe care am făcut-o aducând-o pe Carol în casa noastră de la munte. După ce am cunoscut-o, am înţeles ce viaţă chinuită ai avut până când a plecat de la tine. Mintea ei diabolică a urzit planul de a lua asupra ta fapta ei smintită. Te-a şantajat în modul cel mai josnic. Când a văzut că eu mă convinsesem că ea te-a împins la fugă şi că eram îngrijorat să nu fi murit, a făcut o criză de isterie. Draga mea, adăugă el ridicându-se într-un cot, vei putea vreodată să mă ierţi pentru că te-am făcut să suferi şi că m-am îndoit de caracterul tău ?

— Nu pot să te acuz, dragul meu. De la început ai avut convingerea că sunt vinovată. Puteai să crezi că-ţi spun adevărul, când poliţia şi ziariştii erau de altă părere ? Le-am spus, atât poliţiştilor cât şi ziariştilor că sunt nevinovată şi m-am aşteptat ca tu să mă crezi.

— Niciodată nu mă voi mai îndoi de tine, scumpa mea.

Meg simţi că Simon tremură şi pentru prima dată îşi dădu seama ce influenţă are asupra lui. Dorul lui fusese la fel de mare ca şi al ei.

— De data asta, vom avea o adevărată lună de miere ! exclamă el, mângâind-o tandru. Te voi duce într-un loc însorit şi cald, unde vom putea face dragoste cât vrem...

— Cunosc locul ! spuse ea copleşită de bucurie.

— S F Â R Ş I T —